

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SÅMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

11TE BIND.

1te — 13de Hefte.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1871.

35-3

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

ELVTE BIND.

ANDEN UDGAVE.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1871.

SANGE
FRA DET DANSKE HUUS- OG SELSKABSLIV
I TIDLIGERE TID,

MED ET TILLÆG AF
DANSKE, NORSKE OG SVENSK FOLKE-SANGE OG MELODIER.

UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

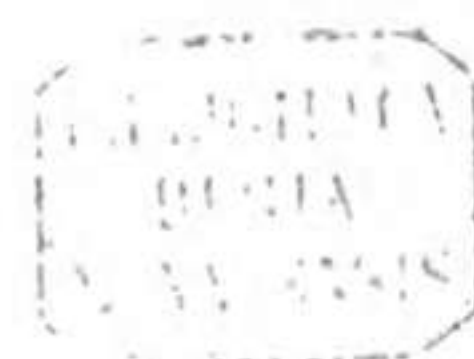
KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1871.

125/19.

*Idet jeg hermed afslutter mit Folkesangs-Værk, bringer
jeg alle dem, som enten ved Bidrag, Oversættelser, eller paa
anden Maade har rækket mig en hjælpsom Haand, min
hjerteligste Tak. Dem være dette Bind helliget!*

— D —

FORORD.

Hvad der almindelig er blevet sunget i Familielivet, deels ved den stille huslige Syslen, deels ved selskabelige Sammenkomster, maa ogsaa betragtes som en Side af Folkesangen. Denne har jeg søgt at skildre ved de her optagne Sange. Jeg følte mig saameget mere tilskyndet dertil, som denne Syngen ved det huslige Arbeide og i Selskaberne nu næsten ganske er forstummet. Skulde det være, fordi vi nu ere blevne saa musikalske, at en simpel Melodie uden Accompagnement, eller at en Vise, sunget i en Vennekreds uden Flerstemmighed eller uden anden Flerstemmighed end den, som meer eller mindre dannede Øren tilsagde, ikke længere kan glæde? Eller skulde det være, fordi Selskabslivet ikke længere bærer Præget af den tidligere »Gemytlighed«, der lod selv Musikeren overhøre Foredragets musikalske Ufuldkommenheder og hengive sig til den Kredsen besjælende glade Stemning? Dette skal dog ikke her besvares; men jeg har det Haab, at nærværende Samling skal være velkommen ikke blot for de Ældre, hos hvem kjære Erindringer herved ville vækkes, men ogsaa for mange Yngre, som have hørt fortælle om hiin Tid.

Jeg kjender alle disse Sange fra min tidligste Ungdom, har hørt dem, der staae i den første Afdeling, sungne af min Moder og senere af mange Andre. De i anden Afdeling, Selskabssangene, har jeg hørt i mange Vennekredse, og jeg har gjort mig det til Regel, kun at optage saadanne Sange, som jeg af egen Erfaring kjendte som almindelig brugte. Dernæst har jeg gjengivet Melodierne, især dem i anden Afdeling, om jeg ogsaa kunde paavise deres oprindelige Form, saaledes som de almindelig bleve sungne, da de jo kun saaledes kunne siges at være tilegnede af

Folket. Ved et Par har jeg dog ogsaa tilføiet Melodierne i deres oprindelige Skikkelse. Underligt nok, men i Regelen er ogsaa den folkelige Syngemaade den bedste!

Med Hensyn til den harmoniske Behandling, da er, hvad de fleste Sange i første Afdeling angaaer, naturligviis Componisternes beholdt med Undtagelse af, at jeg hist og her har gjengivet Accorderne noget fyldigere, paa en enkelt Undtagelse nær (I. Nr. 6) udeladt Mellemspil, og forkortet For- og Efterspil. Naar saaledes Harmoniseringen er at henføre til Componisten selv, har jeg antydnet dette ved et Mærke efter Melodien; hvor saadant ikke findes, er Udsætningen, som sædvanlig, min.

Disse Melodier bære Præget af en egen Simpelhed, der stempler de fleste af dem, som kunne de være udsprungne af samme Kilde; og denne nyere danske Sangtone har fornemmelig uddannet sig under Indflydelsen af de herlige Schulziske Melodier. Johan Abraham Peter Schulz var født i Lüneborg d. 30te Marts 1747 (død 14de Juni 1800) og kaldtes herind som kgl. Capelmester 1787. Hans Melodier til Sangene i »Høstgildet« og »Peters Bryllup« ansloge en Tone, der strax fandt Gjenklang hos Folket; der var noget i disse idylliske Melodier med dets Aand nær Beslægtet. Schulz opholdt sig her kun til 1795; men i hans Fodspor traadte Flere: den jevnaldrende fortræffelige H. O. C. Zinck, som kom hertil samtidig med Schulz; Schulz's Eftermand som Capelmester, Fr. L. Æ. Kunzen; ligeledes Cl. Schall i flere af sine Melodier, hvorpaa Nr. 19 og 20 i første Afdeling og Nr. 34 i anden kunne tjene som Exempel. De mange her meddelte Melodier, hvis Componister ere ubekjendte, ligesom nogle navngivne, men mindre bekjendte Compo-

nister, vidne om Schulz's Indflydelse paa den nyere danske Folkesangs Stil; ligeledes ikke faa Melodier i 1ste Bind af Folkesangene, f. Ex. Nr. 129, som jeg ogsaa har hørt paa Landet, og tilfældigviis just i Frederiksdals-Egnen, hvor Schulz havde sit Sommerophold. Ja — vor Weyse, denne Componist, af hvem Danmark maa være stolt, kan ogsaa nævnes mellem dem, paa hvem Schulz har udøvet en stor Indflydelse; men Aanden i den Schulziske Musik har viist Weyse nye Veie, og aabenbarer sig hos ham i saa storartede Compositioner, at der til at paavise Slægtskabet høre Undersøgelser, som her ikke kunne finde Sted. Imidlertid vil jeg dog, som et Udgangspunkt for Betragtningen, henvise til Sangene

i hans »Blandede Compositioner«, der ganske ere i Schulz's Stil. Jeg kunde vel have optaget et Par Melodier af Weyse, for at Slægtskabet med Schulz derved kunde godtgjøres, men da disse ere saa let tilgængelige i den samlede Udgave af hans Sange, har jeg undladt det.

Hvad Texterne til de optagne Sange angaaer, har jeg troet, at jeg, navnlig i de oversatte, vel turde tillade mig enkelte Forandringer for at hjælpe paa Udtrykkets Klarhed, som nogle af disse gamle Selskabs-sange savne. Hvad jeg ellers kan have at meddele om Sangene, derom eftersee man Anmærkningerne.

Kjøbenhavn, d. 5te August 1871.

A. P. Berggreen.

. Jeg
skabet
et til-
det.

et, at
ringer
kabs-
lerom

I.

XI.

1

De kjære gamle Melodier
De stemme Sjælen from og blid,
Saa hver en Nutids Klage tier
Ved Toner fra den svundne Tid.

Tidt spille de nu for mit Øre,
O ret som Børn til Dands og Fryd,
Saa Minderne, som Tonen høre,
Sig flokke ved bekjendte Lyd.

Chr. Wilster.

Andantino.

Nr. 1. Annas Sang.

p 1. Nys fyld - te skjen Si - red det at - ten - de Aar, Var ro - lig i Vin - ter og

mun - ter i Vaar; Som Bæk-ken i En-gens det blomstren-de Skjød, Saa stil-le, saa kla - re de Da - ge hen-flød.

Lento.

6. O Hal - vor! min Skjæb-ne skjen Si - reds er liig: Saa fryg - ter, saa

haa-ber, saa el - sker jeg dig. O Hal-vor, med dig drog min Ro - lig - hed hen, Din Gjenkomst a - le - ne kan brin - ge mig den.

2. From var hun i Hjertet, i Adfærd saa blid,
Var rød som en Rose, som Lilien hvid;
To Øine hun havde saa klare, saa blaa,
Som Himlen, til hvilken hun sørgfri saae.
3. Hun bandt uden Hensigt den skønneste Krands,
Var altid den første i Sang og i Dands;
Saa mangen stolt Ungkarl forelsk't hende saae,
Men haabløse lod hun dem Alle bortgaae.
4. Rask ride de Bønder nu Sommer i By,
De Sange de lyde saa høit udi Sky.
Sin Oluf ved Gildet hun første Gang saae;
Veltalende Øine hinanden forstaae.
5. Han elsker nu Sired, og elskes igjen;
Hun græder, da Oluf fra hende drog hen.
Med Glæde hun seer ham at komme til By,
Og naar han bortdrager, hun græder paany.
6. O Halvor! min Skjæbne skjen Sireds er liig,
Saa frygter, saa haaber, saa elsker jeg dig;
O Halvor, med dig drog min Rolighed hen,
Din Gjenkomst alene kan bringe mig den.

*) Nr. 1—3 af Syngespillet „Høstgildet“, forfattet af Thomas Thaarup, komponeret af J. A. P. Schulz; opført 1ste Gang d. 16de Septbr. 1790.

Nr. 2. Grethes Sang.

Vivace.

mf

p

1. { Først-kom-men - de Mai-dag vort Bryl - lup skal staae, Den skjen - ne - ste blandt vo - re Da - ge, Den
Saa far jeg med Pe - ter paa Bøl - gen den blaa; Du blir hos vor Fa - der til - ba - ge, Du

skjen - ne - ste blandt vo - re Da - ge. } I Ar - beid og Færd-sel gaaer Som - me-ren hen; Om
blir hos vor Fa - der til - ba - ge.

Hø - sten saa sam - les vi gla - de i - gjen. *sf.*

2. Saa kommer for Grethe vel engang en Høst —
 |: Hvad Held er mod hendes at ligne? :|
 En diende Søn ved et moderligt Bryst;
 |: O, ham skal vor Fader velsigne, :|
 Og knæsætte Drengen og sige saa froe:
 |: Bliv Mand, bliv din Konge, dit Fødeland troe. :|

Nr. 3. Hans synger.

Poco lento.

dolce

1. Jeg frem-med her til Ste-det kom, Var fa-der-løs og langt fra Fræn-der; Mit

Hjer-te var min Ei-en-dom, Og tven-de ar-beids-van-te Hæn-der. Her

gam-le Mor-ten fæ-sted' mig, Og han har gjort mig lyk-ke-lig. 3d.

2.

Han var en klog og ædel Mand;
 Thi ædel kan en Bonde være.
 Hans Stoltthed var hans Bondestand,
 Hans Ærlighed det var hans Ære.
 Han var sin Gud, sin Konge troe,
 Hans Liv var Fryd, hans Død var Ro.

3.

En Helligaften som vi sad,
 Lidt før vor Moder Dugen bredte,
 Den Gamle spurgte mig saa glad:
 Hør Hans, vil du vel ægte Grethe?
 Min Glæde bandt mig Tungebaand,
 Jeg kyste taus hans Faderhaand.

Poco lento.

Nr. 4.*) Anna ved sin Søns Vugge.

1. O, hvad kan min Glæde lig-ne! Hvad er herligt som min Stand? Dag, dig skal min Sjæl vel-sig-ne,
 Da min Halvor blev min Mand. Sov, min Søn, sov sø-de-lig! Vox og bliv din Fa-der liig! Men naar du kan næv-ne Mo-der,
 Skal du nævne Fæ-dreland, Og vel-sig-ne Chri-sti-an, Og vel-sig-ne Chri-sti-an!

p *pp* *sf*

2.
 Skjønnende du snart skal smile
 Fra den moderlige Favn,
 Snart i Faders Arme ile
 Og udlalle Faders Navn.

Sov, min førstefødte Søn!
 Du, min Elskovs Fryd og Løn!
 Søn, du skal indviet være
 Kongen og dit Fædreland!
 : Vox og bliv en ædel Mand! :

3.
 Først saa skal du Ploven kjøre
 Og i Skole flittig gaae;
 Siden skal du Værget føre
 Og som Mand for Kongen slaae.

O, da faaer du Himlens Løn,
 Gaard og Hustru, ja en Søn.
 Naar din Søn kan nævne Moder,
 Lær ham nævne Fædreland,
 : Og velsigne Christian! :

*) Nr. 4—9 af Syngespillet „Peters Bryllup“, forfattet af Thomas Thaarup, komponeret af J. A. P. Schulz; opført 1ste Gang d. 12te Decbr. 1793.

Andantino.

Nr. 5. Anna synger.

1. I Ø - sten sølvblaa Da - gen smi-ler, Paa
2. „Jeg vil en Krands til Tho - ra bin-de, Hun

Ro - sen Duggen laa, Ung Ha - rald fro til Ha - ven i - ler At pluk - ke Blomster smaa. Han ænd - ser ei den un - ge Dag, Ei
har de Blomster kjær. Dig skal hun i sin Løv - sal fin-de, O Krands, min Talsmand vær! Siig, Krands, hvad jeg ei vo - ver mig, Siig:

Nat - ter - ga-lens Slag.
Ha - rald el-sker dig!“

f *sf.*

3.
Den muntre, vennefulde Pige
Har hørt ung Haralds Sang;
Saa sagte monne hun sig snige
Ad løvbedækte Gang.
„Svar, Krands, hvad Thora vover sig,
Svar: Thora elsker dig!“

4.
Den, som sin Fryd med Ord kan male,
Hans Sjæl er arm paa Fryd;
Her Glædens tause Taarer tale,
Her Læben mangler Lyd.
Han aander ei sin Thoras Navn,
Hun taus sank i hans Favn.

5.
Den Krands betragter Thora nøie,
Ømtsmilende derved;
Men fra det himmelklare Øie
En Taare triller ned.
Saa kort, o Rose, du bestaaer;
Saa kort er Elskovs Vaar!

6.
„O Thora, lad ei Taaren rinde,
For Rosen kort bestaaer!
Min elskte Mø er min Veninde,
Det svækker ingen Aar.
Naar Ungdoms Roser svinde hen,
Da Hjertet er igjen!“

Nr. 6. Halvors Sang. *III nr.*

Poco vivace.

1. Ung A - del -

steen paa Thin - ge stod, Til Kon - ge skal han kaa - ret væ - re; Hvis han er kjæk og viis og

god, Da skal han Nor - ges Kro - ne bæ - re. Saa

f *mf*

meld - te frit hver Kæm - pe bold, Og slog med Spyd paa strid - vant Skjold.

f

sf.

2.
„Saa vist jeg er af Kongeæt“,
Saa hørt Adelsteen at sige,
„Jeg holde skal ved Lov og Ret
Saavel den Arme som den Rige.
Og over hele Norges Land
Er Bonden fri og Odelsmand.“

3.
De Trønders Langmand reiste sig,
Fem Snese Aar bar Gubbens Isse:
„Til Retfærd du forpligter dig,
Den maa du holde os tilvisse.
Frem den, da fremmer du dit Gavn;
Jeg hilser dig med Kongenavn.“

4.
Og „Konge“ lød blandt Vaabengny,
Blandt Fryderaab med Tordenvælde;
Det gjaldt saa høit i vilden Sky,
Det gjengjaldt mellem Norges Fjelde:
„Vær Konge i det frie Nord!
Vær Konge for den hele Jord!“

Sang i Anledning af Kongens Fødselsdag 1820. *)

(Til ovenstaaende Melodie.)

1.
Hil være dig, du Konge god!
Med Høitidsfærd vi dig modtage,
Og Gud, som gav dig Kraft og Mod,
Han lægge Aar til dine Dage.
Thi du est fredsæl Danedrot,
Og, hvad du vil, er stort og godt!

2.
Det er for Folkets Øie skjult,
Hvad Kongens høire Haand maa stride;
Var Kronens Guld end nok saa guult,
Det lønner svagt, hvad han maa lide;
Men Kjærlighed er meer end Guld,
Og Danmarks Søn er Kongen huld!

3.
Rigsæblets Saft er ikke sød,
Og blødt ei Thronens Purpurklæde,
Thi Kongen deler Folkets Nød,
Men deler sjeldent Folkets Glæde;
Thi deel med Naade og Behag
Dit Danmarks Glædesfest i Dag!

4.
Vær hilset Skjolds og Frodes Søn!
Vær hilset ved din Thyra Side!
Vor Kjærlighed er al din Løn,
Den gjøre dine Dage blide.
Saa beder Danmark for sin Drot,
Thi hvad han vil, er stort og godt

3. Chæle.

*) Med denne Sang blev Frederik d. 6te modtaget ved sin Ankomst i Theatret.

Nr. 7. Sangen om Thorvald og Signelil. **Poco allegretto.**

1. Herr Thorvald, skjøn Signe, de væ-ne-ste To I Dan-nemarks Ri-ge saa vi-de, De svo-re hñ-an-den u-
 2. Herr Ho-gen han svor ved den ø-ver-ste Gud: Din Søn skal min Datter ei fæ-ste. Herr Thorbjørn ham svarte: han
 3. Skjøn Sig-ne hen-græd et saa sør-ge-ligt Aar, Hun svinder som Liljen i En-ge, Ung La-ve kom ri-den-de

1. brø-de-lig Tro, Sig Beg-ge til Sor-rig og Kvi-de. De Fæ-dre begynd-te saa bit-ter en Kiv; Den ko-ste-de Thorvalds og Sig-ne-lils Liv.
 2. faaer sig vel Brud. Min Avindsmand tør han ei gjæ-ste. I Morgen ung Thorvald til Bretland skal gaee. Den Morgen for sidste Gang Thorbjørn ham saae.
 3. stolt ud - i Gaard: Det Fæstensøl va-rer mig læn-ge. Herr Ho-gen! Jert Lef-te I vi-ger ei fra. Den Fader tvang Signe at si-ge ham Ja.

4. I Mor-gen jeg la-der dit Fæ-stensøl staae. Did by-de du Thorbjørn, din Frænde! Saa an-gest skjøn Sig-ne hun
 5. Tre Døgn græd Herr Lave ved Sig-ne-lils Lig; Den Fa-der ei mag-ter at kla-ge. For-gjæ-ves er Mo-de-rens

4. knæ-ler i Vraa: Christ gi-ve mit Liv hav-de En-de! Hun blegner og seg-ner i Tho-re-lils Skjød, Hjælp, Gud! skreg den Terne, skjen Signe er død!

5. jam-ren-de Skrig, Det kalder ei Sig-ne til-ba-ge. Den Sør-ge-færd samles; de Lig-klok-ker gaae; Nu luk-ker de Ki-sten, til Graven hun maa.

pp *mf* *p*

I. II. Chor.

Gud! hvor det er tungt at skille dem ad, Som tro-li-gen el-ske hin-an-den! Gud! hvor det er tungt at

p *mf*

skil-le dem ad, Gud! hvor det er tungt at skil-le dem ad, Som tro-li-gen el-ske hin-an-den!

cresc. *f* Sch.

Andantino.

Nr. 8. Anna synger.

p 1. I Da - lens Skjød en Hyt - te laa Ved Bred - den af en Kil - de; Dens

Væg var Leer, dens Tag var Straa, Dens Hegn var Ro - ser vil - de; Dens Ei - ers Lod var Fat - tig - dom, Dog

var han glad, thi han var from.

2.

Kun ringe var hans Hjord og Land;
 Hans Brud ei aatte Frænde.
 Hun var saa arm, saa god som han,
 Og derfor tog han hende.
 Kun Tak til Gud, ei Klage led
 Ved Kildevand og sparsomt Brød.

3.

En Foraars Aften Hyrden sad
 Ved Hytten med sin Kvinde.
 „Nu Kone!“ sagde han saa glad,
 „Nu veed jeg Raad at finde.
 Og vi kan lindre Brødres Nød.
 Endskjønt Gud gav os sparsomt Brød.

4.

See hist den Vei i øde Sand,
 Og trindtom nogen Hede;
 Der maa den trætte Vandringsmand
 Om Ly forgjæves lede.
 Om vi kun plante der hvert Aar
 Et gavnligt Træ hver Høst og Vaar?“

5.

Knap gryer den næste Morgenstund,
 De froe til Arbeid ile.
 Nu staaer en sval og løvrig Lund
 Til trætte Vandrers Hvile.
 Der lagde man og deres Been,
 Men der er ingen Mindesteen.

Moderato.**Nr. 9. Negerens Sang.**

p 1. Jeg vil flye din Høi - tids Fryd, Jeg vil

u - hørt, een - som græ - de, Ar - me Ne - gers Kla - ge - lyd Bør ei skur - re til din Glæ - de. O, be -

klag den sor - te Mand, Langt fra Mø og Fæ - dre - land. *Ad.*

2.

Hvad har stakkels Neger gjort,
 At den blanke Mand ham hader?
 Er han ond, for han er sort,
 Er Gud ikke Alles Fader?
 O, beklag den sorte Mand,
 Han er Træl i fremmed Land!

3.

Negres, Christnes, Alles Gud
 Vældig Blankes Hjerter røre,
 At en Brudgom fra sin Brud
 De ei meer til Trældom føre!
 O, beklag mig sorte Mand,
 Har ei Brud, ei Fædreland!

Nr. 10. „Klare Kilde, elskte Lund.“*)

Larghetto.*J. A. P. Schulz.*

1. Kla - re Kil - de, elsk - te Lund, E - der, E - der el - sker hun!

Her den Skjøn - nes Min - de boer, E - der jeg mit Suk be - troer; Tidt jeg

suk - ked her i Løn, Naar hun van - dred her saa skjøn; E - der,

*) Sang af Comedien „Figaros Giftermaal“, oversat af Rahbek; opført 1ste Gang d. 22de Septbr. 1786.

E - der jeg til - staaer: Hun er Den, jeg suk - ker for, Hun er

Den, jeg suk - ker for.

2.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
 Dronningen for Kjærlighed;
 Zephyr vifted' Blomster ned
 At bekrandse hende med.
 O, hvor var hun skjøn og huld!
 O, hvor var min Sjæl saa fuld!
 O, Enhver, Enhver tilstaaer:
 |: Hun er Den, han sukker for. :|

3.

Naar det lyse Øie tidt
 Hviler paa mig ømt og blidt,
 Naar hun smiler huldt til mig,
 Vil mit Hjerte røbe sig;
 Men hvis hun min Elskov seer,
 Smiler hun ei til mig meer!
 Nei jeg ingen Tid tilstaaer:
 |: Du er Den, jeg sukker for! :|

4.

Skjøndt min Elskov haabløs er,
 Daglig, daglig jeg dig seer;
 Tidt jeg henrykt nyde vil
 Dine Blik og dine Smil;
 Ofte synke hen i Lyst
 Ved din hulde Tryllerøst.
 Aldrig, aldrig jeg tilstaaer:
 |: Hun er Den, jeg sukker for! :|

Nr. 11. „I eensom Lund en Rose skjøn.“*)

J. A. P. Schulz.

Andantino.

sempre p

1. I een - som Lund en

Ro - se skjøn Med fav - re Ho - ved hæng - - te, Af Sorg hen - vis - ned' den i Løn; Dens

Suk til Ve - nus træng - te: „For - gjæ - ves er jeg Lun - dens Pryd, Jeg blom - strer her til

In - gens Fryd! Saa suk - ked' den saa saa - re. Sch.

*) Sang af Comedien „Aabenbar Krig“ eller „Høg over Høg“, 1ste Gang opført d. 1ste Decbr. 1791.

2.
 Gudinden hørte huld dens Suk,
 De Skjønnes Tarv hun kjendte;
 Og strax en Hyrde, ung og smuk,
 Hun hen til Lunden sendte.
 Han Rosen saae og brød den af,
 Og henrykt tusind Kys den gav;
 Da sukked den ei mere.

3.
 Saa mange Piger end i Løn
 Som Rosen daglig sukke;
 Men du, o Venus! og din Søn
 Nu Øret grusomt lukke.
 Og er ei Elskov Skjønheds Løn,
 Hvad gavner det, at man er skjøen?
 O, send dog Hver sin Hyrde!

A. E. Rahbek.

Largo.

Nr. 12. „O fordum elskte Steder.“

J. A. P. Schulz (1784)

1. O for - dum elsk - te Ste - der, Med Sorg jeg E - der seer; I min - de mig om

Glæ - der, Som e - re ik - ke meer. 3d.

2.
 Her gik jeg tidt med hende,
 Som nu jeg mistet har;
 Her lærte jeg at kjende,
 Hvad Livets Lykke var.

3.
 Hvor ofte vi henrykte
 Gik gjennem denne Lund!
 Hvor tidt min Haand hun trykte,
 Hvor glad, hvor øm var hun!

4.
 Hvor tidt jeg løb at plukke
 Markblomster her til dig!
 Og naar du fandt dem smukke,
 Hvor var jeg lykkelig!

5.
 De er forbi de Dage,
 Nu martrer Mindet mig;
 Jeg evig skal beklage,
 At jeg var lykkelig!

A. E. Rahbek (1792).

Andante.

Nr. 13. Sangen om Anjalil og Alf.*)

F. L. Æ. Kunzen.

1. Mid - nat - tens Maa - ne gik Sky - en for - bi, De Stjer - ner saa sit - tren de blink - - te;

Vest - li - ge Smaa-lyn, paa vild - som - me Sti, Alf til sin El - ske - de vink - - te. M

2.

Lyna var hyldet af Uller og Alf,
 Men Alf var kun hyldet af Lyna.
 Skovenes Trolde for Heltene skjalv,
 Lundene gjenløde: Lyna!
 |: Men Lyna svæver i Himlen. :|

3.

Uller i Skoven den Yndige bad,
 — Saa klager den kurrende Due —
 „Alf har jeg givet mit Hjerte!“ hun kvad.
 Hans Øie blev rædsomt at skue.
 |: Men Lyna svæver i Himlen. :|

*) Af Operaen „Erik Eiegod“; 1ste Gang opført d. 30te Jan. 1798.

Ly - na svæ - ver i Him - len, Men Ly - na svæ - ver i Him - len.

4.

Mordstaalet foer af den Rasendes Haand
 I Lynamils bævende Hjerte;
 Smilende Lynamil opgav sin Aand,
 Og Engle til Himlen den bare.
 |: Nu Lynamil svæver i Himlen.:|

5.

Midnattens Maane sig skjulte bag Sky,
 De Stjerner saa sittrende blinkte.
 Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
 Alf til sin Elskede vinkte.
 |: Men Lynamil svæver i Himlen.:|

6.

Mørk rulled' Elskerens bristende Syn
 Paa blegnende, blødende Lynamil;
 Mørket opklartes af stærkere Lynamil,
 Lundene gjenlode: Lynamil!
 |: Men Lynamil svæver i Himlen.:|

7.

Morderen kom: „Jeg har myrdet din Brud!“
 Alf brast i Taarer: „Du Arme!
 Lev, hvis du kan; jeg vil følge min Brud!“
 Han død sank i Lynamils Arme.
 |: Nu Begge svæve i Himlen.:|

8.

Mildt smiler Maanen paa Himmelens Blaa
 Blandt Stjernernes Glands i det Høie;
 Mildere straalende tilgivende Blik
 I Taarer fra Elskerens Oie.
 |: Men Begge svæve i Himlen.:|

3. Baggesen.

Allegretto.**Nr. 14. Skjaldens Sang om Alf og Gyrithe. *)***F. L. Æ. Kunzen.*

1. Du, som din Bo - lig har i - mel - lem Skjol - de, Som hæn - ge
 høit i Be - ras Sal. Stig ned, o Har - pe, lad din Stem - me

2.

Af Heltens Øine blinkte Sjælen freidig;
 Stærk stod han som den lyse Klint.
 Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte,
 De vifted kun den tunge Lok.

3.

Da saae han den sortøiede Gyrithe,
 Og Møen smelted Heltens Bryst,
 Som Foraarsolen, naar dens Blik forvandler
 Snebarken til en Taareflod.

*) Nr. 14 og 15 af Oehlenschlägers Tragedie „Hagbarth og Signe“; 1ste Gang opført d. 19de Jan. 1816.

ly - - de, Vi Va - len til Ein - he - - - ri - a.

4.

Men, ak! hun blegned, som naar Solen silde
 I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
 Besøger Isefjordens dunkle Bølger.
 Folkvangur tog den Yndige.

5.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
 Men skyede hæderløse Død.
 Han frygted, at i Taagerne paa Graven
 Kun skulde vifte Tidslens Skjæg.

6.

Da stormed Hagbarth, liig en Geierskagel,
 Med Ørnevinger paa sin Hjelm;
 Hans Skjold var blodigt, som den fulde Maane,
 Bag Sværdet trued skumle Død.

7.

De stævned frem, høit bølged deres Glavind,
 Som Markens Ax i Høstens Vind.
 Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pilen;
 Guulbenet Rovfugl glædte sig.

8.

Læg Hjortens Takker nu ved Gravens Side,
 Læg Sværdet under Askens Kruus!
 En Steen skal reise sig med Mos, og tale
 Om Alf til Oldingsegene.

9.

Vi vandred tidt i Sigarskov tilsammen,
 At fælde dunkelbrune Hjort.
 Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
 Og døe af Troskab paa hans Grav.

10.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
 Som Øiet gennem Taareskjær.
 Men hist paa Skyen Alfs, Gyrites Aander
 Til Freia svæve, Favn i Favn!

Allegretto.

Nr. 15. Skjalden synger for Hagbarth.

F. L. Æ. Kunzen.

1. Min Hjelm er mig for blank og tung, Mit Skjold mig slet be - skjær - mer; Jeg
 2. Jeg Li - vets bed - ste Ro - se brød, Og Frei - a væ - re lo - vet! Kom,

fø - ler det, skjøndt jeg er ung, At snart sig Dø - den nær - mer. Læg hen det fryg - te - li - ge Staal Paa
 kjæ - re Død, nu i dit Skjød, Ned - læg - ger jeg mit Ho - ved. Flyv, ra - ske Fugl, frygt Rei - sen ei, Stræk

Hel - tens Bau - ta - ste - ne. I Lun - den staaer en Nat - vi - ol, Der hvi - ler mi - ne Be - ne.
 ud de Vin - ger spæ - de; Du svæ - ver til en e - vig Mai, Og til en e - vig Glæ - de!

f *pf* *pf* *p* *f*

Andantino.

Nr. 16. Laurettas Sang.*)

F. L. Æ. Kunzen.

1. Den Hav - fru boer un - der hu - le Fjeld; En Pi - le-grim sid-der ved Fos - sens Væld. De Bøl - ger skyl-le med

Larm og med Støi, Med sne-hvi-de Skum fra Klip - pen høi. Herr Pi - legrim styrt dig fra El - vens Rand, Saa est du e - vig min

Fæ - stemand!

2. Jeg løser fra Legemet Sjælen dig; En Gysen ham farer i Marv og Blod, Let skalt i Skoven du dandse med mig. Thi han har drukket af Dødsens Flod. Herr Pilegrim styrt dig ned, vær ei seen, Han synker ned i de Blomsters Skjød; Som Elfenbeen skyller jeg hvidt dine Been; Der ligger den Pilegrim bleg og død. Dybt skalt du hvile paa røden Koral, Da bovne de skummende Bølger op Og over dig nedbruser Fossens Fald. Og suger i Svælget den blege Krop.

3. Forfærd vil flygte den Vandringsmand; Fri har nu Sjælen hans Lig forladt, Han staaer som naglet, ei flye han kan. Nu svæver i Skoven den mangel Nat. Den Havfru mild med et Guldhorn staaer; I Vaar, naar stærkest er Fossens Larm, I Vinden henvifte de guldgule Haar. Han dandser med Havfruen i sin Arm; Han tørster, og tømmer det Horn saa brat, Da straalder Maanen fra Busk og fra Green Da føler han sig saa svag og mat. I Elven ned paa de snehvide Been.

Øchlenstjäger.

*) Af Tragedien „Correggio“; 1ste Gang opført d. 29de Jan. 1811.

Nr. 17. „Held Den, hvis Hjerte roligt.“*)

F. L. Æ. Kunzen.

Andante.*Sopr. ed Alto.**Ten. e Basso.*

ff

Held Den, hvis Hjer - te ro - ligt, U - kjendt med Ond - skab slaaer! Held Den, hvis Hjer - te ro - ligt, U -

kjendt med Ond - skab slaaer! Selv un - der Vægt af Læn - ker Han u - for - fær - det staaer.

Nr. 18. Bjergmændenes Sang.**)

F. Kuhlau.

Allegretto.

p

1. En Gru - be staaer i Bjer - gets Ind-re, Den har en mæg - tig Søl - ver-green; De ly - se Lag saa ri - ge

*) Af Syngestykket „Viinhøsten“, oversat af R. Frankenau; 1ste Gang opført d. 22de Decbr. 1796.

**) Af Tragedien „Hugo von Rheinberg“; 1ste Gang opført d. 18de Marts 1814.

tin-dre, Ge - di - gent fra den haar - de Steen. Men som et Spø - gel - se frem - træ - der Fru Ko - bold

i de hvi - de Klæ - der, Med Scep - te - ret af Død - ning - been, Med Scep - te - ret af

Død - ning - been.

f *fr. a.*

2. Gak ei derind, før Luften renses,
Den visse Død bag Skatten boer!
Men ei det fromme Varsel ændses,
Den gridske Hugger Intet troer.
Med Lampen tændt, i sorten Trøie,
Han undersøger Gruben nøie,
[: Nedgleden af sin Knudesnor. :]

3. Men neppe har mod Schachtens Side
Sit skarpe Huggejern han sat,
Før hisset alt han seer den Hvide,
Og Lyset blier i Lygten mat.
Paa Brystet sig den Bange kaster;
Men fæle Spøgels hurtig haster,
[: Og kvæler Dragen paa sin Skat. :]

4. Gak ei paa de forbudne Veie,
Indtræder du til Bjergets Aand!
Et ærligt Hjerter maa du eie,
Skal Skatten løses fra sit Baand.
Thi Haabet er med Gru forbundet,
Og Mangen har kun Døden fundet,
[: Som greb med en vanhellig Haand. :]

Øehlen/släger.

Andantino.

Nr. 19. Romance.*)

Cl. Schall.

1. Langt un - der Ha - vet So - len stod, Da Gun - ild sad ved Gra - nens Rod, Saae Maanens Sølv paa

Bjer - gets Toppe, Og lyt - ted til hver Lyd der - op - pe Fra Bjergets Fod.

p *p* *mf* *pp* Cl. Sch.

2.

Hun hører ei den kjælne Røst,
Som vækker Fryd i hendes Bryst;
Hun hører ei, om Harald kalder,
Thi ned i Dalen Elven falder
Med Torden-Røst.

3.

„Rind sagte, Elv!“ udlod hun sig;
„Flyd mod min Elskov føielig!
Forvild ei med dit Brag mit Øre,
Og nægt mig ei den Røst at høre,
Som kalder mig!

4.

Før Nattens Mørke var forbi,
Han gik til Jagt paa vildsom Sti.
Farvel, min Brud! han til mig siger,
I Dalen hist, naar Maanen stiger,
Der samles vi!

5.

O kom! min elskte Harald, kom!
Jeg gyser blot ved Tanken om,
At Bjørnen kan den Stærke fælde!
O kom! o hør, hvor alle Fjelde
Gjentage: kom!“

6.

Nu høstes Horn og Hundeglam;
Op Gunild foer: „O, det er ham!
Bring, Echo, ham min Fryd imøde!“
Og alle Fjelde rundt gjenløde:
O, det er ham!

P. A. Heiberg.

*) Af Syngestykket „Chinafarerne“; 1ste Gang opført d. 2den Marts 1792.

Con moto.**Nr. 20. Sang af Balletten „Lagertha“.*)***Cl. Schall.*

1. Saa gla-de vi dra-ge det ly-nen-de Sværd, Og Seir el-ler Død vi vil vin-de, Naar Fæ-drelands Fa-re til Le-dingsfærd Os

for-drer mod Fæ-drelands Fjen-de. Vi sjun-gen-de sei-re, vi sjun-gen-de døe: Le-ve vort Fæ-dreland, Kon-ge og Mø!

f *ff*

2.
Saa glade vi drage det lynende Sværd,
Naar Danrigets Hæder mon kalde;
Ei Dannemands Navn er den Nidding værd,
Som glad ei i slig Kamp mon falde.
Vi sjungende seire, vi sjungende døe:
Leve vort Fædreland, Konge og Mø!

3.
Saa glade vi drage det lynende Sværd
For Ædlingen, Fyrsten hiin gjæve!
At fældes for hannem er Hædersfærd,
Som for ham at kæmpe og leve.
Vi sjungende seire, vi sjungende døe:
Leve vort Fædreland, Konge og Mø!

4.
Saa glade nedlægge vi dræbende Staal.
Naar først det tilkæmped os Freden.
Nu høit lyde Danmarks og Regners Skaal!
Før Kampen lød, nu lyde Glæden!
Høit dundre vort Kvad over Fjeld, over Sø:
Leve Kong Regner! Leve hans Mø!

Chr. Pram.

*) 1ste Gang opført d. 30te Jan. 1801.

Andante.

Nr. 21. „Skal jeg da nu mit Navn tilkjendegive.“*)

1. Skal jeg da nu mit Navn til - kjen - de - gi - ve, Ak! kun - de jeg end -

sempre dolce

nu for - ti - e det! Thi det maa - skee vil sy - nes alt - for slet. Dog nok, De

vil, jeg bør Dem ly - dig bli - ve.

2.
Viid da, at jeg — at jeg kun Lindor hedder;
Viid, jeg er født af fattig Borgerstand.
Jeg kan da ei, som manges Riddersmand
Tilbyde Rang og slige Herligheder.

3.
Men Dyd og Skjønhed kan mit Hjerter røre.
Her skal jeg da hver Morgen komme frem
Og nøies med at synge ømt om Dem,
O, maatte De fornøies ved at høre!

Efter Beaumarchais af fr. Schwarz.

Andante.

Nr. 22. Nattergalen.**)

Edv. du Puy.

1. Den Nat - ter - gal syn - ger i Mid - nat - tens Stund Om El - skov og Fri - hed og Glæ - der, Og

p

*) Af Comedien „Barberen i Sevilla“, 1ste Gang opført d. 28de Febr. 1777.

**) Sang af Skuespillet „Huusfred“ af Iffland; 1ste Gang opført d. 9de Jan. 1808.

hen - rykt til - lyt - ter op - mærk - somme Lund, Mens sødt den for - tryl - len - de kvæ - der. Men sne - di - ge

Jæ - ger ei ag - ter der - paa, Hans Hu staaer kun til den at fan - ge og faae. O, tænk paa den Nat - ter - gal,

Pi - ger! O, tænk paa den Nat - ter - gal, Pi - ger!

Efter den 2.

2. Saa sætter han Snarer og Fælder for den,
 — Uskyldighed mistænker sjelden —
 Forledt af hans Lokken den flager derhen,
 Og snarlig han har den i Fælden.
 Nu iler han skadefro hjem med sin Fangst,
 Men ak, nu forstummer den Arme af Angst.
 | O, tænk paa den Nattergal, Piger! |

3. Saa sætter han den i forgyldene Buur,
 I Tanke, den for ham skal kvæde;
 Men Fængsel og Tvang er imod dens Natur,
 Dens Sang er forbi med dens Glæde.
 O Piger, den Nattergal ligne og vi,
 Vi trylle og fryde kun, mens vi er frie!
 | O, tænk paa den Nattergal, Piger! |

Oversat af H. T. Bruun.

Allegretto.

Nr. 23. „Endnu har vi Sommer.“^{*)}

Søren Wedel.

1. End - nu har vi Som-mer Saa varm og saa blid; Der kom-mer, der kom - mer En kol - de - re Tid. Vel skal vi os
 skik - ke End - og - saa i den; Men den blier dog ik - ke, O nei, o nei! hvad Som - me-ren var, som randt
 hen, O nei, o nei! hvad Som - me-ren var, som randt hen.

2. Vort Liv er, o Piger,
 Et eneste Aar;
 Vor Sommer bortviger,
 Vor Vinter fremstaaer.
 Er Sommerens Dage
 Først engang forbi,
 At faae dem tilbage —
 O nei! der er ingen Mulighed i. :| O ja! med Fryd vi tilbage kan see. :|

3. Ei Somren vi lade
 Gaae ubrugt sin Gang,
 Men nyde den glade
 Med Dands og med Sang.
 Naar Vintren saa kommer
 Med Storm og med Sne,
 Paa henrundne Sommer —
 Chr. Pram.

Allegretto.

Nr. 24. „Hør, Skjønne! hvis I prøve vil.“^{**)}

J. P. Solié.

1. Hør, Skjønne! hvis I prø-ve vil Om end - nu I kan Øm - hed
 2. Der-som hiint Sko-vens stil-le Skjød, Som Ny - fig - ne ei kan op -

p

*) Sang af Syngespillet „Serenaden“; 1ste Gang opført d. 15de Mai 1795.

**) Sang af Syngespillet „Lønkammeret“ af Hoffman; 1ste Gang opført d. 13de Decbr. 1803.

1. dyr - ke, En Mor-gen gaaer ad Sko - ven til, Taer Plads ud - i dens Skyg - gers Mør - ke. Den tau-se Skov, det kla - re
2. da - ge, Ei E-ders Hjer - te ta - le bød, Da trag-ter al-drig at be - ha - ge. Kan Sommer - da - gens Af - ten -

1. Væld, De Bæk - ke, som ras - len - de fly - de — Op - flam-mes der - ved E-ders Sjæl, Da bør I
2. stund Dit Hjer - te med Sød - hed ei rø - re, Lad al - drig mig meer af din Mund Faae Or-det

1. Tak Na-tu-ren y - de, Da bør I Tak Na-tu-ren y - de.
2. Kjær-lig-hed at hø - re, Faae Or-det Kjær-lig-hed at hø - re.

Overs. af A. G. Thoroup.

Allegro.**Nr. 25. Nøisomhed.')** *Hum. a*

[C. G. Neeffe.]

1. Hvad spør - ger jeg om Gods og Guld, Naar jeg er vel til - freds? Lad An - dre ha - ve

La - den fuld, Jeg nøi - es i min Kreds, Og syn - ger glad ved Le - ens Klang Min

Mor - gen- og min Af - ten - sang.

2.

Saa mangen En har Guld og Gods,
Og Snese Retter Mad.
Men Kjedsomheden sidder hos,
Og han er sjelden glad.
Hvo meget har, han meer attraaer,
Og Ønsket aldrig stille staaer.

3.

Dog skjænker du, o milde Gud!
Os Glæder uden Tal,
Nu grønnes Skoven ved dit Bud,
Nu blomstrer Mark og Dal,
Hver Morgen synger Lærken froe,
Og Nattergal ved Aftens Ro.

4.

Og jeg er glad, tilfreds og rig,
Ved uforfærdet Mod,
Thi Verdnens Fader elsker mig,
Naar jeg er from og god.
Hans Almagts Haand min Hytte naaer,
Og Haabet smiler, hvor jeg gaaer.

Overs. af E. Falsen.

*) Sang af Comedien „Pebersvendene eller Høhesten“ af Iffland; 1ste Gang opført d. 10de Mai 1798.

Nr. 26. „Velkommen, livsalige Aften.“

Andante.

Wilh. Gottlieb Becker.

1. Vel - kom - men, liv - sa - li - ge Af - ten! Hvert Hjer - te som ny - der dig fro, Du

kvæ - ger og styr - ker og skjæn - ker For - øn - ske - de Hvi - le og Ro.

2.

Hist Solen bag Høiene daler,
 Liig falmede Rose den er;
 Den vestlige Himmel den maler
 Endnu med sit rødlige Skjær.

3.

See! Luna saa venligt opliver
 Vort Syn med sin blegere Glands;
 En Glorie hende omgiver
 Af Stjernernes evige Krands.

4.

I Skumringen huldt os omsvæver
 Den himmelske Kjærligheds Aand;
 Nu friere Tanken sig hæver,
 Ei fængslet af jordiske Baand.

5.

Vi Haanden hinanden som Venner
 Nu række saa trofaste hen;
 Til Mistillids Kval ei vi kjender,
 Og Vennen omarmer sin Ven.

Tildeels efter det Tydske af ? [1800].

Andante.

Nr. 27. Evas Skabelse. *III^{te} mv.*

Johannes Sørensen (1792).

1. { Na - tu - ren stod i yn - dig Or - den, Og Him - len
Og hvad som føl - te Liv - dig paa Jor - den, Det føl - te

smil - te til den ned; } Kun han, som Her - rens Bil - led
og - saa Kjer - lig - hed.

bar, Saa, at han stor, men e - ne var.

2.

Han saae det og, den Evighøie,
Han vinked', see, da glider ned
En rolig Søvn paa Mandens Øie;
Ham skjules Jordens Herlighed,
Men naar han skuer den igjen,
Da seer han meer endnu end den.

3.

Den unge Morgenrødes Vinger
I Østen breder herlig ud,
Og al Naturens Hymne klinger
Med hellig Lov til Alles Gud;
Da Manden vaagnede og saae
Mandinden ved sin Side staae.

4.

Han strax sit Væsens Mage kjendte
Og favnede med skyldfri Arm,
Et takfuldt Suk mod Himlen sendte,
Og trykked' hende til sin Barm.
Nu han ei flere Ønsker har;
Nu Eden først et Eden var.

Th. Thaarup.

Andante.

Nr. 28. „Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet.“

(1796).

1. Li - vet er tidt ved et Blom - ster - bed lig - net; Man - ge Slags Ur - ter i

Be - det der groe; Him - len dem al - le for os har vel - sig - net, Li - ge - fra

Vug - gen til sil - dig - ste Ro.

2.

Ungdom og Uskyld og Sundhed omringe
Livets den yndigt frembrydende Dag.
See! hvor de herlige Roser udspringe;
Pluk dem og nyd dem, før Alder gjør svag!

3.

Elskov har Fryd, selv i Vemodens Smerte;
Ynglingen mødes af Pigen saa bold.
See, det er Myrthen, som tryller vort Hjerte;
Nyd den, før Alderens Viisdom gjør kold!

4.

Salig, hvem Gud i sin Miskund har givet
Een, ikkun een, men en redelig Ven!
Evighedsblomsten forskjønner ham Livet;
Held ham! i Himlen den spirer igjen.

5.

Broder, saa lifligt de Blomster jo smile;
O, vi vil nyde hver Urt i vort Bed:
Da skal vi let i Cypresseduft hvile,
Og vore Øine sig lukke i Fred.

p. H. Hæft.

Andante oon moto.

Nr. 29. „Rolig, høitidsfuld og stille.“ *II w.*

F. H. Himmel.

1. Ro-lig, høi - tidsfuld og stil - le Slum - rer al Na - tu - ren her; Af - ten -

dug - gens Per - ler spil - le O - ver En - gen fjern og nær. Snart

sø - ger til kvæ - gen - de Dva - le Hiin Lun - dens bevin - ge-de Hær, Snart

So - len skal rød - men - de da - le Og far - ve det bøl - gende Kjær, Og

far - ve det bøl - gende Kjær.

2.

Snart skal mine Dages Stjerne
 Ubemærket dale ned;
 Men jeg iler — ak! saa gjerne
 Ind til Gravens tause Fred.
 Ja, siden dit Savn jeg begræder,
 Jeg vandrer urolig, forladt;
 Vemodig min Bane jeg træder,
 | Omhyllet af Kummer og Nat. |

3.

Jeg en Rose vilde bryde,
 Jeg bestemte den for dig,
 Dit saa favre Haar at pryde,
 Men dens Torne saared' mig.
 O, gjerne maa Skjæbnen beskikke
 De mørkeste Dage for mig!
 Mig Tornene gjerne maae stikke,
 | Naar Roserne blomstre for dig! |

Efter det Tydske af H. Frankenan [1810].

Andantino.

Nr. 30. Da jeg var lille.

(1785).

1. Der var en Tid, da jeg var me-get lil - le, Min he - le Krop var kun en A - len lang; Sødt, naar jeg den-ne tæn - ker,

p

Taa - rer tril - le, Og der-for tæn-ker jeg den man-gen Gang.

2. Jeg spøged' i min ømme Moders Arme,
Og sad til Hest paa Bedstefaders Knæ,
Og kjendte Frygt og Grublen, Sorg og Harme
Saa lidt som Penge, Græsk og Galathe.
3. Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
Men og tillige meget mindre slem;
Da saae jeg Stjernerne som Prikker tindre,
Og ønskede Vinger for at fange dem.
4. Da saae jeg Maanen ned bag Høien glide,
Og tænkte: gid jeg var paa Høien der!
Saa kunde jeg dog rigtig faae at vide,
Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kjen den er!
5. Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
Mod Vesten ned i Havets gyldne Skjød.
Og dog om Morg'nen tidlig atter male
Den hele Himmelegn i Østen rød.
6. Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
Som skabte mig og denne smukke Sol
Og alle disse Nattens Perlerader,
Som krandse Himmelbuen Pol til Pol.
7. Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
O gode Gud! o lad mig altid stræbe,
At vorde viis og god og lyde dig!
8. Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
Og for min Søster og den hele By;
Og for ukjendte Konge og den Stodder,
Som gik mig krum og sukkende forbi.
9. De svandt, de svandt de Barndoms blide Dage!
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
Jeg kun Erindringen har nu tilbage,
Gud, lad mig aldrig, aldrig tabe den!

Baggesen.

Poco allegretto.

Nr. 31. Citharspilleren.

1. Jeg van-drer fra By og til By Paa min Fod, jeg sav-ner ei Vin - ger; Med mun-ter Sang i høi - en Sky Jeg

vandrer fra By og til By. Og knap seer man Mor-ge-nen grye, Før til Sang alt Ci - tharen klin - ger; Og Koner og Børn om mig

tye, Og de Pi-ger saa tæt mig om - rin - ger, Og de Pi-ger saa tæt mig om - rin - ger.

2. Og Venskab og Elskov og Sang
 Er det Maal, hvorefter jeg tragter;
 Mit Hjertes Lyst, min Cithars Klang
 Er Venskab og Elskov og Sang.
 Og falder da Tiden mig lang,
 Naar jeg seer paa Menneskens Fagter,
 Med Venskab og Elskov og Sang
 : Jeg da dem og al Verden foragter. :

3. Og Kummer ei kommer mig nær,
 For min Sang den hurtigen viger;
 Den Mand, hver Viv og hver Mø har kjær,
 Ham kommer ei Kummeren nær.
 Thi Glæden er der, hvor jeg er,
 I min Kreds staae smilende Piger;
 Den Sanger, som de have kjær,
 : Han er tryk som i Himmels Riger. :

4. Jeg synger fornøiet og fri
 Om de Ting, som Livet forsøde,
 Om Elskovs Himmels Trylleri,
 Om Venskab og om Harmonie;
 Og naar da min Sangs Melodie
 Faaer et Bryst af Sne til at gløde,
 Saa smelter, mit Hjerte deri,
 : Og med Lyst i dets Smelten jeg døde. :

5. Ak! ei for al Jorderigs Prang,
 For hver Skat, ei selv for en Throne,
 Bortgav jeg dig, min ringe Sang,
 Mit Hjertes og Citharens Klang!
 Thi hvad er vel Fyrsternes Prang
 Mod din Glands, du Musernes Krone?
 Mod Kys for hver smeltende Sang?
 : Og mod Smil for hver smeltende Tone? :

6. Saa seer man med vanlige Gang
 Af en Kreds i en anden mig ile;
 Mig ingen Vei kan falde lang
 Med Venskab og Elskov og Sang.
 Og standser omsider engang
 Mine Fjed, og jeg segner til Hvile —
 Skal Venskab og Elskov og Sang
 : Om min Grav gennem Taarer end smile. :

Baggesen (1802).

Andante.**Nr. 32. Til min Søsters Bryllup.** *II h*

1. Skilt fra dig ved Bøl - ger, Bjer - ge, Da - le, Tum - let hid til Do - naus fjer - ne Strand, La - der
jeg i San - gen Hjer - tet ta - le, Si - ge dig, hvad ei min Læ - be kan.

2. O, saa gjerne var jeg selv tilstæde,
At lykønske Eders Rosenbaand;
Jeg saa villigt delte Eders Glæde,
Rakte Eder trofast Broderhaand.

3. Klart jeg skuer Glæden i dit Øie,
Rosen paa din luevarme Kind,
Naar du knæler for den Evighøie
Og til Dannekvinde vies ind.

4. Hidtil var dit Liv en Morgenslummer,
Hidtil var din Banes Himmel blaa;
Ei ved egen, kun ved Andres Kummer
Stundom jeg din Taare flyde saae.

5. Tak et kjærligt Forsyns vise Øie,
Kys et evigt Væsens Faderhaand,
Som igjennem Vemod, Sorg og Møie
Førte dig i Glædens Ledebaand!

K. Frankenan [1796].

Nr. 33. Mignons Sang.*) *II h*

(Af Göthes „Wilhelm Meister“.)

J. F. Reichardt [1794].

Andante.

1. Veed du det Land? Ci - tro - nen blom - strer vildt, Bag dunk - le Løv O - ran - gen glø - der mildt, En

*) Fra Begyndelsen af dette Aarhundrede en her meget sungen Melodie.

Luft - ning sval i - gjen - nem Lunden gaaer, Hvor Myr - then blid ved Laur-bær - træ - et staaer,

Veed du det Land? Did - hen, did - hen Hvor sødt at tye med dig, min elsk - te Ven!

2.

Veed du det Huus, med Tag paa Søiler lagt,
Med Salen høi og straalende af Pragt,
Hvor medynksfuld hvert Billed seer til mig:
„Du arme Barn! hvad har man gjort mod dig?“
Veed du det Huus?

Didhen, didhen
Hvor sødt at tye med dig, Beskytter, Ven!

3.

Veed du det Bjerg? dets Fodsti øines ei,
I Taage Mulen søge maa sin Vei,
I Klippens Rifter ruger Dragen grum,
Og ned fra Fjeldet styrter Fossens Skum.
Veed du det Bjerg?

Didhen, didhen
Der gaaer vor Veil! O Fader, drag didhen!

Efter den ældre Oversættelse
(s. „Wilhelm Meister“ ved Rahbek, II. S. 1.)

Andantino.

Nr. 34. Sang af Romanen „Rinaldo Rinaldini“. II *no*

J. F. Reichardt.

1. „Her ved Ha - vets aab - ne Bred - der, Gjen - nem Skov og Mark og Dal, I hver
Bjer - gets Kløft jeg le - der, Hvor min Ven jeg fin - de skal.

2. Rinaldino! dig at finde
Her jeg med vinget Fjed;
Seer om mig Betrængte svinde
Al Naturens Yndighed.“
3. Saa den arme Rosa klager,
Som i Strid har tabt sin Ven;
Ængstelig den Elskte klager
For Rinaldo, for sin Ven.
4. See, i Maaneskinnet glimter
Riffelpibens blanke Skjær;
Men som Rosa just det skimter,
Det i Krattet svundet er.
5. „Ak, afsted! jeg ham skal finde,
Saa mit Hjerter varsler mig;
Og naar alle Stjerner svinde,
Viser Elskov Vei for mig.
6. Saa du ikke, klare Stjerne,
Saa du ei den djærve Mand,
Som jeg søger i det Fjerne,
Ak! og aldrig møde kan.
7. Hør, nu rasler det derhenne —
Hys, det fløiter — det er ham!
Ja, jeg finder ham, min Venne,
Jeg hans Stemme alt fornam.
8. Holdt! hvem der! giv dig til Fange!
Længe har du fanget mig!
Dig, Rinaldo, om og bange
Søgte jeg, og finder dig.“

Oversat af Mathias Rahbek
(1801—1802).

Andantino.

Nr. 35. Mel. „Ild var min Barm, min Elskovs Morgenrøde.“

J. H. Lorenz (1806).

1. Da du var min, hvor elsk - te jeg ei Li - vet, For

mig hver Dag svandt hen i Fryd og Fred; Jeg dig har tabt, mig Dø - dens

Kalk blev gi - vet: O, al min Fryd var kun din Kjær - lig - hed!

2.

Da du var min, en Strøm af Harmonier
 Fra Pindus daled' i mit Hjerter ned.
 Jeg dig har tabt, min knuste Harpe tier;
 O, mit Genie var kun din Kjærlighed!

3.

Da du var min, o Vellyst for mit Hjerter!
 Jeg lindred', trøstede Enhver, som led.
 Jeg dig har tabt, kold seer jeg Brødres Smerte;
 O, al min Fryd var kun din Kjærlighed!

Efter det Franske af ?.

Andantino.

Nr. 36. Tidlig Kjærlighed.

J. Pleyel.

1. Tid - lig, tid - lig fra min spæ - de, Al - ler - før - ste Barn - dom af, Smuk - ke

Pi - ger var min Glæ - de, Det de bli - ve til min Grav. vl.

2. Naar jeg saae en vakker Pige
Hos min Søster i Besøg,
Lod jeg Top og Svøbe ligge,
Tabte Lyst til Spil og Spøg.

3. Sneg mig hen til hendes Side,
Satt' mig der saa hjerteglad;
O, hvor Tiden kunde glide,
Naar jeg hos en Pige sad!

4. Naar jeg hørte hendes Stemme,
Naar hun smilte til mig ned,
Jord og Alt jeg kunde glemme,
Og mig selv, og hende med.

5. Piger end min Glæde ere,
Stedse jeg med Fryd dem seer;
Men paa nogen Tid desværre
De til mig ei smile meer.

Efter Høit af A. E. Rahbek [1800].

Oon moto.

Nr. 37. Mennesket. *)

1. Hvad troer du Men - ne - sket at væ - re? Halv Dyr, halv En - gel, lil - le, stor; Paa tu-sind Mang - ler maa han

*) Meget sunget i Begyndelsen af dette Aarhundrede, ligesom senere; — nu ikke mere.

bæ - re, Og Guddoms - Ev - ne hos ham boer. Ham tu-sind skjøn - ne Glæ - der smi - le, Paa mangel

brat han En - de gjør, Hans Hjerte li - der u - den Hvi - le, Han modnes, æl - des, vis - ner, døer.

2. Jeg seer det Skabtes store Rige.
Og jeg med Undren knæler ned;
Jeg seer, at Alt for mig maa vige,
At jeg dets første Væsen er.
Min Phantasie paa lette Vinger
Mig fører fjerne Kloder nær;
Dog — snart en Grav til Ro mig bringer
I Muldet, som mit Oprind er.
3. Jeg Svaghed fik og — Skaber-Gave
Til egen og til Brødres Held;
En Konge over Land og Have.
Og alle Lidenskabers Træl.
Saa Mennesket vel Storhed vinder,
Og trodser Lykke, Tid, Natur,
Men selv sig egne Lænker binder,
Og gaaer som Dyret i sit Buur.

4. Han præker Viisdom, Dyd han kvæder,
Og priser varmt dens høie Gavn;
Forglemmer sig i vilde Glæder,
Og slumrer ind i Lastens Favn.
Han troer sig lykkelig i Drømme,
Men vaagner sløv, og skammer sig;
Han kæmper, som det Mand kan sømme,
Og er som Leret skrøbelig.
5. Du Mesterværk fra Almagts Hænder,
Er da din hele Bane her?
Mon her vel Livets Maal sig ender?
Mon du Naturens Gaade er?
Nei, du blev skabt for Evigheder
Til bedre Lys, til bedre Held,
Fik Mangler og Fuldkommenheder,
Men Anelse om Lysets Væld.

6. Det Manden til Erfaring være,
Naar han som ung i Snarer faldt;
Og tunge Byrder maa han bære,
Før han blandt Fredens Børn bli'er talt.
Naar vi med uforblindet Øie
Mod Sandhed, Lys og Viisdom gaae,
Da trøstes Hjertet fra det Høie,
Da Støvets ædle Maal vi naae.
7. Hist, hvor sig klare Sole dreie,
Jeg møder Himmelsalighed,
Sin Skabers Storhed seer mit Øie
I Glorie af Herlighed.
See, Taagen flyer, mit Blik sig klarer,
Forsvunden er Uvisheds Sky,
Med Englekrafter frem jeg farer,
Og Sole og Planeter flye!

Efter det Tydske af R. Frankennau
(her noget forandret).

Andante.

Nr. 38. Til Rosen.

J. Haydn.

1. Ro-se, Vaarens Tryller - in - de, Yndling af Na - tu-rens Gud! Du til Blomstens Hersker - in - de Kaa-re - des af Him-len

p

ud. O - ver al - le Jordens Eg - ne Skjønnes du til - be - de - lig; Længsel suk-ker al - le - veg - ne. Hvor ei

mf *p*

Øi - et mø-der dig.

f

2.

Ved din Duft du skjænker Glæde,
 Skjønhed mere Pragt du gav,
 Elskovs Throne, Æheds Sæde
 Vorder din misundte Grav.
 Elskeren sit Hoved bøier
 Over dit det visne Liig;
 End du falmet ham fornøier,
 Og saa glad han gjemmer dig.

Fra det Tydske af ? [1800].

Andantino.

Nr. 39. Lille Clara. *III w.*

Olof Ahlström.

1. Lil - le Cla - ra! bliv ei vred paa mig, For jeg er saa barn - lig, lil - le Cla - ra! Er jeg

Barn, saa lig - ner jeg jo dig, Skal jeg blu - es ved at lig - ne Cla - ra?

Efter Åhl.

2. Hvordan sagde Frelseren, vor Ven?
Aldrig skal hans Ord mig gaae af Minde:
„Kom som lidet Barn i Himmelen,
Ellers seer jeg aldrig dig derinde!“

3. Lille Engel, ræk din Haand til mig,
Led mig til din Barnehimmels Glæder!
Og naar Døren lukkes op for dig,
Glem ei ham, som ude staaer og græder!

4. Giv mig mine Barndomsaar igjen,
Og dens Blomster, Clara, og dens Lege!
At min Glæde vorde kan igjen
Som min stille Uskylds Børnelege.

5. Dands den hen, 'den glade Sommerdag,
Tag mig med dig, Clara, midt i Ringen!
Gode Lille, blandt de Smaa mig tag!
Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

6. Lille Pige, lad os følges ad,
Dine muntre Lege du mig lære;
Som din Digter skal jeg vandre glad,
Og du skal min Sanggudinde være.

Oversat af B. S. Ingemann (1812).

(Original-Texten.)

1. Lilla Clara, förebrå ej mig,
Att jag är så barnslig, lilla Clara!
Är jag barn, så liknar jag ju dig:
Bör jag blygas då att barnslig vara?

2. Huru böd Han, mensklighetens vän?
Aldrig går hans lärdom ur mitt minne:
Såsom barn kom du i himmelen,
Eller var du aldrig än derinne.

3. Lilla engel, räck din hand åt mig,
Led mig in i barnens himmel åter;
Då dess portar låtas opp för dig,
Glöm ej den, som utanföre gråter.

4. Gif mig åter min försvundna vår,
Och dess blommor, och dess lekar, Clara!
Unna mig, att vara tretton år,
Unna mig som du att lycklig vara.

5. Dansa glad emot din sommardag.
Tag mig med dig, Clara, in i ringen;
Goda lilla, bland de små mig tag,
Eller också dansar jag med ingen.

6. Göm ock denna lilla barnslighet.
Må vi glädjes, må vi leka, Clara!
Jag skall låtsa vara din poet,
Och du skall min Sånggudinna vara.

Michael Choräus.

Andante.**Nr. 40. „Forglem mig ei.“***Joh. G. Naumann.*

2. V. ♩

1. Paa Jor - den Flo - ras Øm - hed hvi - ler, O, see den fav - re Blom - ster - hær; For - glem - mig -

p

ei sødt til os smi - ler. For Hjer - tet kjær, for Hjer - tet kjær. Den min - der blidt om

*)

fjer - ne Vei, Hvor Ven - nen nu maa een - som van - ke; Den si - ger til den vak - te

xx)

Tan - ke: For - glem mig ei, for - glem mig ei!

Disse Takter bleve oftere simplificerede saaledes:

Hjer - tet kjær. fjer - ne Vei, van - ke; ei, for - glem mig ei.

2.

Langt fra sit Hjertes Huldgudinde
 En Elsker sorgbetyngt gaaer;
 Han veed ei, hvor han Trøst skal finde,
 |: Tungt Hjertet slaaer.:
 Da seer han, Blomst, dig paa sin Vei,
 Og smile seer han ømme Pige,
 Han hører hende kjærlig sige:
 |: Forglem mig ei!:

3.

O hulde Blomst, som Hjertet minder
 Om Pagten, det besvoret har!
 Hvad Under, at dig Venskab finder
 |: Saa dyrebar?:
 Blidt trøster du os paa vor Vei,
 Naar Savnet bryder ud i Klage,
 Ved Afskedsordet at gjentage:
 |: Forglem mig ei!:

— ? (før 1797).

Nr. 41. Skjærslibbervise.*)

Allegro.

1. { Kommer og hø-rer den mun-tre Skjær-slib-ber! Glæ-de og Viisdom der boer i hans Sang; } Suur-rur - rur -
 Thi jeg til Ny-del-sens Ro-sen-kalk nip - per, Alt som mit Hjul gaaer sin snur-ren-de Gang. }

ro Ly-stig og fro Vil jeg i Ro Hju-let paa Bø-ren med Fo-den om - snoe.

2.

Altsom med Børen paa Veien jeg triller,
 Offerer jeg Glæden hvert flygtigt Minut.
 Snart jeg med Viin, snart med Kildevand stiller
 Tørsten, og klinker for vennehuld Glut!
 Suurrurrurro!
 Lystig og fro
 Vil jeg i Ro
 Hjulet paa Børen med Foden omsnoe.

3.

Naar i en Kro underveis jeg mig hviler,
 Flokkes de Unge og Gamle om mig;
 Hvis ad min Vise en Pigelil smiler,
 O, hvor er da ei Skjærslibberen rig.
 Suurrurrurro!
 Lystig og fro
 Vil jeg i Ro
 Hjulet paa Børen med Foden omsnoe.

4.

Hvis I bestandig vil Ungdommen nyde,
 Følger mit Raad: Værer glade, som jeg.
 Den, som ved Alting forstaaer sig at fryde,
 Nærme sig Alderdoms-Rynkerne ei.
 Suurrurrurro!
 Ja jeg vil fro
 Hjulet omsnoe!
 Seent skal i Graven jeg vandre til Ro.

H. T. Bruun.

*) Fra dette Aarhundredes første Fjerdedeel.

II.

Canon.

Moderato.

(Jesus Sirach, 32, 6.)

A. P. Berggreen.
(1833.)

*) Sidste Gang.

Tril - ler.

Chr. Winther.

Nr. 1. „Vend dig, min Tanke, fra Sysler og Møie.“*)

Andantino.

[Olof Åhlström.]

1. { Vend dig, min Tan - ke, fra Sys - ler og Møi - e, Træt - te - de Sjæl, her du fin - der en
Søg dig, mit Hjer - te, For - frisk - ning og Nøi - e, Ven - skab ud - bre - der i - mod dig sin

Havn; } Snart kom - mer Stor - men - ak, nyd da den Tid, Mens end - nu So - len til - smi - ler os blid!
Favn! }

2.

Lad os vor Skjæbne gaae rolig imøde,
Afterre Taaren, som mørkner vort Blik;
Tidt vi dem vistnok mismodig udgjøde,
Glemmende Glæderne, som her vi fik.
Kom, lad os løsne de trykkende Baand,
Som ville fængsle vor frifødte Aand.

3.

Glad med de Glade, ei Nøiet forsage!
Saa lyder Loven, som Venskabet skrev.
Hvorfor da skal vi ei Nektaren smage,
Mens den af Himmelen skjænket os blev.
Nyd blot forsigtig de Goder, den gav,
Da kan du rolig see hen mod din Grav.

Efter det Svenske.

*) Fra Begyndelsen af dette Aarhundrede.

Nr. 2. „Mit fulde Glas og Sangens

raske Toner.“*)

C. D. Stegmann.

Andante con moto.

The musical score is written for voice and piano. It consists of two systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line starts with a whole rest, followed by a half note, and then a series of eighth notes. The piano accompaniment starts with a forte (f) dynamic and features a rising melodic line in the right hand and a more rhythmic bass line. The second system continues the vocal line with eighth notes and the piano accompaniment with a forte (f) dynamic. The score includes various musical notations such as rests, notes, and dynamic markings.

1. Mit ful - de Glas og San - gens ra - ske To - ner Og

vit - tig Skjemt og Mun - ter - hed Jeg sæl - ger ei for al - le Fyr - sters Kro - ner Og

2.

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
 Og det paa Kviste ikke groer;
 Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
 Om man mig aldrig kalder stor;
 Thi naar man først dernede er,
 : Man Verdens Ros og Spot beleer. :

3.

En Tønde Guld var artigt nok at have,
 Dermed at pleie Kjelderen;
 Men efter den i Jordens Skjød at grave,
 Det overlader jeg til Den,
 Som ikke troer, og ikke seer,
 : At Armod tidt af Hjertet leer. :

4.

Mit Ønskes Maal er kun en kjølig Kjelder,
 Hvor Vinen ingen Skade ta'er,
 Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
 Et Huus, som tætte Vægge har,
 Et roligt Sind, en Munterhed,
 : Som følger mig til Gravens Bred. :

*) Mel. af „Kjøbmanden i Smyrna“, 1ste Gang opført d. 2den Jan. 1776.

Sa - lo - mo - ners Her - lig - hed; Thi Høi - hed ei lyk - sa - lig gjør, Og Al - ting jev - nes,

naar man døer, Og Al - ting jev - nes, naar man døer.

mf *f*

5.

Og ønsker jeg en rask og kjælen Pige,
Som elsker mig — med andre Ord:
Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Og Børn, som eie Kraft og Marv,
Og faae min Munterhed i Arv.:

6.

Jeg veed det grant, vor Jord er ei forbandet,
Nei, overalt jeg seer Velsignelsen;
Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
Og regner ned fra Himmelen.
Jeg veed det grant — vor Lod er stor,
Velsignet er den faldne Jord.:

7.

Viinranker groe og Venskabs Luer brænde
Paa Jorden Piger pryde den,
Og fra dens ene til dens anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal —
Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!:

3. Btllig [1800].

Con moto.

Nr. 3. Mel. „En venlig Pige, et godt Glas Viin.“^{*)}

1. { Vi Sømænd gjør ei man-ge Ord, Ei hyk-le el-ler pra-le; }
 Om hvad der i vort Hjer-te boer, Bør Daad, ei Mun-den ta-le. }

For sled-ske Kys og Fav-ne-tag Vi al-tid ta'er os va-re; Thi un-der det-te fal-ske Flag De stør-ste Skjel-mer fa-re.

2. I Stilhed gaaer Enhver sin Gang,
 Og gjør hvad Chefen byder;
 Endog ved lystig Sømændsang
 Foragte vi en Skryder;
 Thi mandig Taushed følger med
 De Kjække og de Gjæve.
 Hurra er vor Veltalenhed,
 Hurra! vor Konge leve!

3. En Ven vi søge, tro og huld,
 Og som har staaet sin Prove,
 I Omgang viist sig reen som Guld,
 I Striden som en Løve.
 Og hvad En gjør for saadan Ven,
 Derom maa Ingen snakke;
 At gjøre samme Skjæl igjen,
 Er vor Maneer at takke.

4. Vor Kjærlighed er tro og varm,
 Med Fjas den Ingen blinder,
 En Pige i en Sømands Arm
 Oprigtig Elskov finder.
 Dog, kalder Orlog os afsted
 Og stolten Vimpel vaier,
 Saa haste vi fra Kjærlighed
 Ombord til Kamp og Seier.

5. Vi søge Fjenden uden Skraal,
 Thi Skraal forstyrrer Orden;
 Vi svare paa hans bange Vraal
 Med vore Stykkers Torden;
 Og, naar han gaaer til dyben Bund,
 Hvor flere af dem bleve,
 Vi raabe alle af een Mund:
 Hurra! vor Konge leve!

C. Ede.

(Til samme Melodie.)

1. At Danmark er et lidet Land	2. Hvad gaaer mig an, om nok saa	3. Dog, Brødre! lad os heller dem	4. Mener det stort, at Folk og Drot	5. Kong Fredrik! lad den danske Mand
Saa tidt man declamerer,	Sig strækker ud et Rige, [langt	Den megen Storhed skjænke,	Ei Plads har i eet Rige,	Sin Tak til Dig frembære!
Men let den Sag bevises kan,	Naar det iøvrigt dog er trangt,	Hver kan jo, naar han kommer hjem,	Er idetmindste det ei godt,	Var Danmark end et mindre Land—
At man os kun fixerer.	Saa vil det lidet sige.	Det hos sig selv betænke.	Det kan som Dansk jeg sige.	Her er det godt at være!
Lad Overfladen dem paa Kort	Naar Veiret ei kan drages frit,	Thi størst det er, at være klog,	Langt størredog, naar Drotten kan,	Ved hvert et helligt Baand, som brast
Beregne nok saa nøie,	Saa smager Druen ikke,	Og klogest at gi'e efter,	Som her, med Sandhed sige:	I andre, større Riger—
Vi vil dog helst beregne vort	Og se! hvordan jeg drager mit,	Saa blive vi de største dog,	Jeg har hos hver en ædel Mand	Ved Bog, ved Sværd, ved høien Mast
I Dybden og det Høie.	Og hvordan jeg kan drikke!	Var vi end mindst i Kræfter.	Erobret mig et Rige!	Din Lov til Himlen stiger!

J. M. Thiele (1828).

^{*)} Mel. af den franske Comedie „Henrik den Fjerdes Jagt“, oversat af L. Knudsen; 1ste Gang opført d. 15de Jan. 1770; — Texten af Comedien „Søofficererne“, opført 1ste Gang d. 31te Jan. 1783.

Allegro.**Nr. 4. „Hvi rose I saa vore Fædre.“**

1. Hvi ro-se I saa vo-re Fæ-dre, Og vil vi skal væ-re som

de? I man-ge Ting har vi det be-dre; I strax et Ex-em-pel skal see. I troe, at de søg-te sig Æ-re Paa de-res mândhaf-ti-ge

Tog; Men E-der min Vi-se skal læ-re, Hvor-for de af Lan-det ud-drog.

2. Her fik de bestandig at drikke
 Det evige Øl og den Mjød;
 Tilsidst smagte Øllet dem ikke,
 Og Mjøden den faldt dem for sød.
 Viin var ei at vente her hjemme,
 Selv ikke i Valfaders Sal,
 Thi Odin lod Viinflasken gjemme,
 Saasnart han fik fyldt sin Pokal.:

3. Med Sværdet i Haanden de droge
 Til Egnen, hvor Druerne groe;
 De naaede den, drukke, og sloge,
 Der vilde de bygge og boe.
 Men Romerne taalte det ikke,
 De Danske drak Vinen fra dem;
 De strax en Borgmester udsikke,
 At jage de Fremmede hjem.:

4. Han traf de ubudne Gjæster,
 Men traf dem sig selv til Fortred;
 De lærte min gode Borgmester,
 At lade dem drikke i Fred.
 Men de fik og Skrub for det siden;
 Der laae de og sølte i Viin,
 Saa løb de beskjenkte i Striden,
 Og saa blev de slagtet som Sviin.:

5. Dog vedblev de Danske at gjæste
 Viinlandene temmelig tidt;
 De Franske saae, det var det Bedste,
 At blive dem skikkelig kvit;
 De udbad sig ydmygst den Ære,
 At bringe dem Vinene her;
 Saa lod vore Fædre dem være —
 En Godhed den anden er værd.:

6. I vore polerede Dage
 Begriber man, det er en Skam,
 Sig Franskmanden hid skal umage;
 Vi lade dem hente hos ham.
 Hvi skulde vi udvandre mere?
 Vi kan jo faae Viin i vort Hjem.
 Gid Handel og Søfart florere!
 Vi faae vore Vine ved dem.:

A. F. Rahbek (1784).

Andantino.

Nr. 5. „Kommer, Venner, tager Sæde.“

(Tydsk Mel. fra forrige Aarh.'s
sidste Halvdeel.)

1. Kom - mer, Ven - ner, ta - ger Sæ - de! Her er E - van selv til -

stæ - de: Drik - ker, smel - ter bort i Glæ - de, Syn - ger høit til Christ - jans Roes.

The musical score is written for voice and piano. It consists of two systems. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The piano part has dynamics *p*, *f*, and *mf*. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 3/4.

2.
Døe for Kongen vil vi Alle,
Dog skal Fjenden, om vi falde,
: Af sin Seier
Ikke prale:
Cimbrers Fald skal koste Blod.:

3.
Landets egne, kjække Sønner
Kjender Christjan, og belønner;
: Døde vi, skal
Vore Sønner
Synge, seire, slaæ som vi.:

4.
Fjenden segne og beskjemmes!
Kongen leve! Landet fremmes!
: Christjans Minde
Aldrig glemmes!
Klinker, drikker Christjans Skaal!:

p. D. Saft (1785).

(Til samme Melodie.)

1.
Her i muntre Venners Klynge
Vil jeg drikke, vil jeg synge!
: Viin og Piger
Ei jeg sviger,
Før jeg lægges i min Grav.:

2.
Bort med Sorger! Glæden vinker,
Vinen i Pokalen blinker!
: Glasset rummer
Al min Kummer,
Thi jeg drukner den deri.:

3.
Kys af et Par røde Læber,
Munter Skjemt, der Tiden dræber,
: Viin paa Bordet.
Sorgen jordet —
Ha, hvad fordrer jeg da meer!:

4.
Tiden iler, — bort med Klage!
Naar med Charon jeg skal drage,
: Vil jeg raabe:
Blot en Draabe
For min sidste Obulus!:

H. v. Holst (1832).

Nr. 6. „Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandet.“

Allegro non troppo.

1. Jeg er en Mand, som har saa vidt om -
2. Franz Dra-ke gik vel engang rundt om

van-dret, At In-gen meer be-reist man nævne kan, Skjøndt jeg ei har mit Opholdssted for-an-dret Fra den Tid jeg først saae mit Fø-de -
Jor-den Og gjor-de sig der-ved u-dø-de-lig; Men jeg, som blev be-stan-dig her i Norden, Den he-le Jord har tidt gaaet rundt med

land, Fra den Tid, jeg først saae mit Fø-de-land.
mig, Den he-le Jord har tidt gaaet rundt med mig.

3. Jeg har lært Alt, hvad Mennesker kan lære, 6. Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale:
Og ingen Ting er bleven skjult for mig, Jeg havde mig engang en liden Ruus;
Selv Alchymie gjør mig den største Ære: De Vises Steen, hvorom saa Mange tale,
: Sex Flasker Viin, drik dem! — saa er du riig.: | Den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus.: |

4. Jeg har seet Alt, hvad Jorden har i Eie, 7. Med den kan jeg faae Griller til at vige,
Fra Kola af og indtil Kolazin, Med den kan jeg faae Sorgen til at lee,
Men af Alting dog Intet kan opveie Med den kan jeg indtage hver en Pige,
: Mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin.: | Med den kan jeg forborgne Sager see.: |

5. Søg hvo, som vil, en Cirkel at quadrere, 8. See Evan hist! Velkommen, Glædens Fader!
Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord; Kom, fyld mit Bryst med jordisk Salighed!
Men jeg har seet Quadrater circulere, Din Magt jeg mig med Vellyst overlader,
: Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.: | : Og synker Mod og Lyst og Styrke ned.: |

P. M. Trojel (1783).

Allegretto.

Nr. 7. „Lad den skrantende Magister.“*)

1. { Lad den skran - ten - de Ma - gi - ster, Fuld af Støv og Snuus-to - bak, } Vi vil
 { Sø - ge op i Lær-doms Ki - ster Ef - ter al - skens Pøl - se - snak; }

ef - ter Bun - den le - de I vor Værts de ful - de Glas; Der boer Viisdom, der boer Glæ - de, Alt det An - det er kun Fjas.

2.

Lad en stræng Tartuffe true,
 Med det hede Helvede.
 Og slaae Kors for sig og grue,
 Naar han horer Nogen lee.
 Troer I, at han ikke lædsker
 Sig, naar han bli'r tør og hed?
 Jo, jo, de profane Vædsker
 Glide ganske artig ned.

3.

Blot Methoden er forskjellig:
 Her indtage vi vor Ruus;
 Han, som dertil er for hellig,
 Pimper hjemme i sit Huus.
 Svire inden lukte Døre,
 Ligner en Mahomedan;
 Vi vil lade Verden høre,
 At her er et christent Land!

fr. Schwarz.

*) Sang af Comedien „Feiltagelserne“, 1ste Gang opført d. 6te Octbr. 1785. — Paa samme Mel. er ogsaa bleven sunget Reenberg's „I et Viinhuus vil jeg sige“.

Nr. 8. „Hvor var det skjønt, ifald vi kunde med hverandre.“*)

Joh. Hartmann.

Moderato.

1. Hvor var det skjønt, i-fald vi kun-de med hver-

an - dre, Før vi til E-den gaaer, Falde - ra, Her - ne - de blandt vor Jords Narag - tig - he - der van - dre Syv, ot - te hundred Aar! Falde -

ra la la, fal - de - ra la la la la la la fal - de - ra.

2. Men da Moer Eva har os denne Spas fordærvet, Og Plads ved Englefad — Faldera —
Har sine kjære Børn langt snarere erhvervet, End de der sidde gad;
Faldera la la, o. s. v.

3. Saa, Venner! lader os ei slige Daarer være At døse Tiden bort; Faldera —
Snart Klogskab vil saa lumsk vor Munterhed hentære; Dens Rose blomstrer kort.
Faldera la la, o. s. v.

4. Vist siger man, vor Jord er fuld af Skarn og Plager, Og der er noget i, Faldera,
Men tro mig, Verden er just som man den sig tager, Et snurricht Maskepi.
Faldera la la, o. s. v.

5. Ja sæt, vi skulde i vor egen Lod udfinde Lidt mere Sort end Hvidt, Faldera,
Er jo hver Time, man kan Sorg og Gigt afvinde Den reneste Profit.
Faldera la la, o. s. v.

6. Væk altsaa, Yngling! med enhver ubuden Grille, Der mørkner Livets Fryd, Faldera.
Tænk Amors Trylleri, saa vil dit Øie spille: Hans Bud er: lee og nyd!
Faldera la la, o. s. v.

7. Hvo vilde ei med Lyst saa let en Pligt opfylde? Thi, Brødre, skjænker i! Faldera.
Og lad med fulde Glas os Glædens Guddom hylde! Skaal dens Filosofi!
Faldera la la, o. s. v.

*) Mel. af Skuespillet „Gorm den Gamle“, 1ste Gang opført d. 31te Juni 1785.

Oon moto.

Nr. 9. Mel. „Klart skinner Solen.“*)

Dezède.

1. E-van bli'er dyr-ket paa man - gen Slags Maade: Som-me til Tem-pe-let hem-me-ligt

gaae, Der at til - be-de sig Viin - gudens Naa-de, Tomme hans Bæ-ger i skjul-te-ste Vraa. Saa-dan-ne Skik-ke Li-de vi

ik - ke; Al - le maae see, at vi drik - ke. Saa - dan-ne Skik-ke Li - de vi ik - ke. Al - le maae see, at vi drik - ke.

*) Mel. af det franske Syngespil „Cecilia“, oversat af Chr. Pram: 1ste Gang opført d. 25de Novbr. 1782.

2. Somme i Drikkelag klamres og støie,
Evan faaer Skylden, — det Synd er og Skam!
„Glødende gavne, og gavnlig fornøie“
Var en bestandig Grundsætning hos ham.
: Saadanne Skikke
Lide vi ikke;
Vi ville fredelig drikke.:|

3. Somme, naar gavmilde Bægre dem kvæge,
Bli'er Patrioter med Legem og Sjæl,
Staterne mønstre, Regenterne hæge,
Og byde haanlig hver Statsmand en Hæl.
: Saadanne Skikke
Lide vi ikke;
Staten god Nat, naar vi drikke!|

4. Vinen at krydre og Glæden forøge
Kom den uskyldige Skjemt til vor Jord.
Brødre! vi Glæden oprigtigen søge;
Jocus med Evan, maa gjæste vort Bord.
: Fremmede Skikke
Lide vi ikke;
Vi ville lee, naar vi drikke.:|

3. Betilh (1782).

Allegretto.

Nr. 10. „En tungsindig, melancholisk Mand.“*)

1. En tung-sin-dig, en tung-sin-dig, me-lan-cho-lisk Mand,
Som sig al-drig fry-der, For hans Blod ei fly-der, Han, den Stak-kel, han, den Stak-kel, han maa drik-ke Vand!

2. : Hvo som træller:| uden egen Skyld,
Og sig alle Dage
Maa med Arbeid plage,
: Han bør styrkes:| lad ham drikke Øl.

3. : Naar Soldaten:| staaer paa Isen Post,
Og hans Legem gyser,
Blodet i ham fryser,
: Brændevinen:| er hans Raad mod Frost.

4. : Den Forliebte:| som har traurigt Sind,
For han ei kan vinde
Sin Beherskerinde,
: Lad ham trøstes:| ved den ædle Viin!

5. : Men den Usling,:| som sig bilder ind,
At det sig ei sømmer,
Man et Glas udtømmer,
: Lad ham, Venner!:| drikke Medicin.

6. : Vi som tage:| Glæden, hvor den faaes,
Sørgeslos og glade,
Aldrig Griller lade
: Komme nær os,:| Punsen er for os.

7. : Saa forkynde:| Punsen Troskabs Drift!
Og hvo med os ikke
Venskabs Skaal vil drikke,
: Gid han drikke:| Galde og Forgift!

W. G. F. Abrahamson (1783).

*) Samme Mel. er benyttet af Bellman til Sangen: „Gubben Noach var en hedersman“.

Tempo di marcia.**Nr. 11. „Nu bort med alskens Politik.“*)***Joh. G. Naumann.*

1. Nu bort med al-skens Po-li-tik, Og lad os pas-se vo-res Drik, Vi ær-gre dog ei Tydsken bort, Om

vi os ær-gre sort. Ei hel-ler rei-se vi her-fra Med Nordenskjold til A-fri-ka; Den Rei-se er os lidt for lang, Og

her er Viin og Sang.

2.

Saa mangen Keiser der sov hen,
De vælger aldrig mig igjen,
Saa kommer det mig ud paa Et,
Hvo ellers bliver det.
Om Tyrken nu fik Last og Skam,
Saa var det jo tilpas for ham,
Der spærrer sine Koner ind,
Og drikker ingen Viin.

3.

Om der er Oprør eller Krig,
Kort, hvad der er i Frankerig,
Det tager jeg mig lidet nær,
Naar vi forliges her.
Dog, gid den Krig kun ikke naae
Til Medoc, Pontac og Bourdeaux,
Til Epernay, Chalons og Rhin,
Hvorfra vi faae vor Viin.

4.

Hvad Ende det med Polen faaer,
Mig meget lidt til Hjerter gaaer;
At ingen Polak taaes her,
Det al min Omsorg er.
Vær tro i Ord og tro i Drik!
Var vore Fædres Politik;
Nu vise hver ved dette Bord,
Han gaaer i deres Spor!

K. F. Rahbek (1790).

*) Mel. fra Naumann's Musik til „Gustaf Wasa“ (1781), som Bellmann ogsaa har benyttet til sin Sang: „Så lunka vi så småningom“

RETTELSER.

Side 7, 6te System, 2den Takt: d læs f.

- 12. Den sidste Accord i 10de Takt og den 1ste i 11te Takt rettes saaledes:

47. Efter Componistens Navn sættes: (1803).
-

Subscriptions-Indbydelse
paa
sidste Afdeling
af
FOLKE-SANGE OG MELODIER,

samlede og udsatte for Pianoforte

af

A. P. Berggreen.

De udkomne Afdelinger af dette Værk indeholde:

Folke-Sange og Melodier, danske.	
—	norske.
—	svenske.
—	engelske, skotske og irske.
—	tydske.
—	nederlandske og franske.
—	italienske, spanske og portugisiske.
—	slaviske.
—	litauiske, finske, ungarske og nygræske.
—	fra Lande udenfor Europa.
{ Folkenes Nationalsange.	

Værket afsluttes nu med 11te Bind, der skal indeholde:

Sange fra det danske Haus- og Selskabsliv i en tidligere Tid,
og et Tillæg til flere af de foregaaende Bind.

De ville udkomme med omtrent 14 Dages Mellemrum i Hefter paa 2 Ark (16 Sider), — eller efter længere Mellemrum i forholdsvis større Hefter — til en Priis af 24 Sk. for hvert Hefte. Omfanget vil omtrent blive 20 Ark. Hver Afdeling kan særlig erholdes. Paa 6 Explr. gives det 7de frit. Man tegner sig i alle Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, ligesom i Kjøbenhavn hos Forlæggeren.

C. A. Reitzel.

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

11TE BIND.

5te — 6te Hefte,

indeholdende "Sange fra det danske Huus- og Selskabsliv i en tidligere Tid".

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1871.

FORREDELSE OG MEDDELING

AF DEN KONGELIGE BIBLIOTHEK

AF DEN KONGELIGE BIBLIOTHEK

A. P. BECHER

1872

1872

1872

1872

1872

Du
For
Du
Ind
Op.
Hel

Interes
sine og har
Opale Vær
Vi love de
Gode Sper
fra krillet.

Moderato.**Nr. 12. „Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.“*)***H. O. C. Zinck.*

1. { Vær du vort Sel - skabs Skytsgud - in - de, O, Ven - skab,
Vort Fav - ne - tag dit Hæ - dersmin - de! Vor Fryd ud -

Jor - dens bed - ste Held! } Op, Brø - dre, stem - mer, stem - mer i: Held væ - re Ven - skabs Har - mo - nie!
sprin - ge fra sit Væld! }

2. Du, Moder til hver ædel Glæde,
Forskjønner selv den Visers Fjed;
Du har i Amors Blomsterkjæde
Indflettet dine Roser med.
: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmonie! :
3. Naar Himlen en Velgjerning sender,
Du lærer os at nyde den,
Naar Skjæbnen sine Tordner tænder,
Hvor sødt, at flye hen til en Ven!
: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmonie! :
4. Og her ved Festens glade Dage,
Naar Ven er samlet med sin Ven,
Du smelter os ved Armod's Klage,
Mild byder du at lindre den.
: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmonie! :
5. Lyd høit vor Sang! lad Verden kjende,
At Venskab er vort Øiemed,
At alle, alle Hjerter brænde
For dig, du Jordens Salighed.
: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmonie! :

Ch. Chaarup.

(Til samme Melodie.)

1. At Intet er saa sundt som Glæde, Hos Fru Fortuna faaes den ikke,
Man os har sagt paa godt Latin! Om man end vidste, hvor hun boer,
Og hele Verden, tør jeg vædde, Thi det kan Fruen stundom stikke,
Vil høre denne Medicin. At give Godtfolk Gift derfor; Uddeler Ondt og Godt ifleng.
: Dethale Spørgsmaal bliver her, : Saa Mangen fandt sig ilde af, : Tidt faaer en Dosmer eller Nar, : Thi har de Begge tidt for Skik, : Thi fylder Alle bredfuldt Maal
Fra hvilket Apothek den er. : Hvad ham Madam Fortuna gav. : Hvad Flid og Viisdom tiltænkt var. : At blande Beskt i Glædens Drik. : Til Glædens og til Venskabs Skaal. :

*) Sang paa Kongens Fødselsdag, d. 29de Januar 1788.

A. L. Rahbek (1791).

Nr. 13. „At Slyngler hæves til Ærens Top.“

Con moto.

1. { At Slyng - ler hæ - ves til Æ - rens Top, At
At Ri - ge slu - ge de Ar - me op, Og

Smi - ger mø - skes og Sand - hed tig - ger, } At gyld - ne Stjer - ne Og tom - me Hjer - ne For - e - nes
Dy - den nø - gen paa Ga - den lig - ger, }

of - te, og meer end gjer - ne, Det seer man tidt, Det seer man tidt.

f *mf* *f* *pf* *f*

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The third system also continues the vocal line and piano accompaniment. The score includes dynamic markings such as *f*, *mf*, and *pf*. There are also repeat signs and a key signature of two flats.

2. O I! som sukkede tidt med mig,
 Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
 Naar den blev æret, fornem og rig,
 Som Lov og Bøddel har ofte truet,
 Forglemmer Taarer,
 Der aldrig saarer
 |: En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer, :|
 |: Og værer glad. :|
3. Da Nattens Forbud, Tusmørket, laa
 Paa halve Jorden, og den var rolig,
 En Glands med Et jeg i Østen saae;
 Gud Evan kom fra Olympens Bolig;
 Kun sjelden vasket,
 Men fed og lasket,
 |: Han ned af Fjeldet barfodet trasked', :|
 |: Og ravede. :|

4. Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad;
 — I Gudens Aasyn stod malet Glæde —
 „Søn“, sagde han, „du bør være glad,
 Lad Patrioter forgjæves græde!
 Naar Ondt kun lykkes,
 Og Landet trykkes,
 |: Og Retten selv af dens Tjener rykkes, :|
 |: Saa tøm dit Glas!“ :|
5. Jeg tog hans Bæger og tømte det,
 Og glemte Landet og Landets Daarer,
 Og fandt, at Narren har stedse Ret,
 Som spotter med Heraklitens Taarer;
 Jeg hylded' Glæde,
 Forsvor at græde,
 |: Og loved' Evan, kun ham at kvæde. :|
 |: Gjør I, som jeg! :|

3. Btllth (1787).

(Til samme Melodie.)

<p>1. Og nu en Skaal for det elskte Kjøen!
Naturens Glæde, og Pryd og Ære,
Med hvem vor Vandring os bliver skjøn,
Og Livets Byrde heel let at bære.
Nu Brødre, skjænker!
Enhver som tænker
: At ældes freidig i Amors Lænke; :
: Han klinker med! : </p>	<p>2. Hver Piges Skaal, som er huld og tro,
Og Hjerte give vil bort for Hjerte;
Ei lege vil med sin Elskers Ro,
Og ei hovere vil ved hans Smerte.
Enhver, som kjærlig
Vil love ærlig,
: Og finder Holden ei for besværlig; :
: Den Piges Skaal! : </p>	<p>3. Hver Kones Skaal, der er øm og mild.
Og Livets Kalk vil med Manden drikke;
Og ikke Kalken bortsætte vil,
Hvorvel den mangel Gang smager ikke;
Der ufortrøden,
Ja, indtil Døden
: Vil dele Glæden, men ogsaa Nøden; :
: Den Kones Skaal! : </p>
<p>4. Hver Moders Skaal, der er Navnet værd,
Og deri sætter sin Fryd og Ære,
Hvis skjønne Vandring det Fodspor er,
Som Dydens Vei hendes Børn kan lære.
Der fro kan smile
Til Gravens Hvile,
: Naar i sit Fjed hun dem seer at ile; :
: Den Moders Skaal! : </p>	<p>5. En Skaal for disse; det gaae dem vel!
De Jordens Engle, de sande Skjønne!
De nyde Skabningens bedste Held,
Og finde Hjerter, som dem paaskjønne!
De Skjønne være
Den Skaal til Ære,
: Som er det værd, at vi har dem kjære; :
: De Skjønnes Skaal! : </p>	

A. L. Rahbrk [1800].

(Til samme Melodie.)

<p>1. Paa Roser kan man ei altid gaae,
 Thi det var Synd for de kjønne Blade;
 Paa Livets Reise man ofte maa
 Igjennem slemme Moradser vade;
 Tidt skjære Stene
 Vor Sko i Stykker,
 : Og endnu tiere Skoen trykker. :
 : Det gaaer nu saa! : </p> <p>2. Hvo eensom vandrer paa slig en Vei,
 Han kjedes ilde, og snarlig trættes,
 Selv Rosens Vellugt ham fryder ei,
 Han saare tidlig af Dage mættes;
 Og naar han gammel
 Da seer tilbage,
 : Han øiner idel forspildte Dage; :
 : Ham gaaer det slet. : </p> | <p>3. Men vi, som slynge os Arm i Arm,
 Og hvile ud ved hinandens Side,
 Og trykke Broderen til vor Barm,
 Naar trætte Fod vil paa Banen glide,
 Lad senest Alder
 Vor Pande rynke,
 : Med venligt Smil vi i Graven synke. :
 : Os gaaer det vel. : </p> <p>4. Hver elsket Broder, som troligen
 Har deelt med os vort Samfunds Glæder,
 Og, fjernet fra os, er end vor Ven,
 Hans Minde blive vor Fryd, vor Hæder!
 Hvorhen han iler,
 Han Venner møde,
 : Som Reisens Møie ham tro forsøde! :
 : Det gaae ham vel! : </p> |
|---|---|

A. F. Liebenberg (1793).

Allegro moderato.**Nr. 14. „Snart bortile Livets Dage.“*)**

1. Snart bort - i - le Li - vets Da - ge, De i

Glæ - de ny - des maae, Hvad man ei kan faae til - ba - ge, Maa den Vi - se spa - re paa.

De Fle - ste paa Jor - den er Daa - rer, De bort - ods - le Ti - den med Fjas; Den be - dre Deel jeg mig ud -

f *f* *p* *f* *mf*

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The third system also continues the vocal line and piano accompaniment. The key signature is two sharps (F# and C#), and the time signature is 6/8. The tempo is marked 'Allegro moderato.' The score includes dynamic markings: *f* (forte), *p* (piano), and *mf* (mezzo-forte). The lyrics are in Danish and are written below the vocal line.

*) s. mine „Folke-Sange og Melodier“, VI. S. 158 og tilh. Anmærk. S. 185.

kaa - rer Og bru - ger mig her ved mit Glas. Snart bort - i - le Li - vets Da - ge, De i Glæ - de ny - des

maae; Hvad man ei kan faae til - ba - ge, Maa den Vi - se spa - re paa.

2.

Men søg ei din Viisdom i Bøger,
Du læser dig galere der;
Nei, jeg den i Flaskerne søger,
Vor Vibe han fandt den jo her.
Snart bortile o. s. v.

4.

En Anden sin Fryd deri sætter,
At vogte paa Stjernernes Gang,
Bortgaber de kostbare Nætter,
Vi nyde ved Spøg og ved Sang.
Snart bortile o. s. v.

6.

Historier lære vi ikke,
De er jo kun lidet at troe;
Vi heller vil lære at drikke,
I Viin skal jo Sandheden boe.
Snart bortile o. s. v.

3.

Lad Andre kun Jorden omfare,
Og spilde paa Reiser sin Tid,
Vi lade, for Tiden at spare,
Os Vinene bringe herhid.
Snart bortile o. s. v.

5.

Med Græsk og Latin mig at bryde,
Det Indfald jeg ingen Tid faaer,
Min Viintapperdreng er en Jyde,
Min Donna vort Moersmaal forstaaer.
Snart bortile o. s. v.

7.

Naar engang vort Liv sig bortsniger,
Vi have den Trøst i vor Grav:
Hos Vinen og Venner og Piger
Vi ærlig tog Nytte deraf.
Snart bortile o. s. v.

Efter det Franske af A. E. Rahbek (1791).

Andante oon moto.

Nr. 15. „Der var engang en tapper Mand.“ *III*

1. Der var en-gang en tapper Mand, Som Teu-cer mon-ne hed-de, Han jo-ges af sit Fæ-dre-land Alt ved sin Fa-ders

The first system of the musical score is in 3/4 time. It features a vocal melody on a single staff and a piano accompaniment on two staves (treble and bass). The tempo is marked 'Andante oon moto'. The key signature has one sharp (F#). The piano part begins with a forte (f) dynamic and then moves to mezzo-forte (mf). The vocal line starts with a half rest followed by a quarter note, then continues with a series of eighth and quarter notes.

Vre-de; Hen-dre-vet til en fremmed Strand, Sit Folk han sammen-kaldte, Og med sit Glas i Haanden han Saa-le-des til dem tal-te:

The second system continues the musical score. It maintains the same instrumental and vocal parts. The piano accompaniment shows dynamic markings of forte (f) and mezzo-forte (mf). The vocal line continues with a series of eighth and quarter notes, ending with a half note.

2.

„I Brødre! hidtil meget Ondt
Med mig I have døiet;
Og det troløse Hellespont
Ved Vintertide pløiet;
Nu teer Jer ogsaa her som Mænd,
En Polak lides ikke;
I Morgen seile vi igjen,
I Aften vil vi drikke!“

3.

Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive,
Det Raad, han sine Brødre gav,
Jeg vil os alle give:
Hver Gang man naaer en Ankerplads,
Hvor deilig Drikke vanker,
Man hvile bør af sin Seilads,
Og villig kaste Anker.

4.

Og da dog Ingen slipper fri
For samme Hav at pløie,
Held Den, der stundom kan, som vi,
Forglemme Sorg og Møie;
Gid Hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortjener,
Sad fro som vi, ved sligt et Bord,
Og mellem slige Venner!

A. L. Rahbek (1786).

Andante oon moto.

Nr. 16. „Da Sanct Peder vandred' om.“ *fr.*

71

(1786.)

1. { Da Sanct Pe-der van-dred' om, Han til en Viin - tap - per kom;
Vor Viin-tap-per bød ham Mad, Sat-te bed-ste frem paa Fad.

2. { Som du vil, saa skal det skee, Sva-red Pe-der smi - len - de;
Den skal bæ-re geist-ligt Navn, Være Jor-de - ri - gets Gavn;

1. { Træt og mat han monne i - le For at sø-ge Ro og Hvi - le. { Pe-der drak og bad om me-re, Tog Viintap-pe-ren i Hand:
Drik-ke, Drikke! raabte Pe - der. Man ham Biskop til-be-re - der. { Siig, hvad har du at be-gjæ-re? Du gjæst-fri' og bra-ve Mand!

2. { Beg-ge Kjen skal Biskop yn - de, Drik-ke den, og dog ei syn - de; { Her-af kan man see og læ-re, At Sanct Pe-der han var til,
Tje-ne til vor Mad at dei - e, Let-te Sin-det og for-nøi - e. { Skul-de En dumdri-stig væ-re, Som den Sandhed næg-te vil.

1. Ban-ge Man-den gav et Hik; Ko-nen øn-sked' med et Nik: Gid at Bi-skop al-tid væ - re Venners al-ler-bed-ste Drik!

2. Ei, saa lad ham Bi-skop faae, Tromig, han vil strax til - staae: Den sin Kraft, sin Magt, sin Æ - re, Fra Sanct Peder ha-ve maa. (1786).

Tempo di Menuetto.

Nr. 17. De Skjønnes Skaal.

(1791.)

1. { Ska - be - ren sku - ed' den ny - skab - te Klo - de,
Og for paa dis - ses U - mild - hed at bø - de,

U - fød - te Men - ne - skers Skjæb - ner han saae, }
Mild bød han Dru - er at vox - e der - } paa; Men end han et Mør - ke blandt Tin - ge - ne

fandt; „Bliv Pi - ger!“ saa bød han, og Mør - ket for - svandt.

mf *f* *mf* *ff* *mf*

2.

Vinens Velgjerning vi glade velsigne,
Derfor en Sang vi den offrede nys;
Men hvad er Druernes Nectar at ligne.
Brødre! mod Pigers fortryllende Kys?
Hvad Lampernes Skin er mod Solenes Ild,
Er Perler i Glasset mod Pigernes Smil.

3.

Derfor vi Alle til Søstrenes Ære
Fylde det vinkende Glas til sin Rand!
Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
Den, som er ugift, kan vel blive Mand.
Den Sandhed bestandig urokkelig staaer,
Enhver har sin Donna, har havt, eller faaer.

4.

Du, som i Hymens lyksalige Kjæder,
Ved en Venindes fortrolige Barm,
Nyder en Forsmag paa Himmelens Glæder,
Glemmer al Sorg i den Yndiges Arm:
Skjøn glad paa din Lykke, tag Glasset, og priis
Den Engel, som skabte dig dit Paradis!

5.

Du, som med Haabet ved Siden fremiler
Glad mod din Elskovs dig vinkende Maal,
Trodser hver Hindring, imedens hun smiler,
Blander med Kys hver Besværigheds Skaal;
Lyksalige Broder! den Sang være din:
Hver Broder en Donna sig vælge som min!

6.

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
Nægtes hvert Glimt af sødtsmilende Haab,
Skuffet af Skjæbnen ulykkelig græder,
Spottet af Echo gjentager dit Raab;
Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
Din Broders og Alles forenede Fryd.

7.

Høit lyde Glassenes skingrende Toner,
Høit lyde Brødres forenede Røst!
Yndige Piger og kjærlige Koner
Leve os Alle til Held og til Trøst!
Til Ære for Elskov, alt Levendes Maal,
I Koner! I Piger! I Skjønne! Jer Skaal!

Baggesen (1787).

(Til samme Melodie.)

1.

Arrig slog Stærkodder Rynker paa Næsen,
Der han saae Ingils vellystige Bord.
„Kjeltringer! hvad er det her for et Væsen?“
Saaledes lode hans truende Ord,
„Er dette at leve paa nordisk Maneer?
Ei Kæmper, men kjæle Sydboer jeg seer.

2.

Stammer du ned fra de mægtige Froder,
Du som har slig en ukongelig Sjæl?
Du gjør en god Dag! Din troløse Moder
Lod sig vist krænke i Løn af en Træl.
Mens Sværdene ruste, Stegvendere gaae,
En ærlig harsk Skinke man neppe kan faae.

3.

Med Leires Konning, hvo ikke vil rage
I Fugles Indvold, bli'er her ikke mæt:
Helte fra Oldtids ukunstlede Dage
Finde her neppe en spiselig Ret.
De Bløde i Sæder, og Feige i Krig,
Kong Ingill! til Taffels de helst gaae hos dig.“

4.

Saa taled' Visins*) haardknoklede Bane,
Kongers og Voldsmænd og Niddingers Skræk;
Det var fra Ungdommen blevet hans Vane
At være bitter, uhøflig og fræk.
Den pyntede Hofmand Benauelser fik,
Af Angest hans Madlyst aldeles forgik.

5.

Hof-Spillemanden tog Harpen i Hænder,
Haabende dermed at stille hans Harm;
Men ham Stærkodder et Stegebeen sender
Midt i hans Pande med drabelig Arm.
En sørgelig Ende den Lystighed fik,
Der vankede Hylen for Sang og Musik.

6.

Dronningen selv vil med Bægeret prøve,
Om ei et Smil var at lokke af ham,
Om denne barske og fnysende Løve
Skulde ei kunne med Viin gjøres tam.
Hun rækker ham Skaalen, han slænger den hen,
Den Grobjan! og spilder hver Draabe i den.

- 7.

Skjøndt han nu syntes forhærdet at være
Mod al Fornøielse udenfor Krig,
Tør jeg dog vove min digterske Ære,
Om Nogen af Jer vil vædde med mig,
At Punsch havde gjort ham saa mild som en Kat,
Naar den i sin Pote en Muus griber fat.

8.

Synet af Klubbens fortrolige Bolle,
Lugten og Dampen, som stiger deraf,
Det blev alt meer end han kunde udholde,
Om han fik Held til at bryde sin Grav,
Men nipped' han blot til det rygende Glas,
Han bad os ved første Vacants om en Plads.

Edv. Storm (1785).

*) Visin var en grim russisk Trolldmand og Kæmpe, som Stærkodder overvandt og ihjelslog.

Allegretto.

Nr. 18. Mel. „Boer jeg paa det høie Fjeld.“*)

(Norsk Folkemelodie.)

The musical score is written for voice and piano. It features a treble and bass staff for the piano accompaniment and a single staff for the voice. The key signature is two sharps (D major), and the time signature is common time (C). The piano part begins with a mezzo-forte (mf) dynamic. The score includes repeat signs and first endings. The lyrics are written below the voice staff.

1. { Boer jeg paa den tam-me Bred, I en
Hvor en Jom-fru kom-mer ind Paa den

{ Stad, i et Huus, i en stad - se - lig Stu - e, Hvor man bad mig sid - de ned Paa en
an - den, og Stø - vet af Fli - ser - ne fei - er, Mens med Vif - ten hun gjør Vind, Løf - ter

2.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Siirlighed ændser og sandser,
Hvor det Tunge fandt sin Grav
Og det Lette kun seirende dandser; —
Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diske,
Hvor Forklædet er en Gjøs,
Særke Seil og kun Fiskene Fiske;
Der min Skjemt ta'er Buxer ei paa,
Som den er, jeg lader den gaee,
Der jeg koger ingen Ord;
Kammeraterne sluge dem raee.

3.

Byder man mig en Kop The
Ved et Bord, i en Halvkreds af halve Baronier,
Hvor man Jøder faaer at see,
Og desligeste Modens Personer; —
Hvor man blues ved en Hat,
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
„Hvordan Frøkenen sov i Nat?“
Eller: „hvorfor mon Jomfruen sørger?“
Der tilværks forsigtig jeg gaaer,
Fiint jeg der paa Strængen kun slaaer,
Der jeg føler først mig for,
Før i Texten jeg videre gaaer.

*) s. mine „Folke-Sange og Melodier“, X., mellem „Folkenes Nationalsange“ under Nr. 7 og den tilh. Anmærk. — Texten fra dette Aarhundredes 1ste Decennium.

{ Stol mel - lem Frø - ken og Fru - e -
 Svand - sen i Vei - ret og nei - er: - } Der min Skjemt ta'er Been - klæ - der paa; Der min Mund gaaer

siir - lig i - staa, - Der jeg ste - ger hvert et Ord Og la'er Saf - ten og Kraf - ten for - gaae.

4.

Men har jeg en lille Ruus,
 Ved en Punsch, i en Kreds af de blaae Kammerater,
 Hvor med Sølling jeg er Duus
 Og deslige forvovne Krabater; —
 Hvor Koksmaten kommer ind
 Med sin Pøs, skyller Glas og Kahytsgulvet feier,
 Mens selv Himmelen gjør Vind,
 Og Fregatten i Bølgerne neier, —
 Skjemtens Melk, saa sund og saa puur
 Der ei staaer, og bliver mig suur,
 Der min Sang er uden Tvang,
 Som den kunstløse, vilde Natur.

5.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
 Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare;
 Leer jeg derimod paa Land,
 Kan jeg og mig som Sønnerne bare;
 Med Korsarer her ombord
 Kan jeg lee, være lystig og trumfe mod Fanden:
 Ved et Søndagsselskabs-Bord —
 Kan jeg kjede mig smukt som en Anden.
 Alt sin Plads, saa Alting er godt,
 Selv lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot,
 Alt er ædelt, siger Knud,
 Naar man mener det ærligt og godt.

Baggesen.

Allegro.**Nr. 19. Mel. „Skal Besøg hos Piger lykkes.“*)***Ditters v. Dittersdorf.*

The musical score is written for voice and piano. It begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The piano accompaniment starts with a forte (f) dynamic, followed by a mezzo-forte (mf) section, and then returns to forte (f). The voice part enters with the first verse, which is marked with a '1.' and a bracket. The lyrics are in Danish. The score includes a repeat sign and a final cadence. The piano part features arpeggiated chords and a steady bass line.

1. { Os den vi - se Si - rach læ - rer: Vi - nen glæ - der Men - ne - sket; } Der skal meer end
 { Skjændt jeg Man - dens Viis - dom æ - rer, Har han dog ei al - tid Ret. }

Vi - nen til, Naar til - gavnns man glæ - des vil. La la la, la la la, la la la la la la la!

2.
 Sorgfuld Stakkel tidt vil mene,
 Han bortdrikke kan sin Sorg,
 Sidder i en Krog alene,
 Tømmer mangel Pæg'l paa Borg;
 Om han tømte saa et Fad,
 Drak han sig dog aldrig glad.
 La la la, o. s. v.

3.
 Drikke Viin imellem Fjender
 Heller aldrig glæde kan;
 Man paa Stores Tafler finder
 Derfor ogsaa lutter Vand.
 Derfor er jeg ogsaa glad,
 At jeg der kun sjelden sad.
 La la la, o. s. v.

4.
 Ynde, Vid og Venskab kryde
 Vinen her ved dette Bord;
 Raske Sange muntert lyde,
 Glæden her hos Bacchus boer.
 Her har vise Sirach Ret:
 Vinen glæder Mennesket.
 La la la, o. s. v.

5.
 Du, som adler alle Glæder,
 Alle Sorgers Medicin,
 Ædle Venskab! dig til Hæder
 Offre vi den ædle Viin!
 Venner! skjænker bredfuldt Maal!
 Værtens og [Værtindens] Skaal!
 La la la, o. s. v.

A. F. Rahbek (1789).

*) Mel. af Syngespillet „Apothekeren og Doctoren“, oversat af L. Knudsen; 1ste Gang opført d. 17de Novbr. 1789.

Nr. 20. „Det gaaer saa herligt overalt.“ *It m.*

Allegro.

1. Det gaaer saa her-ligt o-ver-alt, Hvor man sit Øi-e ven-der; Hver an-den Ver-den u-for-talt, Jeg

in-gen be-dre kjen-der; Reis hvem, der vil, med Montgol-fier For ny-e Verd'-ner at be-see, Mon Vi-nen der er sø-de-re? Mon

der er be-dre Ven-ner?

2. Det gaaer saa godt her i vort Nord, Det gaaer saa godt i Byen her;
Her voxe smukke Piger; Concerter, Klubber, Baller,
Og, om just Druen ikke groer Comedier og andet meer
Netop i disse Riger, I deilig Mængde falder.
Har man dog Vand paa hver en Kant, Man hopper om fra Dør til Dør;
Hvori man seile kan galant Man gifter sig og Bøger gjør,
Til det velsignede Levant, Man puffer, drikker, leer og døer,
Hvor Bacchus aldrig sviger. Naar Død og Doctor kalder.

5. Det gaaer saa godt med hver især,
Jeg glad hver Broder skuer
At bygge sig en Himmel her
Af Venskab, Sang og Druer;
Gjør hver da paa sin Flaske Kaal,
Fyld Glassene til fulde Maal,
Drik Venskabs, Sangs og Druers Skaal!
Skaal Venskab, Sang og Druer!

4. Det gaaer saa godt ved dette Bord,
Os ingen Sorger tynges,
Thi Venskab sine Arme snoer
Om denne hele Klynge.
Og det er dog en herlig Sag,
At sidde saa i Vennelag,
Og nyde Vinen ret med Smag,
Og muntre Viser synge.

6. Det gaaer saa saare godt med mig,
Rundt om mig seer jeg Glæde,
Og i mit Bryst den bygger sig
Et fast og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd,
Mit Bud er mild og munter Dyd,
Mit Ønske: hele Verdens Fryd!
Min Mening: Tossen græde!

Baggesen (1785).

Nr. 21. „Før Noahs Tid var Adams Børn kun Tosser.“

Moderato.

The musical score is written for voice and piano. It begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The tempo is marked 'Moderato.' The score consists of two systems. The first system includes a vocal line with lyrics and a piano accompaniment. The piano part features a prominent bass line in the left hand and chords in the right hand. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. Dynamics include *f* (forte) and *ff* (fortissimo). The score ends with a double bar line and repeat signs.

1. { Før No-ahs Tid var Adams Børn kun Tosser, De nø-de kun det hal-ve Liv; } De kjend-te
 { Med Pi-ger-ne de dre-ve Nar-re-pos-ser, Og det var al der' Tidsfor-driv. }

ei den æd-le Kraft, Som lig-ger skjult i Dru-ens Saft, De kjend-te ei den æd-le Kraft, Som lig-ger skjult i Dru-ens Saft.

2.
 I Verdens Vaar dog bedre Druer vare,
 Vor Kunst har ei Naturen naaet;
 Men tænk engang, hvor de var' store Narre,
 Som saadan Frugt af Ranken aad.
 : Derfor kom og en Strøm af Vand
 Og druknede dem Mand for Mand.:

3.
 Saa saare dum var Lamechs Søn vel ikke;
 Han pressed' Saft; ham være Tak!
 Men Saften selv forstod han ei at drikke,
 Thi han sig fuld i Enrum drak;
 : Derfor bekom han og til Løn,
 At udlees af sin ældste Søn.:

4.
 Maaskee først Cham opfandt den Konst at drikke,
 Og drak i Selskab med sin Søn;
 Men vor Papa og Søn forstod det ikke.
 De drak vel nok, men drak i Løn.
 : Og, gid kun ei der' Afkom fik,
 I Arv fra dem den samme Skik.:

5.
 Den gode Loth, som vi bør ellers hædre,
 Da han i Viin fandt stor Behag,
 Han gjorde det dog ikke meget bedre;
 Thi han med Kvinder drak i Lag;
 : Og hvo med dem har tæmt en Pot.
 Den samme Fare staaer som Loth.:

6.
 I Japhets Slægt en større Tosse gives,
 En Fyrste udi Albion;
 Han vælge skal hvordan han vil afives,
 — Hvad Frihed gi'er ei Albion? —
 : Hans Valg — hvor faldt det Manden ind?
 At ville doe i et Fad Viin!:

7.
 O Viisdoms Maal! o Held for vore Dage!
 Vi Mænd, som Klubber først opfandt,
 Vi ønske ei den gyldne Tid tilbage,
 Ved Byttet man kun lidet vandt.
 : At drikke i en Klub som vor,
 Er meer end mange gyldne Aar!:

P. A. Crøjel (1783).

Nr. 22. „Brødre! op, drikker Viin!“

Allegro.

G. Benda.

1. Brø-dre! op, drik-ker Viin! Thi kun for de Go-de Er den go-de Viin. Væ-rer frisk til - mo - de! Glæder Sands og Sind!

Brø-dre! op, drik-ker Viin! Stem-mer i: til al - le Sva - ge Ven - de Sund - hed snart til - ba - ge! Brø-dre! op,

drik-ker Viin! Thi kun for de Go-de Er den go-de Viin. Væ-rer frisk til - mo - de! Glæder Sands og Sind! Brø-dre! op, drik-ker Viin!

2.

Herligt er Alting her!
 Smerter tidt dog saare
 Midt i Glædens Skjød,
 Mangen bitter Taare
 Under Maanen flød!
 Herligt er Alting her! ☺
 Dem, som sukke, klage, græde,
 Gud! o giv dem Fred og Glæde!
 Herligt er o. s. v. indtil ☺

3.

Brødre! op, drikker Viin!
 Hver en Broder blive
 En retskaffen Mand;
 Gavne, trøste, give,
 Hjælpe hvor han kan!
 Brødre op, drikker Viin! ☺
 Arme, skjælv ei for at bede,
 Kald os kun, vi ere rede!
 Brødre! op, o. s. v. indtil ☺

Efter Math. Claudius (1777) af H. W. Riber (1786).

Tempo di marcia.

Nr. 23. „Al Verden til Feide nu udruster sig.“

1. Al Ver - den til Fei - de nu ud - ru - ster sig, Blandt

The first system of the musical score is in 2/4 time, key of B-flat major. It features a vocal melody on a single staff and a piano accompaniment on grand staff (treble and bass clefs). The piano part begins with a forte (f) dynamic. The lyrics '1. Al Ver - den til Fei - de nu ud - ru - ster sig, Blandt' are written below the vocal staff.

Kon - ger og Fyr - ster og Lær - de er Krig; En stri - der med Pen og en An - den med Sværd; Held

The second system continues the musical score. The vocal melody and piano accompaniment are shown. The lyrics 'Kon - ger og Fyr - ster og Lær - de er Krig; En stri - der med Pen og en An - den med Sværd; Held' are written below the vocal staff.

2.

Hvis Kongerne flittigt forsamlede sig,
Og drak ved hver Tvist et Glas Viin paa Forlig,
Fik Jorden en evig og ønskelig Fred,
: Og Viintapperlauget florerte derved. :

3.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
Maa gjøre den Lærde saa stridbar og kjæk;
Men hvis han først Smagen paa Viin kunde faae,
: Han holdt sig til den og lod Blækhornet staae. :

4.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
Min eneste Fjende staaer for mig paa Bord,
Med Flasken jeg fører evindelig Krig,
: Og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig. :

5.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
Der frygter ei Fjende og svigter ei Ven;
Den falder med Ære, der falder i Krig,
: Thi, Brødre, nu speiler Jer Alle i mig! :

A. L. Rahbek (1790).

os, som kan sid - de saa fre - de - lig her, Held os, som kan sid - de saa fre - de - lig her!

(Til samme Melodie.)

1.

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil;
Den blinde Gudinde den beile de til;
En ønsker sig rig, og en Anden sig stor;
: Mon Rigdom og Høihed har saadant et Bord? :

3.

De Hyklere mylre som Myrer om ham,
Og mangen en Naade, saa stout og saa stram;
De søge om Glæde, men finde den ei;
: Thi Kjedsomhed staaer bag hver Stol som Lakai! :

2.

Den Rige forskriver sig dyrere Viin;
Men drikker den aldrig saa glad som jeg min;
Paa Bordet hans Kok Snese Retter har slæbt,
: Men hos staaer hans Doctor, og skriver Recept. :

4.

Til blinde Gudinder lad beile, hvo vil,
Den, jeg skal tilbede, maa see, og see mild.
Min Viin er min Rigdom, vort Venskab min Rang,
: Mit Maaltid maa krydres med Spøg og med Sang. :

5.

Til Glæde, til Glæde! er Løsenet her;
Den Gladeste altid den Viseste er!
Saa fylder da Glasset til skummende Maal;
: I Glade, I Vise, I Venner! Jer Skaal! :

A. E. Rahbek (1790).

Con moto.**Nr. 24 a. „Lad os drikke Vinen, vi som kan.“**

(1791.)

1. Lad os drik - ke, lad os drik - ke Vi - nen, vi som kan; Man - gen Stak - kel
har den ik - ke, Men maa drik - ke Vand.

Allegro.**Nr. 24 b. „Lad os drikke Vinen, vi som kan.“**

F. L. Æ. Kunzen (1786).

1. Lad os drik - ke Vi - nen, vi som kan, Man - gen Stak - kel har den ik - ke, Men maa drik - ke Vand.

2.

Værer glade!
Venner samles her;
Ynker Den, som maa forlade
Hver, som er ham kjær.

3.

Nyd hver Glæde
Før den svinder hen!
Du for seent da maa begræde,
Du iniskjendte den.

4.

Venskab sanker
Os til Glæde her;
Bort med alle mørke Tanker!
Glæde Maalet er.

5.

Ingen svige
Dette ædle Maal!
For hver Broder og hans Pige
Tømmes denne Skaal!

A. E. Rahbek (1786).

Scherzando.

Nr. 25. „Druen voxer paa vor Klode.“*)

F. L. Æ. Kunzen.

1. { Dru - en vox - er paa vor Klo - de, Og paa Ran - ken Glæ - den groer, }
 { Vi - nen gjør os vel til - mo - de, Skjen er vo - res run - de Jord. }

Klin - ker, Brø - dre! Glædens Skaal! Den er he - le Jordens Maal!

f *mf* *f* *f*

2.

Stundom vil man dog fornemme,
 At der Sorg hos Glæden boer;
 Druen spille, og vi glemme
 Sorgerne paa denne Jord!
 : Al dens Galskab, al dens Fjas
 Druknes i det fulde Glas! :

3.

Fader Evan Friheds-Huen
 Paa sin Isse fæstet har;
 Frie Hænder presse Druen!
 Og dens Saft er dobbelt klar.
 : Klinker, Brødre! syng i Chor!
 Frihed paa den hele Jord! :

E. falsch.

*) Af Syngestykket „Dragedukken“, 1ste Gang opført d. 14de Marts 1797.

Nr. 26 a. *) „I Ungdoms Vaar.“

Andantino.

J. A. P. Schulz.

1. I Ung-doms Vaar Groe Ro-ser al-le-veg-ne; Snart den for-gaaer, Og dis-se ha-stig
bleg-ne. Lad os da ny-de Vaa-rens Lyst, Førend dens Dage for-svinde, Pry-de med Ro-ser-ne vort Bryst, Før vi dem falmende fin-de.

f *p* *mf*

2.

Een er der kun,
Som visner ingensinde;
Til sidste Stund
Vi lige skjøen den finde;
Villigst den groer i Ungdoms Vaar;
Hvo da forstaaer den at dyrke,
Den ham i alle Livets Kaar
Herligt vil kvæge og styrke.

3.

Hver trofast Ven
Maa denne Rose hylde,
O! det er den,
Vi vore Glæder skyldte:
Venskab den skjøene Rose er,
Den er vor Fryd og vor Lykke;
Varigt den blomstre blandt os her,
Engang vor Gravhøi den smykke!

A. E. Rahbek (1808).

*) Dette er Melodiens oprindelige Form; men i Selskaber blev den i Almindelighed sunget som under Nr. 26 b) Den er af Operaen „Aline, Dronning af Golconda“, oversat fra Fransk af Th. Thaarup; 1ste Gang opført d. 30te Januar 1789.

Andantino.

Nr. 26b. „I Ungdoms Vaar.“

1. { I Ung-doms Vaar Groe Ro-ser al-le-veg-ne; {
Snart den for-gaaer, Og dis-se ha-stig bleg-ne. }

Lad os da-ny-de Vaarens Lyst, Før end dens Da-ge for-svin-de, Pry-de med Ro-ser-ne vort Bryst, Før vi dem fal-me-de fin-de.

p *p* *mf* *p*

(Til samme Melodie.)

1.

Hver Glædens Ven
Og hver dens tro Veninde
En Krands igjen
Sig af dens Roser binde!
Menneskets Vaar er skøn men kort,
Faa ere Sandsernes Dage,
Ei, naar de først er svundne bort,
Klager dem kalde tilbage.

2.

Ja, hver en Fryd,
Som os af Gud blev givet,
Raaber os: nyd!
Thi kort jeg er som Livet.
Glæden er liig en flygtig Ven,
Som paa en Reise man finder,
Og som, i det han farer hen,
Kysser os ømt og forsvinder.

3.

Stolt er din Rang,
O Viin! blandt Jordens Goder
Til Spøg og Sang
Og Sandhed er du Moder.
Selv Den, hvis Lod er varig Graad,
Sees jo hos Druen at smile,
Finder mod hver Ulempe Raad,
Troer sig paa Roser at hvile.

4.

Paa Fædres Viis
Nu Bæger Bæger møde!
Syng Druens Priis,
Den hvide med den røde!
Syng, hver en ædel Barm i Nord,
Hver, som vil dele vor Glæde!
Held hver en Gæst ved dette Bord,
Venskabs og Enigheds Kjæde!

H. Frankenan (1801).

Alla Polacca.

Nr. 27. „Mener du, at Den har Lykken fat.“

Olof Åhlström (1794).

The musical score is for a piece in 3/4 time, key of B-flat major. It consists of a vocal melody and a piano accompaniment. The piano part features a prominent triplet figure in the right hand, which is repeated throughout the piece. The vocal line follows the melody of the piano accompaniment.

1. Me - ner du, at Den har Lyk - ken fat, Som i sin Haand holder Sne - se Ri - gers Tøm - mer?

Hvi - ler han i ro - lig Søvn hver Nat? Og mon han al - drig Død og Op - rør drømmer? Nei, I Po - ten - ta - ter Ud - i al - le Sta - ter!

2. Spørg, min Ven! hin seierkronte Helt;
Han svarer dig med Naturens stærke Stemme:
Er jeg lykkelig, naar her i Felt
Jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?

Alle Hannibaler
Ere Cannibaler;
Hvilken grusom Ære!
Bedre er min Lære:

Held den Mand, der har en fuld Pokal, o. s. v.

3. Guld det troer du er al Lykkes Maal;
Men veed du vel, at i de lydiske Annaler,
Staaer der, at Kong Croesus steg paa Baal,
Og brændte sig med sine Capitaler?

Sorg og Plager vige
Sjelden fra den Rige;
Lad ham Guld det prise,
Jeg bli'r ved min Vise:

Held den Mand, der har en fuld Pokal, o. s. v.

4. See, paa Sandheds Vink staaer Skjalden op,
Fryder med sin Sang, og — af leiede Spioner
Bli'er forfulgt, ja syg paa Sjæl og Krop,
Og døer med Armod, Had og Laurbærkroner.

Skal det Summen være
Af al Held og Ære,
Jeg min Fjende skjænker
Villig den, og tænker:

Held den Mand, der har en fuld Pokal, o. s. v.

5. Ei skal Magtens Solskin varme mig;
Fri vil jeg mig gjøre Livets Timer glade;
Om min Isse Ranken flette sig!
Saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade.
Kun saa mange Penge,
At jeg ei skal trænge

Til lidt Viin at drikke;
Meer jeg ønsker ikke.
Thi lyksalig Den, der sin Pokal
Kan uden Sorg og uden Frygt udtømme!
Vinens Dunster jage Livets Kval
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

P. A. Heiberg (1796).

poco a poco ritard. *a tempo*

Al Jer Magt og Æ-re Staaer ei mod min Læ-re: Held den Mand, der har en fuld Po - kal, Og No - ta - be - ne har Ev - ne den at tøm - me!

poco a poco ritard. *a tempo*
f *mf*

Vi - nens Dunster ja - ge Li - vets Kval, Og i dens Draaber Li - vets Glæ - der svøm - me.

(Original-Texten.)

1. Menar du, min bror, at den är säll,
Som i sin hand hvälfver hundra rikens öden?
Somnar han i lugn hvarenda qväll?
Och drömmer han ej uppror eller döden?
Nej, I Potentater
Uti alla Stater!
Af Er makt och ära
Jäfvas ej min lära:
Säll är den, som har en full Pocal,
Och, notabene, förmågan den at tömma;
Med dess ångor flykta lifvets qval,
Och i dess droppar lifvets nöjen strömma.

2. Fråga hjälten uppå stridens fält,
Hvad sällhet följer den blodiga mandaten?
Är han säll för det han bor i tält,
Och afklär mänskan hos sig för soldaten?
Alla Hannibaler
Äro Cannibaler;
Hvilken gruflig ära!
Bättre är min lära:
Säll är den, som har en full Pocal, etc.

3. Guld, troer du, är all sällhets mål —
Men vet du väl: i de lydiska Annaler
Står, att Konung Croesus steg på bål
Och brände sig med sine Capitaler.
Ingen stunds bekymmer
För de rika rymmer;
Låt dem guld, prisa —
Jag blir vid min visa:
Säll är den, som har en full Pocal, etc.

4. Se! Apollo manar Skalden opp,
Och Skalden lyder — han skrifver och han magrar,
Blir beryktad, får en nervsjuk kropp,
Och dör med afund, fattigdom, och lagrar.
Den erfarenheten
Af lycksaligheten
Är väl värd at äga! —
Nej, jag må väl säga:
Säll är den, som har en full Pocal, etc.

5. Hvi skal maktens solsken lysa mig?
Jag genom ångor vil skåda lifvets dager.
Omkring hjessan rankan flätar sig,
Hvad aktar jag den bleka, torra lager!
Litet guld till bål,
Några rim till skålar

- Har jag sjelf — och önskar
Blott att drufvan grönskar;
Ty, lycksalig den, som sin Pocal
Kan utan fruktan och utan afund tömma!
Med des ångor flykta lifvets qval,
Och i dess droppar lifvets nöjen strömma.

A. G. Stillerholpe.

Moderato.**Nr. 28. „For ret os paa Jorden at fryde.“*)** *U. 20.*

1. For ret os paa Jor-den at fry - de Vi skab-tes til, Fri - hed af Gud; For-

nuf - ti - ge Lo - ve vi ly - de, Men In - gens vil - kaar - li - ge Bud. Held os! Held os! Naar

dig, æd - le Fri - hed! vi ha - ve. Lyd høit, vor Sang! Hvert Baand og hver Læn - ke til Trods.

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The third system concludes the piece. Dynamics include *f* (forte) and *mf* (mezzo-forte). The tempo is marked **Moderato**. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 6/8.

*) Fra Slutningen af foregaaende Aarhundrede.

Him-mel-ske Fri-hed, Ska-be-reus Ga-ve, Kom og op-reis din Thro-ne blandt os! Thro-ne blandt os.

2. Naturen os dannede lige,
Og Adel er ikkun en Lyd;
Thi ene bør Mennesket vige
For høiere Visdom og Dyd.
Held os! Held os!
Naar Fødsel ei meer os skal trykke!
Lyd høit, vor Sang,
Al Stolthed og Dumhed til Trods!
Hellige Lighed, Menneskets Smykke,
Kom og opreis din Throne blandt os! :

3. For Sorger og Kummer at lindre,
Steg Venskab fra Himmelen ned;
Vi følte Bekymringer mindre,
Saa tidt som en Ven med os led.
Held os! Held os!
Her Venskab var altid tilstede!
Lyd høit, vor Sang,
Hver avindsyg Nidding til Trods!
Salige Venskab, Jorderigs Glæde!
Bliv og grundfæst din Throne blandt os! :

P. A. Heiberg (1795).

Allegretto.

Nr. 29. „Søde Drue, dig vi hylde.“

1. { Sø-de Dru-e, dig vi hyl-de, Du gi'er Løi-er, du gi'er Mod; } A-mor, Bac-chus!
Li-vets Glæ-de dig vi skyl-de, A-mors Krands og Dru-ens Blod. }

E-ders Skaal Drik-ke vi med bred-fuldt Maal.

2. Ja, mit Symbolum skal være:
Venskab, Vin og Kjærlighed!
Bacchus og Cupido ere
Lidt i Slægt, som Hvermand veed.
Drik det hele Slægtskabs Skaal!
Vin og Elskov er vort Maal. :

H. T. Bruun (1800).

Nr. 30. „Langt meer end Guld er Druen værd.“*)

Allegretto.

F. L. Æ. Kunzen.

1. { Langt meer end Guld er Dru - en værd, Den lin - drer al - le Smer - ter; } For - sag - te Yng - ling
 { Selv Tos - sen gjør den of - te lærd, Den be - drer on - de Hjer - ter; }

pf *1ste Gang: pf*
2den Gang: f

gi'er den Mod Og var - mer mat - te Ol - dings Blod!

p

2.

For Kummers Træl, o Drue! du
 En salig Trøst bereder,
 Det kolde Marmorhertes Hu
 Til Elskovs Fryd du leder;
 : Du røber Ondskabs skjulte Raad,
 Og standser Faderløses Graad.:

3.

I Ly af Ranken Lighed boer,
 Der Rang og Aner vige;
 Enhver sig drømmer lige stor,
 Den Arme med den Rige.
 : O Vin! saalænge Kloden staaer.
 Din Undervirkning ei forgaaer.:

H. Frankenan.

*) Sang af Syngestykket „Viinhøsten“, 1ste Gang opført d. 22de Decbr. 1796; efter det Tydske af Frankenan.

Allegretto.

Nr. 31. „Yndig og riig paa Fryd er Jorden.“

[F. L. Æ. Kunzen.]

1. { Yn - dig og rig paa Fryd er Jor - den, Kun Mi - san - thro - pen næg - ter det; } Sted - se, ja
 { Der, hvor den Vi - se sø - ger Or - den, Vil - des den Sva - ge saa - re let. }

sted - se bli'er det sandt: Ro - ser man kun blandt Tor - ne fandt, Ro - ser man kun blandt Tor - ne fandt.

2.

Søg hos dig selv din Sorg, din Glæde!
 Da har du idel salig Fred;
 Ei du med Taarer Blomsten væde,
 Som smykker Banen for dit Fjed.
 Kun for at plukkes blev den til,
 : Ak! og saa snart den visne vil. :

3.

Svig ei din Ven, vær tro din Pige,
 Virksom du fremme Brødrers Held;
 Da har du meer end Fyrstens Rige,
 Da har du blid og rolig Sjæl.
 O! den er Jordens bedste Skat,
 : Den bringer rolig Søvn hver Nat. :

4.

Da kan du Druesaften nyde,
 Og den skal stedse smage dig;
 Da skal dig Pigens Øie fryde
 Og hendes Hjerte hylde dig.
 O! det er Himlens bedste Løn.
 : Den gjør din hele Bane skjøn. :

P. S. Rohde (1801).

Allegretto.**Nr. 32. „Naar jeg drikker, jeg i Sang.“***Olof Åhlström (1795).***Enkelte.**

The musical score is written for voice and piano. It begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a time signature of 6/8. The piano accompaniment starts with a forte (*f*) dynamic and includes a mezzo-forte (*mf*) section. The lyrics are written below the vocal line.

1. Naar jeg drik - ker,

jeg i Sang Trods til Am - phi - on tør by - de; Yp-perst Sang er Glæ-dens Klang, Glæ-de Fla - sker - ne ud -

2.

Naar jeg drikker, fra min Sjæl
Sorgens mørke Gjenfærd viger;
For i Aften jeg Farvel
Til enhver Bekymring siger.
Lad os hver Bekymring sige,
For i Aften, vort Farvel;
Alle Sørgeskyer vige
Fra vort Øie og vor Sjæl!

3.

Naar jeg drikker, er det Vaar,
Alderdommens Vinter rømmer,
Og jeg drukner Snese Aar
I hver Flaske, jeg udtømmer.
Lad os vore Flasker tømme,
Drukne der de kolde Aar!
Alderdommens Vinter rømme!
Her ved Flasken er der Vaar.

4.

Naar jeg drikker, seer jeg fro
Chloe kjærlig til mig smile,
Drømmer hende huld og tro,
Signer Amor og hans Pile.
Lad os signe Amors Pile,
Drømme Skjønhed huld og tro;
Men vil end ei Chloe smile,
Smiler Bacchus evig fro.

Chor.

gy - de. Vi af vo - re Fla - sker gy - de Mun - ter Glæ - de, Vid og Aand,

Og i E - vans Navn vi by - de Trods til sel - ve Am - phi - on.

5.

Naar jeg drikker, skuer jeg,
 Til hvad Ven jeg Lid kan sætte;
 Hvo sin Ven ved Flasken sveg,
 Bliver aldrig af de rette.
 Vi er Alle af de rette,
 Aldrig vi ved Flasken sveg,
 Til hinanden trygt vi sætte
 Lid i Alvor og i Leg.

6.

Naar jeg drikker, klogt jeg gjør,
 Snart jeg Alt Farvel skal byde;
 Døden lurder ved min Dør,
 Og jeg skynder mig at nyde.
 Snart vi Alt Farvel skal byde,
 Døden lurder ved vor Dør;
 Den som skynder sig at nyde,
 Saare, saare klogt han gjør.

Efter det Svenske af A. E. Rahbek (1796).

Allegretto.

Nr. 33. „Til Glæde, Nordens raske Sønner.“

1. Til Glæ - de, Nor - dens ra - ske Søn - ner, Seer,

f *mf*

E - van vo - res Fryd be - løn - ner; Op, syn - ge Hver, som syn - ge kan! Lad Daa - ren

sig med Gril - ler pla - ge, Mon han kan Sor - ger - ne for - ja - ge Ved Graad og ved at

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The piano part has a treble and bass staff. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The third system also continues the vocal line and piano accompaniment. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 6/8. Dynamics include *f* (forte) and *mf* (mezzo-forte). The lyrics are in Danish and are written below the vocal line.

drik - ke Vand? Ved Graad og ved at drik - ke Vand? Nei, der - til er han ei i - stand, Nei,

der - til er han ei i - stand!

2.

Vort Liv skal ikkun os fornøie.
 Hvo veed, hvad Skjæbnen vil tilføie?
 Hvo veed, naar han skal vandre bort?
 See, Timer, Dage, Aar forsvinde,
 Og naar vi kalde dem i Minde,
 : Selv Snese Aar løb saare fort.:

Chor.

: Ja Venner! ja, vort Liv er kort.:

3.

Og naar vor Stjerne da nedglider,
 Og naar den dybt i Vesten sidder,
 Og naar dens sidste Smil vi seer,
 Da skal os dog den Tanke fryde:
 Den smilte sødt idet den fly'de,
 : Endskjøndt den smiler aldrig meer.:

Chor.

: O Tanke, o hvor sød du er!:

4.

O, Venner! glemmer derfor ikke,
 At nyde Glædens Øieblikke,
 De saare hurtig svinde hen.
 Fly'r Sorg og hver unyttig Klage!
 Den Dag, som først er lagt tilbage,
 : Den kommer aldrig meer igjen.:

Chor.

: Skaal for hver Glædens hulde Ven!:

p. S. Rohde (1797).

Nr. 34. Mel. „Al Skabningens Herre os skabte til Lyst.“*)

Cl. Schall.

Allegro.

1. Det skum - men - de Bæ - ger be - gyn - de sin Gang, Og Ven - ner med Ven - ner i -

stem - me en Sang; Ei søm - mer det sig, hvor man sam - les til Lyst, At klin - ke saa

2.

Vor Kind er ei rynket, vor Tinding ei graa,
Blandt Jubler vor blomstrende Alder forgaae!
At ei vi skal klage om langt eller kort,
At Vaaren svandt ubrugt, upaaskjønnet bort.
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
Til Kummer med Alderen bleger vort Haar.

3.

Hvorhen i Naturen vi vende vor Fod
Vi finde at Skabningens Herre er god,
At Ingen i Livet skal vandre fortabt,
Han Piger, og Druer, og Roser har skabt.
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
Til Kummer med Alderen bleger vort Haar.

4.

Hver fylde sit Bæger og Flasken gaae om,
Og Skaaler paa Skaaler til Flasken er tom!
En Daare, som vover at laste vor Jord,
En Nidding, som ei vil istemme vort Chor:
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
Til Kummer med Alderen bleger vort Haar.

H. Frankena (1794).

*) Mel. af Syngestykket „Chinafarerne“, 1ste Gang opført d. 2den Marts 1792.

spar - somt Og sid - de saa tyst. Til Glæ - de, til Glæ - de i Sand - ser - nes Vaar! Tidt

Kum - mer med Al - de - ren ble - ger vort Haar.

(Til samme Melodie.)

1.

I Ungdommens Aar har man sjelden sit Vid,
 Man øder sin Velfærd og spilder sin Tid;
 Først naar man en Pige alvorligt faaer kjær,
 Da lærer man Tidens og Velfærdens Værd.
 De Piger, de Piger os give Forstand,
 Men røver den stundom igjen, om de kan.

2.

Vor Manddom henslides i Møie og Sved;
 Hvad volder, at Manden ei trættes derved?
 Sin Løn maa han faae ved en Vennevivs Bryst,
 Først da kan han stræbe med Kraft og med Lyst.
 Lyksalig, lyksalig, hvo eier en Viv,
 Der lønner hans Værd og forsøder hans Liv!

3.

At vandre alene, gjør Veien saa tung,
 Det føler man stundom, endskjøndt man er ung;
 Men alt som man nærmer sig meer til sin Grav,
 Alt mere da trænges til Selskab og Stav;
 Da føles, da føles i hele sit Værd,
 Hvad kvindelig Omhu og Trofasthed er.

4.

Thi leve vor Ungdoms Veiledning og Lyst,
 Vor Manddoms Belønning, vor Alderdoms Trøst!
 Mænd, Oldinger, Ynglinger, ærer det Kjøn,
 Som os i hver Alder vor Bane gjør skjøn,
 De leve, de leve, til Held for Enhver,
 Som er deres Hyldest og Kjærlighed værd!

A. F. Rahbek (1808).

Moderato.**Nr. 35. „Diogenes, vranten og stolt.“**

1. Di - o - ge - nes, vran - ten og stolt, Han

knur-red' saa tidt paa de Un - ge; Af Viin han dog in - der - lig holdt, Thi Viis-dom den gjød paa hans

The musical score is written for voice and piano. It features a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The melody is primarily in the voice part, with piano accompaniment in the right and left hands. The lyrics are in Danish and describe the character of Diogenes.

2.

Heraclitus, veed man jo, gik
 Med Flasken saa lumsk i sin Lomme,
 Men flæbed', saa det havde Skik,
 Naar Flaskerne først vare tomme.
 Han græd over Jordens Besvær —
 Jo, see om vi troe disse Løgne:
 Han drak, det var Mandens Maneer,
 Til Vinen flød ud af hans Øine.

3.

Democritus sin Perial
 Tidt havde saa godt som en Anden;
 Han lo som en Mand, der var gal,
 Naar Glassene fyldtes til Randen.
 Hans Næse tidt lyste ham hjem;
 — Vi dertil har opfundet Lygter —
 Og, hvor han kom ravende frem,
 Der lo han ad Hver, som var nøgter.

4.

Copernicus hine var liig;
 Sin Viisdom han søgte i Flasken,
 Der, troede han, skjulte den sig
 Og ulmed' som Ild under Asken.
 Engang i en Ruus, som var stiv,
 Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
 Begreb han først ret i sit Liv,
 At Jorden gik rundt omkring Solen.

*) Denne Melisma hørtes ofte.

Tun - ge. Men, da sa - lig Hjob han blev lig, Og man - gen Gang mang - le - de Fø - den, Et

Viin - fad han tig - ge - de sig; Der laa han og ven - te - de Dø - - den.

5.

Selv Viismanden Aristotel
 Har Viin for sin Viisdom at takke;
 Skjøndt een Gang han pimped' saa vel,
 At han fik Musketten paa Nakke.
 Han elsked' det Vaade saa høit,
 — Man Sandheden ei bør fordølge: —
 Af Lyst til at fylde ret drøit
 Han sprang i den skummende Bølge.

6.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
 En Taar over Tørsten mon tage,
 De Ting, som tilforn monne staae,
 Han mærked' gik frem og tilbage.
 Han Skeptiker blev, denne Mand,
 Og havde den Mening blandt flere:
 Størst Galning har største Forstand, —
 Hurra for den skeptiske Lære!

Æ. Sagen (1824).

Allegretto.**Nr. 36. „Jeg aldrig det for Vellyst kjender.“*)***Frøken Henr. Gyllenhaal (1804).*

1. Jeg al-drig det for Vel-lyst kjen-der, At drik-ke bort en gavn-lig Dag; Men i en

Kreds af gla-de Ven-ner Jeg og-saa stun-dom gjør et Slag, Jeg og-saa stun-dom gjør et

Slag.

mf

f

*) Oversat af R. Frankenau i Begyndelsen af dette Aarhundrede. De sidste 4 Vers ere her omarbejdede.

2.

Fem Sandser os vor Nydning bringe;
 Thi blive mine Skaaler fem;
 Fem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
 : Naar kun til Bunds man drikker dem. :

3.

Det første Glas jeg nu vil tømme
 For hende, som er Alt for mig,
 Som bød mig Livets Byrder glemme
 : Og finde Fryd og Fred hos sig. :

4.

Ved anden Skaal vil Ingen svige,
 Thi Venskab helliget er den,
 Og hvem vi elske næst vor Pige,
 : Det er en trofast Ungdoms-Ven. :

5.

Den tredje — Fødelandets være!
 Tilbunds jeg drikke vil igjen.
 Lad os ved Enighed det ære;
 : Vor Frihed kun bestaaer ved den. :

6.

Den fjerde Skaal jeg nu vil drikke
 For Den, som folte Næstens Nød,
 Og som med Hjælpen dvæled' ikke,
 : Men strax en Haand til Redning bød. :

7.

Den femte Skaal skal Værtens være:
 Held ham, og Held hans hele Flok!
 For mig den ogsaa Vidne bære
 : Om, at jeg nu har drukket nok. :

(Original-Texten.)

1.

Jag icke någon vållust känner
 Att dricka bort en nyttig dag;
 Men i ett lag bland glada vänner,
 : Der dricker stundom äfven jag. :

2.

Fem sinnen ju vår njutning väcka,
 Må våra skålar blifva fem;
 Fem glas ju kunna törsten släcka,
 : Då man i botten dricker dem. :

3.

Mitt första glas jag då vill tömma
 För henne, som är allt för mig,
 Som lärt mig lifvets plågor glömma
 : Och finna sällheten hos sig. :

4.

En värdig skål jag se'n vill dricka,
 Er, mina vänner! egnas den:
 Ni lärt mig älska, näst min flicka,
 : Den rena, ljufva vänskapen. :

5.

Mitt tredje glas för forsterlandet
 I botten tömmer jag också;
 Af enighet det fasta bandet,
 : Vår frihet, bröder! knytas må. :

6.

Det fjerde helgar nu mitt hjerta
 Åt den, som vid en likes nöd
 Försakar, delande hans smärta,
 : Sin bål och allt sitt öfverflöd. :

7.

Mitt femta glas jag ei vill spara;
 Det egnas värden och med fog,
 Och skall ett tacksamt vittne vara,
 : Att äfven jag har druckett nog. :

Nr. 37. „Alt efter Modens Lov sig retter.“*)

Andantino.

Angelo Tarchi.

1. Alt ef - ter Mo - dens Lov sig ret - ter I Skik og Brug, i Dragt og

Smag; Og Phi - lo - so - pher samt Ko - ket - ter Me - ning for - an - dre med hver Dag! Ja, hvis man va - rig vil be -

ha - ge, Man sig og selv for - an - dre maa; Og vo - re Glæ - der, vi op - da - ge, Kun i For - an - drin - ger be -

mf

*) Vise af Syngespillet „Fra Værtshuus til Værtshuus“, oversat af N. T. Bruun; 1ste Gang opført d. 9de Jan. 1806.

staae, Kun i For - an - drin-ger be - staae, Kun i For - an - drin-ger be - staae.

2. Tiden i Alt Forandring bringer:
Natten den dunkle — klare Dag,
Rosen, som dør — den, som udspringer,
Kjærligheds Fryd og Modgangs Nag.

Skjønhed og alle Ungdoms Ynder
Kan ei for Tidens Magt bestaae!
Løvet, som falder, os forkynder:
: „Alting er skabt, for at forgaae!“ :
[H. E. Bruun.]

Allegro.

Nr. 38. „Jeg lover mig et muntert Sind.“

W. Müller.

1. Jeg lo - ver mig et mun - tert Sind I den - ne Jam - mer - dal; Jeg leer af Ver - dens Pral og Vind Og ryg - ter min Po - kal, I - kal. Tral - la - le - ra, tral - la - le - ra, tral - la - la - la, tral - la - la, la.

2. Jeg Rang og Titler kun beleer,
Naar dagligt Brød jeg har,
Jeg Cræsus over Hoved seer,
Om selv han Keiser var.
Trallalera!

3. Jeg ager ei i gylden Karm,
Min Fod kan bære mig;
Og raver den, ved Broderarm
Saa jevnt man lister sig.
Trallalera!

4. Jeg ingen Mand i Veien gaaer,
Enhver min Broder er,
Som veed den Krog, hvor Flasken staaer,
Og haver Glæden kjær.
Trallalera!
Efter det Svenske af K. Frankén [1800].

Allegro.**Nr. 39. „Evan byder os at drikke.“**

1. { E - van by - der os at drik - ke, Dal - de - ra da, dal dal - de - ra da! } Skam faa Den, der
 { Som et Raad mod Sorg og Hik - ke, Dal - de - ra da, dal dal - de - ra da! }

ik - ke troer, E - van er en fif - fig Bro'r. Dal - de - ra da, dal dal - de - ra da, dal dal - de - ra da, dal dal - de - ra da!

2.

Elskov, Skalken Amor siger,
 Daldera da, dal daldera da!
 Er en Dyd hos Mænd og Piger,
 Daldera da, dal daldera da!
 Skam faa Den, der ikke troer,
 Amor er en fiffig Bro'r.
 Daldera da, o. s. v.

3.

Piger, Viin, og Viin og Piger,
 Daldera da, dal daldera da!
 Os vor Lykke her tilsiger,
 Daldera da, dal daldera da!
 Pigerne gjør Hjertet glad,
 Vinen dræber Sorg og Had.
 Daldera da, o. s. v.

4.

Derfor, Brødre! vi i Live —
 Daldera da, dal daldera da!
 Skjæbnen bede vil, at give —
 Daldera da, dal daldera da!
 Os til Kummers Medicin
 Unge Piger, gammel Viin.
 Daldera da, o. s. v.

H. C. Bruun (1811).

Nr. 40. „Vänskap, frihet och fosterland.“

Con moto.

[1800.]

The musical score is written for piano in 2/4 time, key of D major. It consists of four systems of music, each with a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (bass clef). The lyrics are in Swedish and are printed below the vocal line. The piano part features a steady accompaniment with some melodic lines in the right hand. The score includes dynamic markings such as *mf* and *semp. cresc.*, and a repeat sign at the end of the fourth system.

Vän - skap, fri - het och fo - ster - land Knyt - ta det fa - sta - sta brö - dra - band; Thi na - tu - ren har be -

falt, Att vän - skap öf - ver - alt Skall öf - vas i hjer - tat, och al - drig blif - va kallt. Na - tu - rens lag Den

vill, at jag Och al - la, al - la Med - bor - ga - re, För - e - na - de, Skall kal - la, kal - la På san - nin - gen, Upp -

lys - nin - gen Och fri - he - ten Och kär - le - ken, Och al - drig dar - ra, när man ser De - spo - ter - ne.

mf *semp. cresc.*

Allegro.**Nr. 41. „Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær.“**

The musical score is written for voice and piano. It begins with a treble clef and a 6/8 time signature. The melody starts with a quarter rest, followed by a half note, and then a series of eighth notes. The piano accompaniment starts with a forte (f) dynamic and features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes. The lyrics are written below the voice line.

1. Vel - kom - men En - hver, som har Dru - e - saft kjær! Saa

god som den skjæn-kes, han fin - der den her; Ved Bæ - ge - ret vi os som Brø - dre vil fry - de, Hvo

2.

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
 Før Vingudens Fane jeg søgte og svor.
 Enhver har sin Arvesynd; den var blandt mine,
 At alt i min Vugge jeg drømte om Vine!
 Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
 Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

3.

Min kjæreste Drue man perser ved Rhin,
 Dog, Franskmanden lover med Rette og sin;
 Champagner, Champagner, hvo nævner dens Mage?
 Dens rislende Perler selv Damer behage.
 Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
 Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

4.

Man siger om Tyrken, han drikker ei Vin,
 Jeg siger dertil: han maa være et Svin;
 Thi plager ham Pesten og hundrede Syger,
 Som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger.
 Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
 Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

veed, naar vor Ti - me til Af - sked skal ly - de; Thi la - der os drik - ke hver Draa - be, vi har; Gid

ritard. *a tempo*

dag - lig, gid dag - lig, gid dag - lig saa var!

ritard. *a tempo*

5.

Høit leve Enhver, som er ædel og god!
 Let banke hvert Hjerte med vennehuldt Blod!
 Ja Held, hvis de Venskab og Glæde ei svige,
 Den Gamle, den Unge, den Krumme, den Lige.
 Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
 Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

6.

Stik, Ven! paa dit Bæger, og sid ei saa tyst,
 Lad Vinguden vække til Glæde dit Bryst;
 Saa unge i Morgen vi ei komme sammen;
 Og Skade! vi maae dog engang sige Amen.
 Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
 Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Efter det Tydske af H. Frankenan (1795).

Allegretto.**Nr. 42. Mel. „När en prest fåt pastorat.“***Edv. du Puy (1797).*

1. Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as! Le - ve
 2. Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as! „Naar vi
 3. Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as! At man

1. vo - re gyld - ne Ti - der! Seer med Kik - kert og med Glas Om til al - le Si - der!
 2. Sand - hed skal be - kjen - de, Staaer paa Vin - digt Ti - dens Glas! Man - gen tør ind - ven - de:
 3. dog ei en - gang ti - er Med det gam - le Snak - ke - ras, Og de dum - me Klyn - ke - ri'r.

4.

Hocus, Pocus, Filias!
 Skuespil, Concerter, Baller,
 Stor Diné og stolt Collás
 Her i Mængde falder,
 Slipper end Pengene, stopper Creditten:
 Alting dog jevnes tilsidst ved Fallitten;
 Hab' ich kein Geld nicht, so hab' ich Korás —
 |: Hocus, Pocus, Filias! :|

5.

Hocus, Pocus, Filias!
 Vi Violen lade sørge!
 Hvortil skal det Klynkeras?
 Maatte man nok spørge.
 Om end Commersen forgjæves man søger,
 Har man da ei nu Commers-Visebøger?
 Det kan man kalde at leve paatrads.
 |: Hocus, Pocus, Filias! :|

6.

Hocus, Pocus, Filias!
 I hver Gade, i hvert Stræde
 Har man sig en Skueplads
 Ikke blot til Glæde;
 Om end med Kunst og med Kunstsmag det skranter,
 Har man dog Overflod paa Trimulanter,
 Morskabstheater, ha, bravo Bajads!
 |: Hocus, Pocus, Filias! :|

1. Er end i Beu - te - len Gul - det kun rin - ge, Har man des-meer i Sig - ne - ter og Rin - ge; Hvad lig - ger Lag paa Fa -
 2. Den, der er hyp-pigst ved Haan-den med Pra-ten, Lap-per Fi-nant-ser - ne, flik - ker paa Sta-ten, Of - te er selv i en
 3. Me-dens man skraa-ler paa Nød og E - len - de, Ret som det Tid var hver Skil-ling at ven - de, Ø - ster-gad' vrim-ler af

1. con og paa Plads? Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as, Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as!
 2. slem Sup - pe - das, Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as, Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as!
 3. Da - mer i Stads — Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as, Ho - cus, Po - cus, Fi - li - as!

7.

Hocus, Pocus, Filias!
 Og vil man sig ret fornøie,
 Kaste man til vort Parnas
 Kun et kjærligt Øie!
 Lyde de ikke de hundrede Harper?
 Mangen tør Jyde imellem de Karper,
 Samtlig de gjøre dog Støi paa Parnas.
 |: Hocus, Pocus, Filias! :|

8.

Hocus, Pocus, Filias!
 Man i Smug vel hører klage:
 Gamle ærlige Pegås
 Bliver træt af Dage.
 Men trives ikke fortræffelig Racen
 Nu her i Landet af Bileams Asen?
 Den kan særdeles vel tage hans Plads.
 |: Hocus, Pocus, Filias! :|

9.

Hocus, Pocus, Filias!
 Naar vi Sandhed skal bekjende
 Er det Fjas med alskens Fjas,
 Naar det ei faaer Ende.
 Tiderne vi dog ei ændre, og bedre —
 Heller vi gjøre da som vore Fædre,
 Skjænke og klinke og tømme vort Glas.
 |: Hocus, Pocus, Filias! :|

A. E. Rahbek (1824).

Allegro.**Nr. 43. „Hvis et godt Raad I følge kan.“*)***Edv. du Puy.*

The musical score is written for voice and piano. It begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 2/4 time signature. The piano accompaniment starts with a forte (f) dynamic. The melody is marked with a repeat sign and a first ending. The lyrics are written below the vocal line.

1. Hvis et godt Raad I føl - ge

kan: Drik - ker, før I til Kam - pen dra - ge! Æ - dru jeg tug - te kan min

2.

Fy! den Soldat en Kryster er,
 Som blot vil tørste, og ei drikke;
 Staklen kun Krigens Farer seer,
 Hæder staaer for Drankerens Blikke!
 : Skjænk atter i til Glassets Rand,
 Thi aldrig nok man drikke kan.:

3.

O Perial! Du tidt et Drog
 Lærte at aabne Hjernens Laase;
 Den, som er feig, naar han er klog,
 Skræmmer, naar man hører ham vaase.
 : Lovsynger Druen, alle Mand,
 Thi aldrig nok man drikke kan!:

*) Sang af Syngestykket „Ungdom og Galskab“, oversat fra Fransk af N. T. Bruun; 1ste Gang opført d. 19de Mai 1806.

Mand, Med en Ruus jeg fi - re kan ta - ge. Frisk, skjæn-ker i til Glas - sets

*) Ved Gjentakelsen bleve de sidste Takter ofte i Selskaberne sungne saaledes:

Rand; Thi al - drig nok man drik - ke kan! Rand; Thi al - drig nok man drik - ke kan!

4.

Skjøn er vor Jord; men hvi vil Gud
Her med saa meget Vand os plage?
Drikke er jo Naturens Bud,
Viin langt bedre end Vand vilde smage.
: Sværger da: ei at drikke Vand!
Det Perial ei give kan.:

5.

At ei af Viin et Element
Herren har gjort, jeg kan begribe;
Thi ved vor Tørst det kunde hændt,
Verden kom for Vædske i Knibe.
: Frisk! skjænker i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan!:

Andantino.

Nr. 44. „Naar man sit Glas har tømt i Ro.“*)

L. Zinck.

1. Naar man sit Glas har tømt i Ro, Da har man Hjer-tet

paa sin Tun-ge; Alt som man drikker glad og fro, Den Gam-le klin-ker med den Un - ge: Den Før-ste tæn - ker paa sin Vaar, Den

Sid - ste paa sin elsk - te Pi - ge; Til Pan-den Vi-nens Dun - ster sti - ge, Men hvert et Ord fra Hjer-tet gaaer.

*) Vise af Comedien „Hittebarnet“ af N. T. Bruun; 1ste Gang opført d. 6te Decbr. 1811.

2. Man synger høit om Viin og Kys;
Med Glas i Haand man Guld ei savner;
Og Den, som var din Uven nys,
Med Broderhjerter du omfavner;
Af Nød og Trang man Intet veed,
Sig Staadderen en Croesus drømmer;
: Vor Følelse fra Sjælen strømmer
I Tillid og Fortrolighed. :|

3. Til Armod's Søn med gavmild Haand
Man Trøstens milde Gave rækker.
Ved Vinen hæver sig vor Aand,
Den hver en Trældoms Lænke brækker;
Som Himlen Sjælen aaben er,
I Øiet læses kan vor Tanke,
: Af Glæde vore Hjerter banke,
Og hver en Skabning er os kjær. :|

4. Paa Bunden af en Flaske Viin
Gud lagde Nøglen til vort Hjerter,
Og Brugen af dens Medicin
Mod Sindets Kval os Glæden lærte;
Men tie, veed jeg, er ei let,
Naar ofte man sit Glas udstikker;
: Jeg mærket har, naar tæt man drikker,
Saa glemmer man at holde tæt. :|

Andantino.

Nr. 45. „Samled' her i en fortrolig Klynge.“

1. Sam-led' her i en for-tro-lig Klyn-ge, Hyl-de vi u-
skyl-dig Mun-ter-hed. Ven-ner, lad os Gril-ler-ne bort-syn-ge! Drik af Le-the nyt-tig Glemsom-hed!

The musical score is for a piece titled 'Nr. 45. „Samled' her i en fortrolig Klynge.“' in Andantino tempo. It is written for voice and piano. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The score consists of two systems. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The piano part starts with a piano fortissimo (pf) dynamic. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The lyrics are in Danish and describe a gathering of friends in a confidential group, celebrating and drinking.

2. Ingen Kummer skal vor Nakke bøje,
Mismod ei fortørne Glædens Gud:
: Ingen Taare mørkne skal vort Øie;
Det er Evans faderlige Bud. :|

3. Om end Sorgen tidt forbittred' Livet,
Om end Haabets Smil i Graad forsvandt,
: Druen, Venner! Druen blev os givet,
For at glemme Jorderigets Tant. :|

4. Mangen Fryd i Uskylds blide Morgen
Tidt til barnligt Hjerter strømmede.
: Husker Glæden, mindes ogsaa Sorgen!
Det er sødt at mindes svundne Ve. :|

5. Yngling! du, hvis Bryst af hellig Varme
Hæver sig, nyd Livets bedste Sands!
: Held hvem i en elsket Piges Arme
Elskov fletter blid sin Myrthebrands. :|

6. Hver en Alder har sin egen Glæde,
Livets Aften er ei tom paa den:
: Venskab! i din hulde, skønne Kjæde
Svinder Livet sødt og roligt hen. :|

7. Snart maaskee skal vi adskilte vandre
Hen ad Livets underfulde Sti;
: Dog med Æmhed mindes vi hverandre,
Mindes denne Aftens Harmonie. :|

H. F. Borchsen (1812).

Andantino.

Nr. 46. „Snart er din Ungdomstid forsvunden.“

1. Snart er din Ung-doms-tid for - svun - den, Lyd, mun - tre Bro - der, Glæ-dens Bud! Nyd Ti - men,

før den er ud - run - den, Før Li - vets Lam - pe sluk - kes ud. For - gjæ - ves du til - ba - ge -

The musical score is written for voice and piano. The voice part is in a single line with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The piano accompaniment consists of two staves, treble and bass, with a key signature of one flat and a common time signature (C). The tempo is marked 'Andantino'. The first system includes the lyrics '1. Snart er din Ung-doms-tid for - svun - den, Lyd, mun - tre Bro - der, Glæ-dens Bud! Nyd Ti - men,'. The second system includes the lyrics 'før den er ud - run - den, Før Li - vets Lam - pe sluk - kes ud. For - gjæ - ves du til - ba - ge -'. The piano part features a melody in the right hand and a harmonic accompaniment in the left hand, with a dynamic marking of 'mf' (mezzo-forte) in the first system.

2.

Snart skal du tæt ved Pigens Hjerte
 Ei føle det som fordum slaae,
 Kun klage over Gigt og Smerte,
 Og hver en gjækket, sød Attraae;
 Snart vandre blinkende Pokaler
 Din blege Læbe heelt forbi;
 De vil forbittres dig af Kvaler
 Og Taarer falde vil deri.

3.

Saa nyd den Dag, dig Skjæbnen giver,
 Sæt aldrig Glædens Time op;
 Viid: gruelig den Anger bliver,
 Som følger paa et skuffet Haab;
 Nu vinke Elskovs milde Glæder
 Og Druens blanke Perler dig;
 Men see, i Sporet, som du træder,
 Tidts lumske Kvaler snige sig.

4.

Saa drik og nyd og lev for Dagen!
 Og tryk din Pige til dit Bryst!
 See hende taus af Fryd betagen,
 Hør Harmonie i hendes Røst!
 See Glædens tause Taarer falde
 Fra Øiet ned i hendes Skjød;
 See Bollens Damp, hør Værten kalde:
 Endnu en Skaal for Fald og Stød!

R. Frankenan [1806].

kal - der Din svund-ne Ung - doms gla - de Aar, Naar Ti - dens Sne paa Is - sen

fal - der, Og Al - der ble - ger di - ne Haar.

(Original-Texten.)

1.

Snart är din sällhetstid förfluten:
 Lyd, glada gosse! nöjets lag,
 Och njut den lyckliga minuten
 Af lifvets långa sorgedag.
 Förgäfvess kallar du tillbaka
 Din flydda ungdoms vackra år,
 Då tidens tunga vingar skaka
 Sin frost på dina glesa hår.

2.

Snart skall du, tryckt mot flickans hjerta,
 Ej finna nöjet mera der —
 Blott klaga öfver giktens smärta
 Och dine gäckade begär.
 Snart går den blixtrande pokalen
 Din bleka, torra läpp förbi;
 Han skall förbittras utaf qvalen
 Och tårar falla deruti.

3.

Njut då den dag, dig ödet gifver,
 Skjut aldrig glädjens timma opp.
 Vet, att den ånger grufelig blifver,
 Som följer ett bedraget hopp.
 Nu vinka kärleken och våren
 Och drufvans ljufva safter dig;
 Men se dig om, och tätt i spåren
 De lömska qvalen smyga sig.

4.

Så älska, drick, och lef för dagen,
 Och tryck din flicka mot dit bröst.
 Se dessa tjugande behagen,
 Hör Harmonin af hendes röst.
 Se känslans tysta tårar falla
 Från hennes blyga öga ner,
 Hör bälens ljumma vågor svalla
 Och värden be dig dricka mer.

C. J. Lindergren.

Allegretto.**Nr. 47. „See, Alt sig forandrer herveden.“***F. H. Himmel.*

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The third system also continues the vocal line and piano accompaniment. The piano part features various dynamics: *mf*, *p*, and *f*. The vocal line includes lyrics in Danish. The score is in G major (one sharp) and 4/4 time.

1. See, Alt sig for - an - drer her - ne - - den, Og In - tet paa Klo - den be -

staaer! Hvert Væ - sen, som aan - der paa Jor - - den, Kun blom - strer en Stund og for -

gaaer, Kun blom - strer en Stund og for - gaaer.

5. Men da det ei stedse kan vare,
Vi nyde vil Venskabet Lyst;
Maaskee vil os Skjæbnen snart skille,
: Da være os Mindet en Trøst. :

6. Men skilles vi end fra hverandre,
Dog Hjerterne holde sig nær;
Det Alle, ja Alle vil fryde,
: Naar Broderen lykkelig er. :

7. Og hvis det engang skulde hænde,
Vi mødtes Veninde med Ven,
Vi knytte til frydfulde Ende
: Begyndelsen munter igjen. :

Efter *Løkkebue* af H. Frankmann (1804).

Allegretto.

Nr. 48. „Lad dadle Kvinderne, hvo vil.“*)

Della Maria.

1. Lad dad-le Kvin-der-ne, hvo vill! For-u-den dem vi In-tet va-re; Jeg vil, saa-læn-ge jeg er
 2. Hvem la'r os hvi-le paa sin Arm, Naar vi i Barndoms-al-dren so-ve? Hvem bar os un-der kjær-lig

1. til, Dem al-tid el-ske og for-sva--re. Hvem var fra Hjer-tets før-ste Slag Vor Barndoms øm-me-ste Ven-in-de?
 2. Barm? Hvem vilde Li-vet for os vo--ve? Hvem skyl-de vi dets fav-re Lys? Hvem staaer som Moder for vort Min-de?

1. Hvo trø-ster os til sid-ste Dag? Det gjørd'en hul-de Kvin-de, Hvo trø-ster os til sid-ste Dag? Det gjørd'en hul-de Kvin-de.
 2. Hvem gav os Øm-heds før-ste Kys? Den ven-ne-hul-de Kvin-de, Hvem gav os Øm-heds før-ste Kys? Den ven-ne-hul-de Kvin-de.

*) Af det franske Syngespil „Fruentimmerhaderen“, oversat af N. T. Bruun; 1ste Gang opført d. 30te Octbr. 1811.

*Con moto.*Nr. 49. „Hvor Fader Evan throner.“^{*)}*H. C. Schnorr.*

1. Hvor Fa - der E - van thro - ner, Glæ - den

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is a single melodic line in G major, 4/4 time, starting with a half rest followed by a quarter note G, then a half note A, and a quarter note B. The middle and bottom staves form a piano accompaniment, with the left hand playing a steady eighth-note pattern and the right hand playing chords and single notes. A forte (f) dynamic marking is present in the piano part.

smi - ler, Trindt om hans Al - ter Ro - ser groe; Og un - der Ly af Ran - ker bedst man

The second system continues the musical piece. It follows the same three-staff format. The vocal line continues with the lyrics 'smi - ler, Trindt om hans Al - ter Ro - ser groe; Og un - der Ly af Ran - ker bedst man'. The piano accompaniment provides harmonic support with various chordal textures.

2.

End fra dit Øie, Ven! saa lifligt straalet
 Den feire Ungdoms Fyrighed;
 End Livets Vei du ei utidig maaler,
 Og ei du tæller dine Fjed.
 : Thi festligen lyde vor jublende Sang,
 Sværmende Brødre, til Glassenes Klang! :

3.

Thi nyd, og haab ei, at den svage Alder
 Erstatte dig hensvundne Aar;
 Du let kan reises, naar som Ung du falder,
 Men ei, naar du ved Staven gaaer.
 : Thi festligen lyde vor jublende Sang,
 Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang! :

^{*)} Melodien hører til den tyske Sang „Vom hoh'n Olymp herab ward uns die Freude“, og er fra Slutningen af forrige Aarhundrede; den danske Text, hvori ikke er gjengivet mere af den tyske end Omkvædet, er rimeligviis ikke meget yngre.

hvi - ler; Det, Brø - dre, var Ho - ra - zes Tro. Thi fest - li - gen ly - de vor jub - len - de

1ste Gang: *mf*
2den Gang: *f*

Sang, Svær - men - de Brø - dre, ved Glas - se - nes Klang!

4.

Din Pige leve! Broder, hun som kroner
Din Daad med idel Kjærlighed!
Hun sviger ei, naar hun af Millioner
Opdyngget Guld tilsidst blev kjed.
: Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang! :

5.

Saa tag dit Glas, og klink saa med din Broder,
Som ynder skyldfri Munterhed!
Og syng — kun ikke efter falske Noder —
Før Aftenstjernen glider ned.
: Ja festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang! :

p. S. Rohde.

Moderato.

1. Skjænk i Glas-set, thi

2.

Glas i Haand og en Glut ved min Side,
Saa er Jorden et Paradiis!
Philosoph! see kun suurt; du maa vide,
Jeg vil følge min egen Viis.
Kling, klang!
Kling, kling, klang!
Til vor Sang,
Ja, til vor Sang
Skal Glassenes Samklang lyde.

*) Fra dette Aarhundredes Begyndelse.

ik - ke. Nei, hans Bøn er giv bred-fuldt Maal! Kling, klang, kling, kling, klang! Til vor Sang, Ja, til vor

Sang Skal Glas - se - nes Sam - klang ly - de.

3.

Hylde Glæden til sildigste Alder
 Byder os vor Philosophie;
 Først naar Manden med Leen os kalder,
 Svanesangen istemme vi.
 Kling, klang!
 Kling, kling, klang!
 Til vor Sang,
 Ja, til vor Sang
 Skal Glassenes Samklang lyde.

H. E. Bruun (1812).

Nr. 51. Dansk Tranqvebarvise

Allegro moderato.

med mesopotamisk Omkvæd.

Dansk Folkemelodie.*)

1. { Jeg le-ver, ro - lig og mun-ter, her Saa luunt i Jord - klodens an-den En - de; } Og naar jeg
 { Min Fla-ske halv kun ud-druk-ken er, Og nys-sens lod jeg min Pi-be tæn - de; }

drik - ker, og naar jeg smø - ger, Jeg kjæk med Skjæbnens Or - ka - ner spø - ger — Ski - ol - ski - doll!

2.

Og hvorfor skulde jeg plage mig
 Med sorte Griller og mørke Tanker?
 Vor Verden er, som man ta'r den sig;
 Jeg Roser mellem dens Torne sanker;
 Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,
 Staae begge blandte fra Syd til Norden —
 Skio-po-doll!

3.

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub
 En tyve, tredive hundred Mile
 Fra Kjøbenhavn og den kjære Klub,
 Og kan i Aften derhen ei ile,
 Om mine Been var end nok saa lange
 Som Laffers øgede tusind Gange —
 Po-dolski-o!

*) s. mine „Danske Folke-Sange og Melodier“, 3die Udg., 1869, Nr. 167.

4.

Men, naar jeg undtager denne Torn,
 Saa seer jeg heller ei mange flere;
 Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
 Min Sjæl i Griller skal ei crepere!
 Vort Livs Kattun overalt er broget,
 Og, hvor man lever, man savner Noget —
 Dol-skio-po!

5.

Hvad har man hist, som man her ei har?
 Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
 Jeg dette Savn mig saa nær ei ta'r —
 Og hvad er Smør mod Philosophien?
 Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,
 Og ene dertil blev Mad os givet —
 Emme-ba-si!

6.

Man har en Stjerne — jeg troer Polar —
 I Haletippen af den Bjørnlille,
 Hvorom mig sagde min salig Fa'er,
 At den for Danske staaer altid stille;
 Det gjør mig ondt for den gode Stjerne;
 Den løb, som andre vel ogsaa gjerne —
 Op-emme-ba!

10.

Ski-olski, dolski, o-podol-ski!
 Podolski-o-sio, podol, skio:
 Basiopo, dolski-o-basi!
 Op emmebasi o podol skio!
 Lemme basio podolski, lemme,
 Klemme basio podolski, klemme —
 Ba-sio-po! **)

7.

Man har for Resten Musik og Sang:
 Jeg troer man kalder det Operetter;
 Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang,
 Og er i Dudeldum-Troen Kjetter,
 For mig maa Pokker ta' Trille Tralle,
 Daleidi lari, daleidi ralle,
 Klemme-ba-si!

8.

Den Flok af Skjønne, man finder der,
 Jeg her eiheller saa blodigt savner;
 Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
 Hvortil den Flok uden Elskov gavner;
 Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
 Jeg skyer og frygter, som selve Fanden —
 Basi-o-po!

9.

Al Jordens Elskov er Skum paa Vand;
 Dens Vellyst opveier ei dens Pine —
 Naar ene dig jeg kun have kan,
 Tilbedte, himmelske Caroline! *)
 Saa har jeg nok, og for andre Smukke
 Jeg ingentid, som en Nar, skal sukke —
 Sio-po-do!

*) I Tranqvebar skal man have et godt Billard. **) „Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog!“ (Ulysses hos Holberg.) †)

Baggesen (1790).

†) Digterens Anmærkninger.

Nr. 52. Sang paa Nytaars-Aften.

J. A. P. Schulz (1785).

Moderato.

1. Op, Brø-dre! Ti-men ly-der, Den ly-der sid-ste Gang! Et Aar forsvandt, ud-bry-der I

fest-lig Af-skeds-sang! Blandt fjer-ne Old-tids Da-ge Det svandt, vi staae til-ba-ge; Vi Smer-ter led, vi

2.

Bevinget Tiden iler;
 Hvo har den Grændse sat?
 Den blomstrer, ældes, hviler
 I evig Glemsels Nat.
 Knap stamme dunkle Skrifter
 Om Fædrenes Bedrifter;
 : Og Skjønhed, Rigdom, Magt med den
 I Mulm og Taushed synke hen.:

3.

Her hilste vi med Glæde
 Det Aar, som nys forsvandt;
 Ak! løsnet er den Kjæde,
 Som da os sammenbandt!
 Vi Venner saae bortile,
 De gik — de gik til Hvile;
 : De var blandt os — de er ei meer:
 Fred hvile over deres Leer!:

4.

Maaskee vi og forlade
 Vor Bane dette Aar;
 Tidt visne Træets Blade
 Endog i favre Vaar;
 Tidt Døden os bortkalder
 I fyrig Ungdoms-Alder;
 : Og Den, som vandrer her igjen,
 Med Taarer tænker paa sin Ven.:

Chor.

Glæ - der nød, Og nær - med' os til Gra - vens Skjød! Vi Smer - ter led, vi Glæ - der nød, Og

mf *f* *mf*

nær - med' os til Gra - vens Skjød.

mf *f*

Efter 3d.

5.

Kun ædel Daad betrygger
 Mod Dødens Bitterhed;
 I Gravens tause Skygger
 Algodhed vinker Fred.
 Vi nyde, fri' for Kummer,
 En let og rolig Slummer;
 : Snart vækkes vi ved Almagts Bud
 Til evig Salighed hos Gud.:

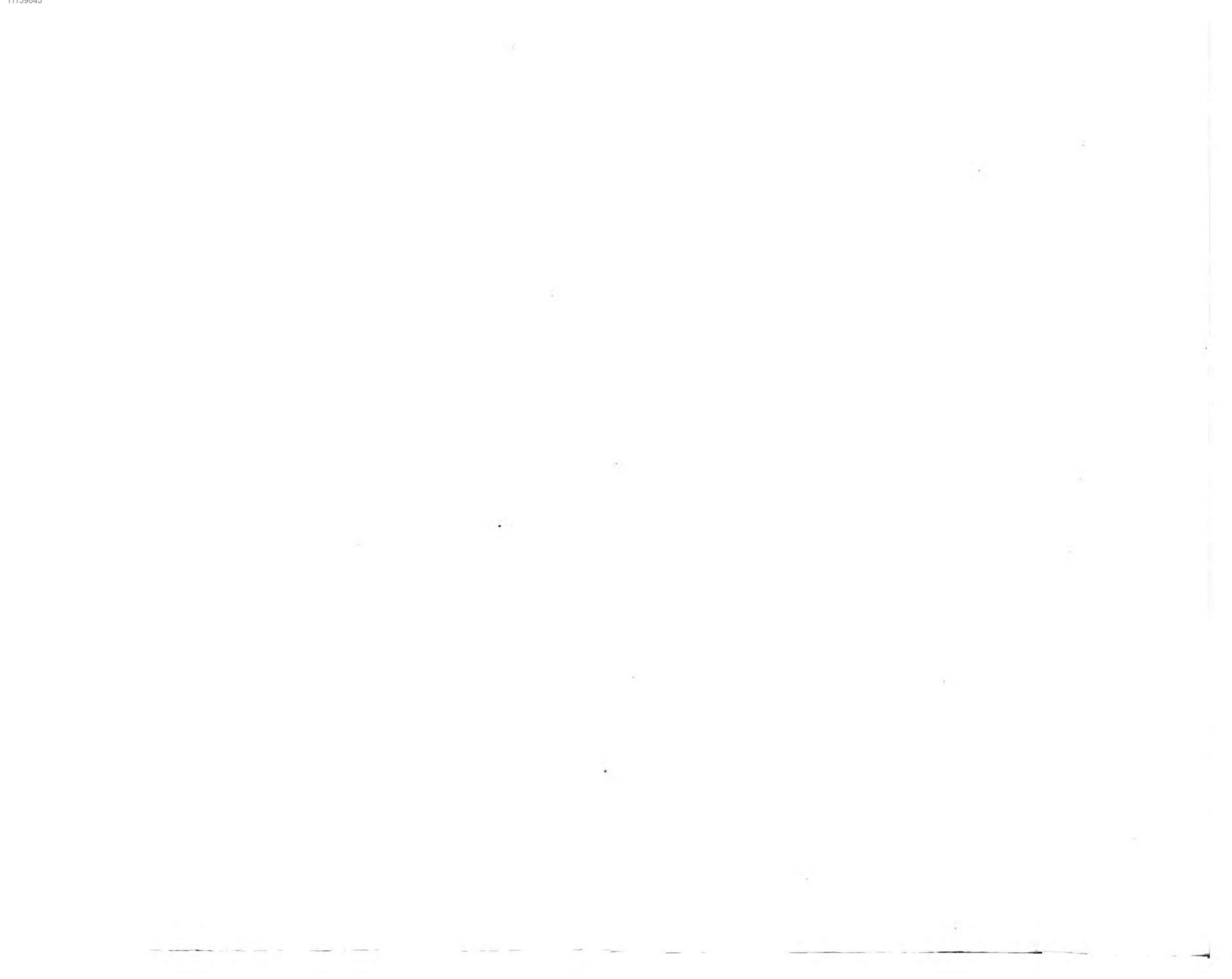
6.

Lad Afskedstaaren rinde!
 Er vi kun Dyden troe,
 I Livet Fryd vi finde
 Og end i Døden Ro.
 Her maae vi adskilt vandre;
 Hist møde vi hverandre.
 : Aftør din Graad, min Ven, vær glad!
 For evig vi ei skilles ad.:

Efter J. H. Voss af Cl. Paveis (1792).

ANMÆRKNINGER.

Sange fra det danske Huus- og Selskabsliv i tidligere Tid.

I.

Man maa ikke her søge videregaaende biographiske Oplysninger om Digtere og Componister. Ofte har jeg indskrænket mig til Angivelsen af deres Fødsels- og Dødsaar, for dog derved at antyde, saa at sige, en Tidsramme, inden for hvilken deres Virksomhed falder. Det vil ikke oversees, at denne for de Fleskes Vedkommende, især med Hensyn til hvad her omhandles, bliver at henføre til Tiden fra Midten af det 18de Aarh. og noget ind i den første Fjerdedeel af dette Aarh.

Nr. 1-9. Efter de af Componisten udgivne Claveer-Udtog.

„Høstgildet“ er skrevet i Anledning af Kronprinds Frederiks og Kronprindsesse Marias Formæling, og „Peters Bryllup“ til en Festforestilling i Anledning af deres første Datters Fødsel. Forfatteren af begge Stykker, Thomas Thaarup, var født d. 18de August 1749 i Kjøbenhavn; var fra 1794 til 1800 Medlem af Theaterdirectionen. Efter sin Afsked derfra levede han i Smidstrup, i Nærheden af Hirschholm, i kjærligt Forhold til den Stand, af hvilken han i ovennævnte Stykker har givet os saa smukt et Billede. Den gode Fyrste var meget rørt over at see sin egen Lykke deri afspeilet. Thaarup døde d. 11te Juni 1821. Bønder bare ham til Graven. I sit skønne Mindedigter siger Oehlenschläger om hans Sang:

O Thaarup! aldrig skal den døe,
Saalænge Luft, ved Leens Hviin,
Faaer Kryder af det friske Hø ...

Nu er han med sin Schulz hos Gud,
Fra Himlen lyder Begges Røst,
Naar Andagtshymnen*) bryder ud,
Og styrker Haabet i vort Bryst.

*) Hentydning til Hymnen „Gud Jehovah, vi prise dig“, af Th. og Sch.

At Schulz havde sat sig godt ind i det danske Sprog, fremgaaer af den udtryksfulde Declamation i de nævnte, som i andre Arbejder af ham til danske Texter. Allerede 1789, ikke to Aar efterat han var kommen til Danmark, skrev han et dansk Vers i Baggesens Stambog:

Vær stærk! vær fast! vær Helt, min Ven, i Prøven!
Dig venter større Fryd og større Farer —
Vær stærk! vær fast! vær Helt! vær tro til Døden!*)

Nr. 10-12. Efter „Viser og Sange af Schulz, med danske Texter af K. L. Rahbek“, Kbh. 1792. Det Skuespil, hvortil Nr. 10 hører, blev vel opført 1786, og Schulz kom først hertil 1787; Melodien maa altsaa være komponeret efter denne Tid, da Rahbek udtrykkelig siger, at den er komponeret til Brug for den danske Skueplads. Der maa altsaa tidligere i Skuespillet „Figaros Bryllup“ være sunget en anden Melodie, eller maaskee slet ikke sunget.

Nr. 13. Efter Claveerudtoget. Til nogle af Versene afvige enkelte Sætninger af Melodien fra det 1ste Vers; men det tog man intet Hensyn til i Familielivet.

Frederik Ludvig Æmilius Kunzen fødtes d. 24de Septbr. 1761 i Lübeck, blev i Begyndelsen af 1795 dansk Capelmester, og døde d. 28de Jan. 1817.

Jens Baggesen, født d. 15de Febr. 1764 i Korsør, død — paa Hjemreisen til Danmark — i Hamborg d. 3die Octbr. 1826.

Nr. 14-16. Efter særskilte Aftryk. At Kunzen ikke forgjæves har søgt at trænge ind i den gamle nordiske Sangtone, derom vidne disse Melodier. Hans Interesse for vore gamle Folkemelodier fremgaaer ogsaa deraf, at han, for at vække Tydskernes Opmærksomhed for disse, udgav „Auswahl der vorzüglichsten altdänischen Volksmelodien, mit Begleitung

*) s. „Jens Baggesens Biographie“ af Aug. Baggesen, 2det Bind, Kjøbh. 1844, S. 201.

des Pianoforte“, hvis Texter han fik L. C. Sander til at oversætte paa Tydsk. De udkom her 1816.

Nr. 17. Melodien er i Syngestykket canonisk behandlet, men blev gjerne i Familierne sunget homophonisk, da de Harmonier, hvorpaa denne Melodie hviler, føles saa let af Enhver, der er begavet med Musiksands.

Nr. 18. Efter et hos C. C. Lose udkommet Aftryk. Frederik Daniel Rudolph Kuhlau's Fødselsaar angives flere Steder urigtigt. Efter hans egen Meddelelse er han født d. 11te Septbr. 1775 i Uelzen i det Lyneborgske; han døde i Kjøbenhavn d. 12te Marts 1832.

Adam Oehlenschläger, født d. 14de Novbr. 1779 paa Vesterbro ved Kjøbh.; død d. 20de Jan. 1850 i Kjøbh.

Nr. 19. Efter Original-Partituren. Claus Schall var født d. 28de April 1757 i Kjøbenhavn; blev 1779 Violinist i det kgl. Capel, 1792 Concertmester og 1818 Musik-Directeur. Han døde d. 10de August 1835.

Peter Andreas Heiberg blev født d. 16de Novbr. 1758 i Vordingborg; døde d. 30te April 1841 i Paris.

Nr. 20. Efter en gammel Optegnelse, liig med Steen's „Lyra“, IV. S. 9. — Christen Henriksen Pram, født i Norge i Gudbrandsdalen d. 4de Septbr. 1756; døde d. 25de Novbr. 1821 paa St. Thomas.

Nr. 21. Efter N. Schjørring's „Arier og Sange“, II. Kjøbh. 1789. Componisten ubekjendt. — Mel. er varieret af Clementi.*)

Frederik Schwartz, født i Kjøbh. d. 15de Juni 1753; blev 1773 kgl. Skuespiller, 1777 Instructeur, tog Afsked fra Theatret 1810, døde d. 13de Juli 1838.

Nr. 22. Efter „Musikalsk Theaterjournal“ af Ludvig Zinck. Edw. du Puy, født 1773 i Landsbyen Corselles ved Neufchatel, død i Stockholm d. 3die April 1822.

Niels Thoroup Bruun, født i Kjøbh. d. 19de Jan. 1778, blev 1800 ansat som Oversætter ved det kgl. Theater, døde d. 8de Juni 1823.

Nr. 23. Efter Claveer-Udtoget. Søren Wedel nedstammede fra Anders Søfrensen Wedel, den første Samler af vore gamle Folkeviser, var født paa Føhr d. 19de Octbr. 1765, blev Regimentsquarteer-mester, døde d. 14de Juni 1826. Foruden til „Serenaden“, har han sat Musiken til „Lise og Peter“ af Fr. Høegh-Guldberg og til Tode's „Husarerne“.

Nr. 24. Efter et særskilt Aftryk, udk. hos Sønnichsen. Jean Pierre Solié blev født i Nîmes 1755 og døde d. 6te Aug. 1812. Han har komponeret flere Syngestykker, af hvilke „Le Secret“, det, hvortil nærværende Sang hører, er meest bekjendt.

Adam Gottlob Thoroup, født 1751 paa Thurebyholm i Sjælland, antoges 1779 til at oversætte Syngestykker for Theatret; han døde 1804.

*) s. Moschelles' Udg. af Clementi's Sonater, Nr. 4.

Nr. 25. See „Apollo“, et musikalsk Maanedsskrift, udk. hos Sønnichsen, II. 2. B. 1796, S. 61. *) Kunzen er bleven antaget for Componist til denne Mel., og den er ogsaa saa forskjellig fra den oprindelige Mel. af Neefe, at den næsten kan ansees som nye. Om Kunzen forsætlig har forandret Melodien, eller om han ikke har erindret den bedre, er jo uvist, men at Kunzens Mel. er at foretrække for den oprindelige, troer jeg, man vil indrømme. Her følger Original-Mel. efter Fink's „Musikalischer Hausschatz der Deutschen“, Leipz. 1845.

Enevold Falsen, født i Kjøbh. d. 17de Octbr. 1755, var Justitiarius i Overhofretten i Christiania; han oversatte flere Stykker for Theatret; døde 1808.

Nr. 26. Denne meget udbredte Mel. har været tillagt flere Componister, men den er af W. G. Becker, og den tydske Text af Fritz von Ludvig (s. L. Erk's og Wilh. Greef's „Singvöglein ... Lieder für Schule, Haus und Leben“, 1ste H., Essen 1854). Om Componisten veed jeg ellers ingen Besked.

Nr. 27. Af „Sange for Claveret“, 1ste Samling, Kjøbh. 1792. Componisten kalder sig paa Titelbladet „Medicinæ Studiosus“. Han var født d. 18de Mai 1767 i Holsteen. Efter at have havt et Par Lærere, kom han til Kjøbh. og nød Schulz's Underviisning. Han har foruden flere Sang-Samlinger udgivet nogle Motetter, hvori et Par Fugaer roses meget (s. Gerber's „Neues Lexicon der Tonkünstler“).

Nr. 28. See „Apollo“, II. 2det B. S. 37. Mel. ganske i den Schulziske Stil. Peder Horrebow Haste, født d. 12te Jan. 1765 i Faxø paa Sjælland, blev 1781 Student, opgav Studierne og kom ind i Told-faget. Han udgav et Par Digtsamlinger, og leverede Bidrag til Nytaars-gaver o. s. v.; døde 28de Jan. 1831.

Nr. 29. Efter et særskilt Aftryk, udk. hos Sønnichsen. Fridrich Heinrich Himmel, født i Mark Brandenburg d. 20de Novbr. 1765, død i Berlin d. 8de Juni 1814. Hos os meest bekjendt som Componist af „Fanchon“.

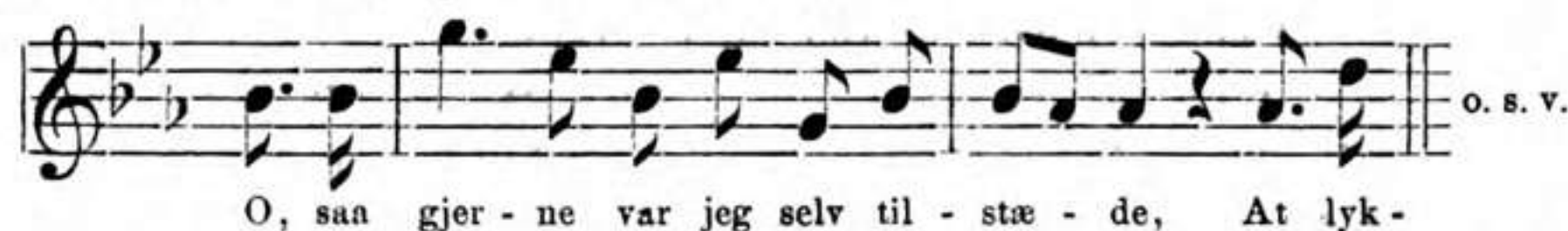
*) s. Nyerup's og Kraft's Litteraturlæxicon, Art. Sønnichsen.

Rasmus Frankenau, født d. 6te Jan. 1767 i Kjøbh., blev Student 1784, erholdt den medicinske Doctorgrad 1797, døde d. 12te Octbr. 1814; bekendt som Forf. og Oversætter af mange Selskabssange.

Nr. 30. Mel. findes allerede i sine Grundtræk i Schjørring's „Selskabs-Sange“, I. 1785, altsaa før Schulz's Tid. Den beslægtede Aand i denne og saa mange andre danske Melodier med de Schulziske, gjør det forstaaeligt, at disse hos os kunde finde en saadan Gjenklang.

Nr. 31. Mel. i „Apollo“, IV. 2det B. S. 62. Man har fortalt, at den skulde være af Digteren og samtidig med Texten. Der er Intet, som forbyder at troe det. Han viste alt i sin Skoletid Talent for Musik; ligesom Kjærlighed til denne Kunst aldrig kjølnedes hos ham.*)

Nr. 32. Efter et hos Sønnichsen udk. særskilt Aftryk. Texten forkortet. Verset bestaaer oprindeligt af 8 Linier, og i Steen's „Lyra“, 2det Hefte, gives Mel. med nedenstaaende Syngemaade til 5te Linie (her: 1ste Lin. i 2det Vers), men forresten er Mel. til den sidste Halvdeel af det otteliniede Vers ganske som 1ste Halvdeel.

Visen blev vel ogsaa sunget med denne Variation, men i Regelen saaledes som den her er gjengivet.

Nr. 33. Mel. efter „Göthe's Lieder, Oden, Balladen und Romanzen, mit Musik von J. F. Reichardt“, Leipzig 1809. Jeg antager den componeret omtrent 1794; thi i Göthe's „Tages- und Jahreshefte“ for 1795 siges: „Reichardt hatte die Lieder zum Wilhelm Meister mit Glück zu componiren angefangen, wie denn immer noch seine Melodie zu »Kennst du das Land« als vorzüglich bewundert wird. Unger theilte ihm die Lieder der folgenden Bände mit.“

Johann Friedrich Reichardt var født i Königsberg d. 25de Novbr. 1752; blev af Friedrich II. udnævnt til Graun's Efterfølger som Capelmester. Han har indført det i Tydskland saakaldte „Liederspiel“, en Efterligning af den franske „Vaudeville“. Det første Stykke af denne Art var hans „Liebe und Treue“. Forresten har han componeret mange Operaer, Kirkemusiker, og en stor Mængde Sange, blandt hvilke hans Melodier til Digte af Göthe ere meest bekendte. Han døde paa sit Landsted ved Giebichenstein i Nærheden af Halle, d. 27de Juni 1814.

Nr. 34. Mel. i „Apollo“, VI. 1ste B. S. 7. Romanen „Rinaldo Rinaldini“ er af Chr. Aug. Vulpius, født i Weimar 1762; blev 1797 ansat ved det derværende hertugelige Bibliothek; døde 1827. — Oversætteren Math. Rahbek var en yngre Broder til K. L. Rahbek.

*) s. „Jens Baggesens Biographie“ ved A. Baggesen, I. S. 25, 46; II. S. 259; III. S. 129, 150, 161; IV. S. 35-36.

Nr. 35. Mel. i „Apollo“, VI. S. 1. Den oprindelige Text begynder „Ild var min Barm“, men jeg fandt mig foranlediget til at ombytte den med en anden, ogsaa i hiin Tids Stil, men noget fordrageligere Text.

J. H. Lorentz (ikke Lorenz; ogsaa under Navnet Lorentzen), blev ansat i det kgl. Capel som Violinist og Harpespiller omtr. 1786. Han fritoges 1810 for Violinspillet og 1816 for Harpespillet, men vedblev dog efter denne Tid at virke som Harpespiller ved Hoffet. Han var tillige Organist i Castellet. Døde i Decbr. 1818. I Begyndelsen af 1813 solgte han sin musikalske Bogsamling til det store kgl. Bibliothek, hvorfor der udbetaltes ham af Finantskassen 1200 Rdl. D. C. Det kgl. Bibliothek fik det Paalæg at fortsætte Samlingen, da Intet i denne Retning tidligere fandtes, og Lorentz's Bogsamling er saaledes sandsynligviis Grundlaget for den musikalske Deel af dette Bibliothek.

Nr. 36. Efter „Tredive Viser og Sange“ af I. Pleyel, med danske Texter af Rahbek.

Ignaz Pleyel var født 1757 i Landsbyen Ruppersthal i Nærheden af Wien. Han var en i sin Tid særdeles yndet Componist. 1795 kom han til Paris, og døde d. 14de Novbr. 1831 paa et Landgods langt fra Staden.

Nr. 37. Mel. i „Apollo“, VI. 2det B. S. 24. Den tydske Text angives urigtigt at være af Schiller, thi den er af en Evers. Efter en Erindring fra min Ungdom skulde Mel. være af Abbé Vogler (?).

Nr. 38. Mel. i „Spøg og Alvor, eller Viser og Sange for Klaveret“, 1ste Samling, Kjøbh. (s. a.), udk. hos Sønnichsen.

Joseph Haydn, født d. 31te Marts 1732 i Rohrau i Nedre-Østerrig, død i Wien d. 31te Mai 1809.

Nr. 39. Efter O. Åhlström's „Skalde-Stycken, satta i Musik“, XI. Nr. 10, Stockholm, 1803.

Olof Åhlström var født d. 14de Aug. 1756 i Wårdinge Sogn i Södermanland af Bondeforældre; blev Organist ved Mariæ-Kirken i Stockholm 1777; var Medlem af det svenske musikalske Academie; valgtes 1786 af Gustav d. 3die til Lærer i Musik for Kronprindsen; anlagde 1789 det første Nodetrykkeri i Sverrig; blev 1792 Organist for „Jacobs Menighed“. Han døde d. 11te Aug. 1835. Det er ham, man har at takke for Opbevarelsen af de Melodier, hvormed Bellman sang sine Digte. Åhlström paastod, at Bellman ikke havde componeret en eneste af disse Melodier. Imidlertid har han dog omdannet dem efter sit Lune, og om Mel. til Nr. 81 af hans „Epistler“ fortælles, at da han sang den for Capelmester Kraus, skulde denne have yttret, „at Tonen f i 6te Takt var en Ducat værd“.

Michael Choræus var født d. 15de Marts 1774 i Vöra Sogn i Finland. Han blev Docent i Veltalenhed 1799; Hofprædikant og Regimentspræst for „Södermanlänningerne“; døde d. 3die Juni 1806.

B. S. Ingemann, født d. 28de Mai 1789 i Thorkildstrup paa Falster, død d. 24de Febr. 1860 i Sorø.

Nr. 40. Efter „Spøg og Alvor“ (s. ovfr.), 2den Samling, S. 6.

Johann Gottlieb Naumann, født d. 17de April 1741 i Blasewitz, en Landsby i Nærheden af Dresden. For os Danske er det af Interesse, at han af Theaterbestyrelsen fik det Hverv at componere en Opera til Kongens (Christian den 7des) Fødselsdag, nemlig „Orpheus og Eurydice“. Han kom selv hertil 1786 for at dirigere den, og den gjorde megen Lykke. Ved sin ædle Charakter erhvervede N. sig her mange Venner, og ved at

ordne vore Orchester-Forhold fik man ret Øiet op for hans Dygtighed og gjorde sig al Umage for at erhverve ham for Danmark som Capelmester; men det lykkedes ikke.*) Imidlertid var det ham, vi have at takke for Schulz's Indkaldelse. N. fik sin Hustru herfra, en Datter af Vice-admiral Grodtschilling. Om dette rørende og sværmeriske Forhold fortæller Meiszner i ndfr. nævnte Biographie II. S. 311-334. N. døde i Dresden d. 21de Octbr. 1801.

Nr. 41. Melodiens Componist ubekjendt. Om Forfatteren see ovenfor under Nr. 22.

II.

Efterat have gennemgaaet en Mængde Visebøger og andre Samlinger, har jeg søgt at angive Tiden for disse Visers første Forekomst, hvilket man vil see af de ved Forfatternes Navne satte Aarstal. At denne Tidsangivelse ofte kun kan være tilnærmelsesviis rigtig, er vist; dog vil vel Feilen snarere bestaae i en altfor sildig, end altfor tidlig Ansættelse. Berigtigelser ville være mig meget velkomne.

Det er fornemmelig Melodierne i denne Afdeling, hvorom det gjælder, hvad jeg bemærkede i Forordet, nemlig, at de her ere optegnede saaledes, som de i Selskaberne bleve sungne. Naar derfor er henviist til en eller anden Samling, hvor Mel. findes, har jeg villet give Leilighed til en vist ikke uinteressant Sammenligning mellem den oprindelige og den af Folket brugte Syngemaade, idet man derved kan danne sig en Forestilling om mangan Folkemelodies Tilblivelsesmaade.*)

Nr. 1. Mel. findes i sin oprindelige Form i Åhlström's „Skaldestycken“, XII, Stockholm 1804, Nr. 1.

Nr. 2. See „Blandinger for Sang og Claveer“, Tillæg til 1ste Bind af N. Schjørring's „Arier og Sange“, Kjøbh. 1787, S. 14.

Carl David Stegmann var født i Dresden 1741, døde i Bonn d. 27de Mai 1826.

Jens Zetlitz, født i Stavanger d. 26de Jan. 1761, blev Student fra Bergens Skole 1780, tog 1789 theologisk Embeds-Examen, blev Præst i Øvre-Tellemarken; døde d. 14de Jan. 1821.

Nr. 3. See Schjørring's „Arier og Sange“, I, Kjøbh. 1786, S. 87. Verset er en Fod længere i Skuespillet, men allerede om-dannet 1787.

*) slg. 1ste Bind (3die Udg.), Forordet S. X, 2den Spalte.

Johan Clemens Tode, født d. 24de Juni 1736 i Nærheden af Hamborg; kom 1757 til Kjøbenhavn, blev 1771 Hofmedicus og 1772 Universitets-Professor; døde d. 16de Marts 1806.

Just Mathias Thiele, født d. 13de Decbr. 1795; Udgiver af det store Værk om Thorvaldsen; dramatisk og lyrisk Digter.

Nr. 4. Jeg maa bemærke, at Overeensstemmelsen mellem Redactionen af flere her optagne Melodier og de samme i Studenterforeningens Visebog fra 1833 hidrører fra, at jeg redigerede den musikalske Deel af samme.

Knud Lyne Rahbek, født d. 18de Decbr. 1760 i Kjøbh.; død d. 22de April 1830 paa Bakkehuset.

Nr. 5. Mel. komponeret af H. C. Schnorr, omtrent mellem 1780 og 84. Han opholdt sig i Slutningen af forrige Aarhundrede i Altona; digtede og komponerede paa den Tid „Aufmunterung für unsere Krieger“, der blev oversat paa Dansk af Dr. Frankenau og udkom i Kjøbh. hos Sønnichsen, og hvori Kronprinds Frederik besynges. Det sidste Vers begynder: „Gepriesen sey das Vaterland!“ — Tempora mutantur!

Povel Dankel Bast, født d. 28de Juli 1747 paa Lolland, døde som Sognepræst til Frue Kirke i Kjøbh. og Stiftsprovst 1803. Han har digtet flere Viser, som staae i Schjørring's „Selskabs-Sange med Melodier“, Kjøbh. 1785-89.

Hans Peter Holst, født i Kjøbh. d. 22de Octbr. 1811.

Nr. 6. Peder Magnus Trojel, født d. 3die Juni 1743 i Fugleviig Præstegaard i Fyen; død paa Anneberggaard i Sjælland d. 16de Decbr. 1793.

Nr. 7. Om Fr. Schwartz s. Afdel. I Anm. til Nr. 21.

Nr. 8. Mel. i Schjørring's „Arier og Sange“, II. 1789, S. 91.

*) s. herom Meiszner's „Bruchstücke zur Biographie J. G. Naumann's“, II. S. 99-156.

Johann Hartmann, født i Grossglogau d. 24de Decbr. 1726, kom 1768 til Kjøbh. og blev kgl. Concertmester; døde d. 21de Octbr. 1793. Han komponerede Musiken til Evald's „Fiskerne“ og „Balders Død“.

Thomas Christopher Bruun, født d. 2den Novbr. 1750 paa Gaunø i Sjælland; blev 1802 Professor ved Universitetet i Engelsk og Fransk; døde d. 24de Juni 1834.

Nr. 9. Mel. i Schjørring's „Arier og Sange“, II. S. 82.

Dezède (eller Dezaides), fransk Operacomponist, født omtrent 1740. Man veed ikke, om han er født i Tydskland eller Frankrig, og han selv kjendte ikke sin Familie. Han døde 1792 i Paris.

Om Forfatteren s. foran under Nr. 2.

Nr. 10. See Bellman's „Sånger“, Nr. 35.

Werner Hans Fredrich Abrahamson, født d. 10de April 1744 i Slesvig, kom 1768 paa Kadetacademiet i Kjøbh., blev 1771 Lærer ved Artilleriskolen i Tydsk og Dansk, 1785 Capitain i Artillericorpsen; døde 1812. Han var, sammen med Nyerup og Rahbek, Medudgiver af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“, 5 Dele, Kjøbh. 1812-14.

Nr. 11. Mel. i Bellman's „Sånger“, Nr. 21.

Om Forfatter og Componist s. Afdel. I. Anm. til Nr. 11 og 40.

Nr. 12. Mel. i Schjørring's „Selskabs-Sange“, II. 1789, Nr. 82.

Hartnack Otto Conrad Zinck, født d. 2den Juli 1746 i Husum, kom, som i Forordet bemærket, samtidig med Schulz hertil og blev Syngemester ved Theatret; fra 1789 til 1801 tillige Organist ved vor Frelses Kirke paa Christianshavn; 1791-1811 Musiklærer ved Blaagaards Seminarium; tog 1816 Afsked fra Theatret; døde d. 15de Febr. 1832. Han var en ædel Mand, af stor musikalsk Begavelse; har udgivet fortræffelige Claveer-Sonater; komponerede 1790 Musiken til Syngestykket „Selim og Mirza“, som P. A. Heiberg, paa Schulz's Opfordring, skrev, for at Z. kunde faae Leilighed til at vise sit Talent; udgav 1801 Melodierne til „Evang. christel. Psalmebog“; har komponeret en Mængde folkelige Sange. Hvor meget Folkets musikalske Dannelse laa ham paa Hjertet, fremgaaer af flere herom handlende Skrifter, som han vist med Opoftrelser udgav.

Nr. 13. Mel. i Cl. Schall's „Arier, Viser“, o. s. v. for 2 Fløiter eller Violiner, V. S. 25 [1794], men der til Visen „Jeg synger gjerne om Kongers Magt“.

Michael Frederik Liebenberg, Forf. til den S. 67 staaende 3die Text, var født d. 2den April 1767 i Kjøbh., blev 1816 kgl. Confessionarius, døde d. 3die Mai 1828.

Nr. 14. Componisten mig ubekjendt; maaskee er Mel. af Forfatteren, Grev Alexander Bonneval (f. 1675, d. 1847), der var Officeer i Ludvig den 14des Livgarde, siden General i østerrigsk Tjeneste, og tilsidst Pascha i Tyrkiet.

Nr. 15. Mel. i Schall's ovfr. nævnte „Arier og Viser“, II. [1790] Nr. 20.

Nr. 16. Melodien stemmer næsten ganske med en gammel Optegnelse, jeg senere har faaet. Denne Vise var, efter Digteren Ludvig Bødtcher's Meddelelse, Thorvaldsen's Yndlingsvise, som han ofte sang. Melodien er oprindelig en Menuet, hvortil Texten er skrevet; men af hvem? Derom har jeg forgjæves sporet.

Nr. 17. Mel. i Schall's „Arier og Viser“, I. [1790] Nr. 10.

Edvard Storm, født d. 21de Aug. 1749 i Gudbrandsdalen; Student fra Christiania 1765, Medlem af Theater-Directionen 1794, døde samme Aar d. 29de Aug. Han udgav paa Dansk „Hellige Sange af Uz og Andre, med Schulz's Melodier“, Kjøbh. 1785; skrev Texten til Schulz's herlige Hymne „Gud, du est stor“.

Nr. 18. Mel. tilligemed Nordahl Bruun's Text „Boer jeg paa det høie Fjeld“ er trykt i Schjørring's „Selskabs-Sange“, I. 1785, Nr. 50. Texten er der, ligesom i den Schulziske Poesiesamling, ved en Misforstaaelse undertegnet med et H. (o: Heiberg), fordi P. A. H. just da var kommen fra Bergen og havde medbragt Bruun's Text.

Melodien er en norsk Folkemelodie (s. Atterbom's „Svenska Siare och Skaldar“, VI. S. 57).

Nr. 19. Ditters v. Dittersdorf, født i Wien d. 2den Novbr. 1739, døde d. 31te Octbr. 1799. Syngestykket „Apothekeren og Doctoren“ var et af det danske Publicums Yndlingsstykker.

Lars Knudsen blev 1754 Student fra Frue Skole i Kjøbh.; var i mange Aar Souffleur ved det kgl. Theater; har oversat en stor Mængde Skuespil; døde 1818.

Nr. 20. Mel. har jeg ikke truffet andetsteds, men den blev allerede optegnet af mig til Studenterforeningens Visebog 1833 (s. Anm. til Nr. 4).

Nr. 21. Mel. i Schall's „Arier og Sange“, I. Nr. 7. — P. K. Trojel, født d. 5te Mai 1754, død 1784.

Nr. 22. Mel. efter Claudius' „Sämmtliche Werke des Wandsbecker Bothen“, III. 1777, S. 71.

Melodien er ældre end Texten; thi Claudius siger paa anf. Sted: „Dies Lied hab ich zu einer Melodie gemacht, und darum ist es hin und wieder steifer und intricater geworden, als grade nöthig gewesen wäre.... Die Melodie muss etwas geschwind von Statten gehen, und denn könnten Könige und Kayser wohl mitsingen.“

Georg Benda, født 1721 i Alt-Benatka i Böhmen, døde i Köstritz d. 6te Novbr. 1795.

Hans Vilhelm Riber, født d. 7de Jan. 1760 i Kjøbh.; blev 1790 Lærer ved Blaagaards Seminarium, død d. 26de Novbr. 1796.

Nr. 23. Mel. optegnet til Studenterforeningens Visebog 1833 (s. Anm. til Nr. 4).

Nr. 24. Den første Mel. i Schall's „Arier og Sange“, III, 1791, Nr. 16; den anden i Kunzen's „Viser og lyriske Sange“, Kjøbh. 1786. Man har, i Forerindringen til disse, Kunzen's egne Ord for, at han, hvad Folkesangen angik, havde Schulz til Forbillede.

Nr. 25. Mel. efter Claveer-Udtoget.

Nr. 26. Jeg har givet Mel. baade i sin ægte Form, og saaledes som den i Selskaberne almindelig blev sunget, da Folkets Omdannelse af denne Melodie just ikke hører til det Slags, hvorved, som ellers ofte er Tilfældet, Melodien er bleven forbedret.

Nr. 27. Mel. i „Skalde-Stycken“, II, 1794, Nr. 6, og i „Apollo“, II, 1ste B., 1796, S. 57. Om Heiberg s. I. Nr. 19; om Componisten s. I. Nr. 39.

A. G. Silfwerstolpe, født 1762, død 1816.

Nr. 28. Mel. i „Sangsamling for norske Selskabskredse“, Christiania, 1842, S. 119.

Nr. 29. Denne Vise erindrer jeg fra min tidlige Barndom. Mel. har jeg ikke fundet opbevaret paa andet Sted.

Nr. 30. Efter Claveer-Udtoget.

Nr. 31. Den til Grund liggende Mel. er componeret af Kunzen til Sangen „Ak, om en Hyrde I opdager“ af Skuespillet „Hvad vil Folk sige?“ (udk. i et særskilt Aftryk hos Sønnichsen).

Peder Severin Rohde var født i Aarhuus, hvorfra han blev Student; tog juridisk Examen 1795 og blev Procurator; døde 1811. En Samling Digte af ham udkom i Aarhuus 1806.

Nr. 32. Mel. i „Skalde-Stycken“, III, 1795, Nr. 8 og i „Apollo“, II, 1ste B., S. 48. Forf. til Original-Texten er Hofmarskalk G. v. Paykull, f. 1757, d. 1826.

Nr. 33. Mel. i „Spøg og Alvor“, II, S. 20, og Schall's „Arier og Sange“, VI, [1797] S. 28. Paa førstnævnte Sted siges Texten at være efter det Tydske.

Nr. 34. Mel. efter Original-Partituren, paa det nær, at istedetfor det sidste $\bar{h}$ i 5te Takt S. 37, staaer i Partituren $\bar{a}$ $\bar{h}$ som 2 Sextendedele; men dette $\bar{a}$ sprang man over.

Nr. 35. Lyder Christian Sagen, født i Bergen d. 13de Marts 1777; derfra Student 1797. Efter 7—8 Aars Ophold i Kjøbh. blev han ansat ved Bergens Kathedralskole; døde i sin Fødeby d. 16de Juni 1850. Om den her optagne, bekjendte Vises Historie har man været meget uenige. Den er oprindelig engelsk; staaer i Ritson's „English Songs“, II, London 1783, Pag. 34, og vistnok i de fleste engelske Visebøger fra forrige Aarhundrede; jeg har den saaledes i fire. Den findes snart med flere, snart med færre Vers. Ritson bemærker, at Originalen kun bestaaer af 6 Vers og findes i et lille Skrift med Titel „Wine and Wisdom, or

the Tipling Philosophers, a lyric poem“, London 1710. Ja, man har yttret en Formodning om, at Visen maaskee kunde være fra Middelalderen og oprindelig skrevet paa Latin. Jeg skal her meddele en ordret Oversættelse af de Vers hos Ritson, som Sagen har benyttet, for at vise, at vel er den danske Text en Oversættelse, men — en heel original Oversættelse:

1. Diogenes, som, vranten og stolt,
Snærrede ad den macedoniske Ungdom,
Glædede sig ved god Viin,
Fordi der er Sandhed i god Viin.
Men da han blev saa fattig som en Hjob,
Og ude af Stand til at købe en Flaske,
Da valgte han en Tønde til sin Bolig,
Og levede ved Lugten af Fadet.
2. Heraclitus vilde aldrig sige Nei
Til et fuldt Glas for at styrke sit Hjerte,
Og naar han var fuld, saa græd han,
Fordi han havde tømt sin halvanden Pot.
Skjondt Nogle ere saa tossede at troe,
At han græd over menneskelig Daarskab og Last,
Saa var det blot hans Vane at drikke,
Til Vædsken flød ud af hans Øine.
3. Democritus var altid glad
Ved at pimpe og kvæge sin Sjæl,
Og naar han var ved en fuld, skummende Bolle,
Saa lo han som en gal Mand.
Saalænge som hans Kjælder var forsynet,
Stak han glad paa Saften,
Og naar han var saa fuld som en Lord,
Lo han ad dem, der vare ædrue.
4. Copernicus mente ligesom de Øvrige,
At der var Viisdom i Vinen,
Og holdt for, at et godt Bæger
Fik Forstanden til at lyse klarere.
Han fyldte sine Aarer med Viin
Og virkeliggjorde sin Philosophie;
Thi da mente han, at Verden, ligesom hans Hjerne,
Løb rundt som et Vognhjul.
5. Aristoteles, hiin Videnskabernes Mester,
Vilde have været en Klodrian uden Viin,
Og hvad vi regne ham tilgode,
Skyldes Viinstokkens Saft.
De fleste Forfattere antage,
At hans Mave var saa stor som et Vandingstrug;
Derfor sprang han i Søen,
Fordi han vilde fylde det med Vædske.

6. Naar Pyrrho havde taget et Glas,
Saa han ingen Gjenstand komme tilsyne
Saaledes, som den var,
Før han havde fugtet sit Skjæg.
Da Ting løb rundt, naar han havde drukket,
Som han ædru fandt uden Bevægelse,
Foranledigede dette Skeptikeren til at troe,
At der intet Paalideligt gaves.

Sagens Oversættelse er vist ældre, end jeg (S. 99) har angivet. Componisten er mig ubekjendt.

Nr. 36. Mel. i „Skalde-Stycken“, XII. 1804, Nr. 10, og i „Apollo“, V. 2det B. S. 37. I flere svenske Visebøger har jeg forgjæves søgt om Forfatterens Navn; hellerikke om Componistinden kan jeg give nærmere Underretning. Mel. er ogsaa kommen til Tydskland og er af den bekjendte Arndt benyttet til en Vise (s. Fink's „Musikalischer Hausschatz der Deutschen“, Nr. 701). I vore Selskaber pleiede man at tralle Efterspillet med.

Nr. 37. Mel. i „Apollo“, V. 2det B. S. 67. A. Tarchi, født i Neapel 1760, død i Paris d. 19de Aug. 1814. Han har komponeret mange italienske og franske Operaer, men som tilligemed ham skulle være ganske forglemte. Hos os Danske har hans Minde dog længe holdt sig i denne Melodie. Og hvor mangen Componist er det ikke gaaet og vil det ikke gaae saaledes, at af hans mange Værker bliver der kun en lille Melodie tilbage, og — mens man erindrer den, glemmer man maaskee hans Navn! Sic transit gloria mundi!

Nr. 38. See Mel. i Tiemroth's „Bagateller og Haandstykker for to Fløiter eller Violiner“, IV. (s. a.) Nr. 11.

W. Müller var Concertmester i Stockholm.

Nr. 39. Mel. hos Tiemroth (s. ovfr.), IV. Nr. 15.

Nr. 40. Visen blev altid sunget paa Svensk, og staaer ogsaa kun saaledes i vore Visebøger.

Nr. 41. Mel. i „Apollo“, I. 2det B. 1795, S. 48.

Nr. 42. Rahbeks Text har jeg ikke truffet tidligere end 1824. Den anførte Mel. bruges ogsaa til den svenske Sang: „Gamla Didrik var en man“. Til hvilken Text af de to du Puy har komponeret Mel., veed jeg ikke.

Nr. 43. I Syngestykket giver Componistens sprudlende Lune sig ret Luft i de melismatiske Udsmykkelser, hvormed denne, før i alle Selskaber sungne Sang, i stedse rigere og rigere Maal til de forskjellige Vers er udstyret; men — disse udelodes naturligviis, naar den brugtes som Bordsang.

Nr. 44. Mel. i Steen's „Lyra, eller Samling af fortrinlige Melodier“, Kjøbh., 3die H. — Johan Wilhelm Ludvig Zinck, ældste Søn af H. O. C. Zinck, fødtes i Hamborg d. 21de Decbr. 1776; kom 1787 med Faderen til Kjøbh.; blev 1798 Medhjælper ved Theatrets Syngeskole; 1818 Syngemester ved det kgl. Theater; døde d. 11te Mai 1851. Han var en hoit begavet Musiker, og arbejdede med megen Lethed. Blandt de mange Compositioner, der vidne herom, skal jeg kun nævne hans Musik til J. L. Heiberg's „Alferne“, der er vort Publicum i frisk Minde.

Nr. 45. Mel. i Steen's „Lyra“ (s. ovfr.), 2det H., og i den norske Sangsamling (s. Anm. til Nr. 28), S. 104.*)

Ulrik Frederik Bøyesen, født i Christiania 1773; blev Student derfra 1791; theol. Candidat 1800. Efterat have været Præst paa flere Steder, blev han 1825 Sognepræst til Ullensager i Hedemarkens Amt; døde d. 18de Octbr. 1841.

Nr. 46. Mel. i „Apollo“, VI. 2det B., S. 36. Visen blev ofte sunget paa Svensk.

Lindegren, født 1770, død 1815.

Nr. 47. Mel. i „Apollo“, V. 2det B., S. 6. Om Componisten s. foran under I. Nr. 29.

Nr. 48. Efter denne Sang udbragtes i Almindelighed Damernes Skaal. Della Maria, født i Marseille 1764; død i Paris d. 19de April 1800. Han var en Yndlings-Componist i Frankrig, og hans iørefaldende og lette Melodier vare paa Alles Læber.

Nr. 49. Om Forfatteren s. ovfr. under Nr. 31 og om Componisten under Nr. 5. Slg. L. Erk's „Neue Sammlung deutscher Volkslieder“, 1ste Hefte, Berlin 1841, S. 40-43, og Fink's „Musikalischer Hausschatz der Deutschen“, Leipz. 1845, Nr. 441.

Nr. 50. Mel. har jeg i en gammel Opskrift, men, som sædvanligt, meget afvigende fra den i min Tid almindelig brugte.

Nr. 51. Visen er forfattet i Tiden mellem 1782 og 1796 (s. „Baggesens danske Værker“, ved A. Baggesen, II. Kjøbh. 1845, S. III-IV).

Nr. 52. Mel. og Text i „Viser og Sange af Schulz“, ved Rahbek. — Claus Pavels, født i Vase Præstegjæld i Stavanger Amt d. 1ste Aug. 1769; blev Student fra Christianssands Skole 1785; theol. Candidat 1789, og privatiserede i Kjøbenhavn indtil 1793, da han blev Præst i Norge; 1817 blev han Biskop i Bergens Stift, og døde i Bergen d. 16de Februar 1822.

*) I denne Samling staae mange af de her optagne Selskabssange.

INDHOLD.

I.

Nys fyldte skjøn Sired det attende Aar..	Nr. 1.	Du, som din Bolig har imellem Skjolde..	Nr. 14.	Rolig, høitidsfuld og stille	Nr. 29.
Førstkommende Maidag vort Bryllup skal		Min Hjelm er mig for blank og tung ...	- 15.	Der var en Tid, da jeg var meget lille..	- 30.
staae	- 2.	Den Havfru boer under hule Fjeld.....	- 16.	Jeg vandrer fra By og til By	- 31.
Jeg fremmed her til Stedet kom.....	- 3.	Held Den, hvis Hjerte roligt	- 17.	Skilt fra dig ved Bølger, Bjerge, Dale..	- 32.
O, hvad kan min Glæde ligne	- 4.	En Grube staaer i Bjergets Indre	- 18.	Veed du det Land? Citronen blomstrer vildt	- 33.
I Østen solvblaa Dagen smiler	- 5.	Langt under Havet Solen stod	- 19.	Her ved Havets aabne Bredder	- 34.
Ung Adelsteen paa Thinge stod	- 6.	Saa glade vi drage det lynende Sværd ..	- 20.	Da du var min, hvor elskte jeg ei Livet	- 35.
Hil være dig, du Konge god	Pag. 9.	Skal jeg da nu mit Navn tilkjendegive ..	- 21.	Tidlig, tidlig fra min spæde	- 36.
Herr Thorvald, skjøn Signe, de væneste To	Nr. 7.	Den Nattergal synger i Midnattens Stund	- 22.	Hvad troer du Mennesket at være	- 37.
I Dalens Skjød en Hytte laa	- 8.	Endnu har vi Sommer	- 23.	Rose, Vaarens Tryllerinde	- 38.
Jeg vil flye din Høitids Fryd	- 9.	Hør, Skjønne, hvis I prøve vil	- 24.	Lille Clara, bliv ei vred paa mig }	- 39.
Klare Kilde, elskte Lund	- 10.	Hvad spørger jeg om Gods og Guld	- 25.	Lilla Clara, førebrå ej mig }	- 39.
I eensom Lund en Rose skjøn	- 11.	Velkommen, livsalige Aften	- 26.	Paa Jorden Floras Ømhed hviler	- 40.
O fordum elskte Steder	- 12.	Naturen stod i yndig Orden	- 27.	Kommer og hører den muntre Skjærslibber	- 41.
Midnattens Maane gik Skyen forbi	- 13.	Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet ..	- 28.		

II.

Som i en Ring en rød Rubin	Pag. 52.	Da Sanet Peder vandred' om	Nr. 16.	Det skummende Bæger begynde sin Gang	Nr. 34.
Vend dig, min Tanke, fra Sysler og Møie	Nr. 1.	Skaberen skued' den nyskabte Klode....	- 17.	I Ungdommens Aar har man sjelden sit Vid	Pag. 97.
Mit fulde Glas og Sangens raske Toner..	- 2.	Arrig slog Stærkodder Rynker paa Næsen	Pag. 73.	Diogenes, vranten og stolt	Nr. 35.
Vi Somænd gjør ei mange Ord	- 3.	Boer jeg paa den tamme Bred	Nr. 18.	Jeg aldrig det for Vellyst kjender }	- 36.
At Danmark er et lidet Land	Pag. 56.	Os den vise Sirach lærer	- 19.	Jag icke någon vällust känner }	- 36.
Hvi rose i saa vore Fædre	Nr. 4.	Det gaaer saa herligt overalt	- 20.	Alt efter Modens Lov sig retter	- 37.
Kommer, Venner, tager Sæde	- 5.	Før Noahs Tid var Adams Born kun Tosser	- 21.	Jeg lover mig et muntert Sind	- 38.
Her i muntre Venners Klynge	Pag. 58.	Brødre! op, drikker Viin	- 22.	Evan byder os at drikke	- 39.
Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret	Nr. 6.	Al Verden til Feide nu udruster sig	- 23.	Vänskap, frihet och fosterland	- 40.
Lad den skrantende Magister	- 7.	De Mennesker vide saa lidt hvad de vil .	Pag. 81.	Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær	- 41.
Hvor var det skjönt, ifald vi kunde med		Lad os drikke Vinen, vi som kan (2 Melodier)	Nr. 24.	Hocus, Pocus, Filias	- 42.
hverandre	- 8.	Druen voxer paa vor Klode	- 25.	Hvis et godt Raad I følge kan	- 43.
Evan blev dyrket paa mangel Slags Maade	- 9.	I Ungdoms Vaar	- 26.	Naar man sit Glas har tomt i Ro	- 44.
En tungsindig, melancholisk Mand	- 10.	Hver Glædens Ven	Pag. 85.	Samled' her i en fortrolig Klynge	- 45.
Nu bort med alskens Politik	- 11.	Mener du, at den har Lykken fat }	- 27.	Snart er din Ungdomstid forsvunden }	- 46.
Vær du vort Selskabs Skytsgudinde	- 12.	Menar du, min bror, at den är säl }	- 27.	Snart är din sällhetstid förfluten }	- 46.
At Intet er saa sundt som Glæde	Pag. 65.	For ret os paa Jorden at fryde	- 28.	See, Alt sig forandrer herved	- 47.
At Slyngler hæves til Ærens Top	Nr. 13.	Søde Drue, dig vi hylde	- 29.	Lad dadle Kvinderne, hvo vil	- 48.
Og nu en Skaal for det elskte Kjøen....	Pag. 67.	Langt meer end Guld er Druen værd ...	- 30.	Hvor Fader Evan throner	- 49.
Paa Roser kan man ei altid gaae	- 67.	Yndig og rig paa Fryd er Jorden	- 31.	Skjænk i Glasset, thi nu vil vi drikke ..	- 50.
Snart bortile Livets Dage	Nr. 14.	Naar jeg drikker, jeg i Sang	- 32.	Jeg lever, rolig og munter, her	- 51.
Der var engang en tapper Mand	- 15.	Til Glæde, Nordens raske Sønner	- 33.	Op, Brødre, Timen lyder	- 52.

TILLÆG

til de første tre Bind.

1739643

1739643

Danske Folke-Sange og Melodier.

139

Con moto.

Nr. 1. Herr Carl.

(Braaby ved Sorø.)

Solo. *Tutti.*

1. { Herr Carl han gan-ger for sin Mo - - der, Ja, for sin Mo - der at staae: }
 „Ak, hvor skal jeg nu li - den Kir - - sten Vel ud af Klo - ste - ret faae? ” Herr

mf *p*

Carl lig - ger Liig, men jeg so - ver a - - le - ne.

Carl lig - ger Liig, men jeg so - ver a - - le - ne.

2. „Du lægge dig Lig paa Sotteseng,
 Du lægge dig Lig paa Baar',
 [Vi sende til hende den liden Smaadrenge,
 At hun det at vide faae.“]
 Herr Carl ligger Lig, men jeg sover alene.

3. Han træder nu i Klosteret ind,
 Var klædt i Skarlagen rød.
 „Og hvem vil nu i Vaagestuen gaae?
 Nu er Herr Carl død.“

4. Liden Kirsten hun ganger for sin Moder,
 Ja, for sin Moder at staae:
 „Ak Moder, maa jeg nu i Vaagestue gaae?
 Nu er Herr Carl død!“

5. „Du gange, imens du gange vil,
 Slet ikke forbyder jeg dig;
 Men naar du udi Vaagestue gaaer,
 Herr Carl fanger dig.“
 Herr Carl ligger Lig, men jeg sover alene.

6. Liden Kirsten hun ganger i Vaagestue ind,
 Hun triner paa røde Guldsko;
 Den unge Herr Carl paa Baaren laa Lig,
 Og Hjertet i ham lo.

7. Saa gik hun for hans Hoved hen,
 Ja, for hans Hoved at staae;
 Saa bad hun godt for Sjælen,
 Som levede igaar.

8. Derved saa sad de Klostermøer,
 Og syede Guld paa Skind;
 Men liden Kirsten paa Gulvet gik,
 For hende randt Taare paa Kind.
 Herr Carl ligger Lig, men jeg sover alene.

9. Den Jomfru tager Døren fat
 Og byder dem Alle Godnat;
 Den unge Herr Carl, som paa Baaren laa Lig,
 Sprang op, tog den Jomfru fat.

10. „Her er jo baade Bord og Bænke,
 Her er slet ingen Lig;
 Iaften vil jeg drikke Mjød og Viin
 Alt med min liden Kirstin.

11. Her er jo baade Bord og Senge,
 Her er slet ingen Død,
 Imorgen vil jeg for Præsten staae
 Alt med min Fæstemø!“

12. Og derved saa sad de Klostermøer
 Og tænkte hver ved sig:
 Gud gi'e der vilde komme en Guds Engel
 Og tage mig med sig.

Andantino.**Nr. 2. Kongens Datter af Norrig.***(Braaby ved Sore.)*

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. — Det var Kon - gens Dat - ter af Nor - rig—Gud naa - de mig!—Hun fik saa tid - lig stor

p —Gud naa - de mig!—

Tutti.

Sor - rig. Saa sag - de den Jom - fru: Gud naa - de og Gud be - dre mig!

p Saa sag - de den Jom - fru: Gud naa - de og Gud be - dre mig!

2.

Hun fik stor Sorrig, hun var kun et Barn,
Gud naade mig!
Hendes Fader og Moder til stor Harm.
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!

3.

Liden Kirsten gik sig i Steenstuen ind,
Gud naade mig!
Der fødte hun dyre Rosen-Kind¹⁾.
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!

4.

Hun toed' det i den klareste Viin,
Gud naade mig!
Og tørred' det med det hvideste Lin.
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!

¹⁾ Kind 3: Barn.

<p>5.
Hun svøbte det i et Hermelin,
Gud naade mig!
Og lagde det i sit forgyldene Skrin.
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!</p>	<p>12.
Og jeg kan see paa dine Øine saa blaae,
Gud naade mig!
At du har aldrig faaet christen Daab.
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!</p>	<p>19.
„Jeg er ei alene kjær Fæstemø din,
Gud naade mig!
Men jeg er tillige kjær Moder din.“
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!</p>
<p>6.
Hun tog det Skrin op under sin Arm,
Saa gik hun til Stranden med stor Harm.</p>	<p>13.
Og han tog Penge ud af sin Pung,
Saa lod han det Barn faae christen Daab.</p>	<p>20.
Om Morgenens tidlig, der det blev Dag,
Saa vilde den Konge til Svingersøn gaae.</p>
<p>7.
Hun satte det Skrin ud paa det Vand:
„Christ give du aldrig kom til Land!“</p>	<p>14.
Han voxte op og blev faur og skjøn;
Han skulde ha' Kongens det halve Land.</p>	<p>21.
„Godmorgen, Godmorgen, kjær Svingersøn min,
Hvor lever liden Kirsten, kjær Fæstemø din?“</p>
<p>8.
Om Morgenens tidlig, da det blev Dag,
Saa lystede Kongen til Stranden at gaae.</p>	<p>15.
Han voxte op og blev faur og stor,
Han fæsted liden Kirsten i Kongens Gaard.</p>	<p>22.
„Hun er ei alene kjær Fæstemø min,
Men hun er tillige kjær Moder min.“</p>
<p>9.
Og da han kom alt ned ved Strand,
Da saae han det Skrin var kommet til Land.</p>	<p>16.
Og de holdt Bryllup i Dagene fem,
Men ikke vilde Bruden tilsengs i dem.</p>	<p>23.
Og Kongen han taler til liden Smaadrenge:
„Du hente mig strax Vildsmakkerne²⁾ fem.“</p>
<p>10.
Han lukked det op og saae deri;
Et lille Drengbarn laa deri.</p>	<p>17.
Og de holdt Bryllup i Dagene ni,
Men ikke vilde Bruden tilsengs i di.</p>	<p>24.
Afsted de løb med hende saa længe,
At Ingen hende kund' kjende.</p>
<p>11.
„Og jeg kan see saa grant paa din Hue,
Gud naade mig!
Din Moder har været en Frue.¹⁾
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!</p>	<p>18.
Den tiende Dag som det gik ad Kvælde,
Gud naade mig!
Da toge de Bruden med Vælde.
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!</p>	<p>25.
Afsted de løb med hende saa lyste³⁾,
Gud naade mig!
Saa Ingen af hende vidste.
Saa sagde den Jomfru: Gud naade og Gud bedre mig!</p>

¹⁾ Huen var saa rigt udstyret, at man deraf maatte slutte til en fornem Moder. ²⁾ Vildsmakke (Vildhørs) o: vild Hest, hvortil den, som skulde straffes, blev bunden. ³⁾ lyste o: lystelig. De løb langt bort med hende, saa Ingen vidste, hvor hun blev af.

Moderato.**Nr. 3. Liden Kirsten.*)**

(Braaby ved Soro.)

Solo.

1. Li-den Kir - sten hun gik sig i Steen - stu - en ind, Der fød - te hun sig to smaa bit - te

Tutti.

Kind¹⁾. Mig kje - des ved at le - ve, saa læn - ges nu mig.

2. Hun toede dem i den klare Viin
Og tørrede dem med det fineste Lin.
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

3. Hun svøbte dem i et Hermelin,
Og lagde dem i sit forgyldene Skrin.

4. Hun tager det Skrin op under sin Arm,
Saa gik hun til Stranden med stor Harm.

5. Hun satte det Skrin paa Bølgen blaa,
Og saa stod hun lidt og saae derpaa.

6. Liden Kirsten hun gik sig lidt bedre frem,
Og saa sprang hun ud i Havets vilde Strøm.

7. Herr Peder tog Sværdet op under sin Arm,
Saa gik han til Stranden med stor Harm.
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

8. Og der han kom alt ned ved den Strand,
Da saae han det Skrin var kommet til Land.

9. Han lukked det op og saae deri,
To vakkre smaa Drengbørn laae deri.

10. Og der stod skrevet paa Skrinets Laag,
At Faderen tjener i Kongens Gaard.

11. Og der stod skrevet paa Skrinets Bund,
At Moderen hviler paa Havets dybe Grund.

12. Herr Peder han gik sig lidt bedre frem,
Der saae han liden Kirsten komme til Land.
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

13. Han klapped' hende paa hviden Kind:
„Ak, mens du var ilive, var du Kjæresten min!“

14. Han klapped' hende paa hviden Bryst:
„Ak, mens du var ilive, var du al min Lyst!“

15. Saa grov han en Grav, baade lang og bred,
Og lagde liden Kirsten selv tredie derned.

16. Han satte sit Sværd saa haardt mod en Steen,
At Odden gik ind til hans Hjerte og Been.

*) slg. Nyerup's „Udvalgte danske Viser“, III. Nr. 159. — ¹⁾ Kind 3: Børn.

Andantino.

Nr. 4. De to Kongebørn.*)

(Høietaastrup ved Kjøbenhavn.)

1. Der var to æ - de - le Kon - ge - børn, Som lo - ved hin - an - den Tro, Til - sam - men de kun - de ei
 2. „Hvis svøm - me du for - staaer, saa svøm Hen - o - ver den stri - de Strand, For dig i Lyg - te jeg

kom - me; Det Vand var den - nem i - mod.
 tæn - der Lys, Saa du kan naae til Land.“

3. Men der stod hos en arrig Gast,
 Den Terne, som hørte de Ord;
 Hun Lyset slukked ud i Hast,
 Det voldte Ulykke stor.

4. Den Jomfru gaaer med sorrigfuldt Mod
 Hen til den brusende Strand,
 Og der fandt hun den Fisker god,
 Som nylig var kommen til Land.

5. „Og hør, du goden Fiskere!
 Hvad jeg dig spørge maa:
 Siig, saa du ikke en Kongesøn
 At synke i Bølgen blaa?“

6. „Jeg fisket har den lange Nat,
 Men ingen Fiske faa't,
 Men jeg har fundet den Kongesøn,
 Han ligger i min Baad.“

7. Hun tog Guld kjæden af Halsen sin,
 Gav Fiskeren den til Løn;
 Derhos gav hun ham en Fingerring
 Af Guld og meget skøn.

8. Hun bad ham sige sin Moder Godnat,
 Samt Fader og Sødskende smaa.
 Saa tog hun Liget i sin Favn
 Og sank til Havsens Bund.

*) s. mine „Danske Folke-Sange og Melodier“ (3die Udg.), Nr. 75; her forkortet.

Andantino.

Nr. 5. Herr Hjelmmer.')

(Thune ved Roeskilde.)

Solo.

1. Herr Hjel-mer han tje - ner i Kon - gens Gaard I el - le - ve U - ger og der - til tre

Tutti.

Aar. Saa fromt ri - der Sven - den ud - i Sa - de - len.

Saa fromt ri - der Sven - den ud - i Sa - de - len.

2. Han tjente ei der for anden Løn,
End for Jomfru Mette for hun var saa skøn.
Saa fromt rider Svenden udi Sadelen.

3. Hendes elleve Brødre gik sammen i Raad:
„Og vi ville gifte vor Søster i Aar.

4. Og vi hende giver den rige Herr Thord,
Han eier meer Guld, end Herr Hjelmmer har Jord.“

5. Herr Hjelmmer han red sig op under Ø,
Der saae han Jomfruens Brødre de red.

6. „Du slog vor Fader, du kan ei betale,
Du lokked vor Søster, du skal hende ei have.“

7. „Slog jeg Eders Fader, jeg kan vel betale,
Lokked jeg Eders Søster, jeg vil hende have.““

20. Nu ligger mine Brødre for Ravne og Krager,
Min Fæstemand vil jeg nu lade begrave.

8. Herr Hjelmmer han svinger sin Ganger omkring,
Og slog de elleve Brødre i Ring.
Saa fromt rider Svenden udi Sadelen.

9. Og først hug han fire og saa hug han sex,
Den yngste, Herr Peder, han bad da for sig.

10. „Og hør du, Herr Hjelmmer, lad leve mig,
Saa frisk en Stalbroder du finder i mig.“

11. „Hvorfor skulde jeg lade leve dig?
Du var jo den Første, der bar Sværd mod mig.““

12. Herr Peder holdt Hjelmmer saa længe med Snak,
Indtil han sit Sværd i hans Hjerte stak.

13. Herr Peder drog ud sit Sværd saa blaat,
Og satte Herr Hjelmers Hoved derpaa.

21. Og jeg vil lade sætte paa hans Grav
En Kirke; skal stande til Dommedag.“

14. Herr Peder han sadler sin Ganger graa,
Og saa red han hen til skøn Jomfrues Gaard.
Saa fromt rider Svenden udi Sadelen.

15. „Og hør du, Jomfru Mette, Søster min,
Og her har du Ho'det af Fæstemand din.“

16. „Og seer jeg der Ho'det af Fæstemand min,
Saa gak ind i Stuen, drik Mjød og drik Viin.““

17. Den første Drik han af Sølvkanden drak,
En søvslagen Kniv i hans Hjerte hun stak.

18. Bevar os, o Gud, Herre Jesu Christ!
Hvor dog de Kvindfolk kan fare med List.

19. „Nu ligger mine Brødre for Hunde og Sviin,
Min Fæstemand lader jeg ligge Lig.

*) slg. Nr. 86 i mine „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg.), Visen om „Herr Hjelmer“ i Sv. Grundtvigs „Gamle danske Minder“, 3die Samling, S. 81, og Arwidsson's „Svenska Fornsånger“, I. S. 155.

Andantino.

Nr. 6. Kjærligheds Styrke.

(Fra Herning-Eggen, paa Vestkysten af Jylland.)

Solo.

1. — Aar - le om en Mor - gen - stund, Da Lær - ken sin Stem - me mon rø - re, — Op stod

Tutti.

han, den fav - re Un - ger - svend Og i si - ne Klæ - der sig før - te. Om Som - me - ren.

Om Som - me - ren.

2. Og jeg foer mig saa lettelig frem,
Saa lettelig over den Hede;
Der mødte mig Jomfruens Brødre alle fem,
Fem raske Mænd, og de var vrede.
Om Sommeren.

5. „Haver du været i grønne Rosenslund
Og bedet de lidel smaa Harer?
Du haver vel været hos vor Søster i Nat
Og ikke os spurget til Raade.“
Om Sommeren.

8. „Jeg vil stande, og ikke vil jeg flye.
Ei heller i Skoven undrende;
Men selv vil jeg væge mit skønne unge Liv
Af Kjærlighed til hende.“
Om Sommeren.

3. Og jeg foer mig saa lettelig frem,
Saa lettelig over de Bække;
Der mødte mig Jomfruens Brødre alle syv,
Syv raske Mænd, og de var stærke.

6. „Haver jeg været hos Jer Søster i Nat
Og ikke spurgt Eder til Raade,
Da var hendes Vilje vel lig'saa god som min;
Hvad vil I mig dertil svare?“

9. Han tog op sit sølvbeslagne Sværd,
Det skinned' som Solen den klare;
Saa hug han Jomfruens Brødre alle syv,
Og saa red han hjem til hende.

4. „Godmorgen, Godmorgen, du favre Ungersvend!
Og hvor har du været saa aarle?“
„Ja, jeg haver været i grønne Rosenslund
Og bedet de lidel smaa Harer.“

7. „Hvad heller vil du stande, hvad heller vil du flye,
Hvad heller i Skoven undrende?
Eller du vil vove dit skønne unge Liv,
Af Kjærlighed til hende?“

10. „Nu haver jeg hugget dine Brødre alle syv,
Hvad vil du mig dertil nu svare?“
„Ja, havde du hugget min Fader og med,
Saa vilde jeg med dig dog følge!“

Nr. 7. Graavægges Steddatter.

(Jydsk Vise fra Herning - Egnen.)

Andantino.

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Graa - væg - ge hun vakt' hen - des Døt - tre med Pris, — Hvo pluk - ker Løv ud - af Liv - sens Træ? — Men

mf — Hvo pluk - ker Løv ud - af Liv - sens Træ? —

Tutti.

hen - des Sted - dat - ter hend' vakt' hun med Ris. Selv træ - der hun Dug - gen af Jor - den.

Selv træ - der hun Dug - gen af Jor - den.

2.
„Vil du saa længe om Morgenens sove,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
Saa vil aldrig nogen skjøn Ridder dig love!“
Selv træder hun Duggen af Jorden.

3.
„Ja, bedre jeg har af min Morgendrøm,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
End de Andre de har af djer¹⁾ Silkesøm.“
Selv træder hun Duggen af Jorden.

4.
„Aa, hør lidel Kirsten, kjær Steddatter min,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
Vil du ikke sælge mig Drømmene din?“
Selv træder hun Duggen af Jorden.

¹⁾ djer o: deres.

5.

„Jeg vil dem ikke til Eder sælge,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
Men snarlig skal jeg dem for Eder tælle.¹⁾
Selv træder hun Duggen af Jorden.

6.

Jeg drømte, jeg var saa lidel en And,
Jeg seiled om i den Vendelkonges²⁾ Land.

7.

Jeg drømte, jeg var saa lidel en Stær,
Jeg fløi ad den Vendelkonges Dør!“

8.

„Skam med dig, lidel Kirstin, saa Lykke du faaer,
Den Vendelkong' holder herude i vor Gaard!“

9.

Graavægge hun skød Sko paa Fod,
Saa gik hun selv den Vendelkong' imod.

10.

„Her staaer du, Graavægge, saa favr og fiin,
Hvor har du lidel Kirstin, kjær Steddatter din?“

23.

„Og hør, min Stedmoder, I seer nu hertil,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
Imorgen maa jeg sove, saa længe jeg vil!“
Selv træder hun Duggen af Jorden.

11.

„Lidel Kirstin hun drog af By igaar,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
Hun kommer ei igjen førend Juul udgaaer.“
Selv træder hun Duggen af Jorden.

12.

„Enten hun er i Fyen, i Sjælland, he'r i Var'³⁾,
Saa vil jeg med hend' inden Aften tal!“

13.

Graavægge hun svøber sit Hoved i Skind,
Saa gik hun i Loft for lidel Kirstin ind.

14.

„Stat op, lidel Kirstin, og klæd dig oppaa,
Den Vendelkong' vil tale med dig et Par Ord!“

15.

Lidel Kirstin hun ganger til Lærke⁴⁾
Hun drager i Silkesærke.

16.

Hun drog i Guld alt over Guld,
Og Bryster og Fingre dem satte hun fuld'.

17.

„Du behøver ikke at klæde dig saa,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
Det er ikke længer' end i Steenstu'n at gaae.“
Selv træder hun Duggen af Jorden.

18.

„Vil I mig forbyde mit røde Guld at slid'?
Det gav min kjær Fader mig, før I kom hid!“

19.

Lidel Kirstin hun ind ad Steenstuen treen,
Det var ret ligesom Solen den skeen.

20.

„Jeg beder lidel Kirstin, saa favr og fiin,
Om du vil være kjær Dronningen min?“

21.

„Ja, gjerne vil jeg være din Hjertenskjære,
Baade dig og dit Land vil jeg elske og ære!“

22.

Der holder en hængendes Karm udi Gaard,
Den løfter han selv lidel Kirstin oppaa.

24.

Lidel Kirstin hun ud af Gaarden foer,
— Hvo plukker Løv udaf Livsens Træ —
Graavægge hun græd de modige Taar'.
Selv træder hun Duggen af Jorden.

¹⁾ tælle o: fortælle. ²⁾ Vendelkongen o: Kongen i Vendsyssel. ³⁾ he'r i Var' o: heller i Varde. ⁴⁾ Lærke = Ørke o: Kiste.

Nr. 8. Herr Lovmand.*)

(Fra Herning - Egnen.)

Con moto.*Solo.**Tutti.**Solo.*

1. Herr Lov-mand han red sig op un - der Ø, — Dand - ser I vel, mit skjøn - ne un - ge Liv! — Han
2. — „Her du, stalt In - ger un - der Ø, — Dand - ser I vel, mit skjøn - ne un - ge Liv! — Hvor

mf — Dand - ser I vel, mit skjøn - ne un - ge Liv! —

1. fæ - sted stolt In - ger, saa væ - ner en Mø. For hun maat - te vel vor - de min.
2. læn - ge vil du bi - e mig Mø? For hun maat - te vel vor - de min.

For hun maat - te vel vor - de min.

3. „I otte Aar tilfulde,
— Dandser I vel, mit skjøne unge Liv! —
Det niende, om jeg skulde.
For hun maatte vel vorde min.
4. „Ja, jeg vil seile den salte Sø,
For mig at vinde det Guld saa rød.“
5. Og Lovmand han tog Afsked saa bold,
Befaled saa Inger Herren i Vold.
6. Der otte Aar var løbet hen
Herr Lovmand han kom ei igjen.

7. Stolt Ingerlils Brødre gik sammen i Raad:
— Dandser I vel, mit skjøne unge Liv! —
„Og vi vil gifte vor Søster i Aar.
For hun maatte vel vorde min.
8. Vi vil give hende rigen Herr Tord,
Han har mere Guld, end Hr. Lovmand har Jord.“...
9. Herr Lovmand han kom ikke før,
End der brændte Blus for den Brudehusdør.
10. „Lad mig beholde den Jomfru saa væn!
Saa giver jeg dig min Søster igjen.

11. To Tønder Mjød og to Tønder Most,
— Dandser I vel, mit skjøne unge Liv! —
Det giver jeg Eder til Bryllupskost.“
For hun maatte vel vorde min.
12. „Herr Lovmand giver mig Søster sin,
Saa vel er jeg tilfreds med hend’.“
13. Der blev Glæde i Herr Lovmands Gaard,
Han gifted sin Søster med rigen Herr Tord.
14. Nu haver de Alle forvundet deres Nød.
De Fruer de slede det Silke rød.

*) Samme Vise som under Nr. 16 af „Norske Folke-S. og Mel.“; Texten er her forkortet.

Andante.

Nr. 9. Aage og Else.*)

Solo.

1. Tre Mø - er sad i Bu - re, De To slyn - ged Guld, Mens En be - græd sin Fæ - ste - mand Ned
2. Og det var Rid - der Aa - ge Han red un - der Ø, Og El - se - lil - le fæ - sted han, Saa

p

Tutti.

1. un - der sor - ten Muld. For hun har en Rid - der tro - lo - vet.
2. væn en Mø. For hun har en Rid - der tro - lo - vet.

For hun har en Rid - der tro - lo - vet.

3. Han fæsted Jomfru Else
Saa væn en Mø,
Og det var paa hans Bryllupsdag
Han maatte døe.

For hun har en Ridder trolovet.

4. Da græd hun, Elselille,
Saa sorrigfuld;
Det hørte Ridder Aage
Ned under sorten Muld.

5. Op stod han, Ridder Aage,
Med Skrud¹⁾ paa Bag.
Han lakked til sin Fæstemø
Med megen Umag....

6. Op stod hun, Jomfru Else,
Med Taare paa Kind,
Saa lukked hun den døde Mand
I Buret ind.

7. „Og hør du, Ridder Aage,
Kjær Brudgom min!
Hvordan er der i sorten Jord
I Graven din?“

For hun har en Ridder trolovet.

8. „Ikkun, naar du kvæder
Som til en Dands,
Forinden er min Grav omhængt
Med Rosenkrands.

9. Og hver en Gang du græder,
I Hu saa mod,
Da er min Grav og Kiste fuld
Af levret Blod.“....

10. Op stod han, Ridder Aage,
Med Skrud paa Bag,
Saa lakked han til Kirkegaard
Med megen Umag!

11. Det gjorde Jomfru Else,
Sin Brudgom kjær'
Hun fulgte gennem mørken Skov
Paa Nattefærd.

For hun har en Ridder trolovet.

12. „Og hør nu, Elselille,
Og giv det Gjem!
Du græde nu dog aldrig meer
Din Fæstemand hjem!

13. Men see dig op til Himlen,
Til Stjernerne smaa!
Da mærker du saa blidelig,
Hvor Natten mon gaae.“

14. Imens hun saae til Himlen,
Til Stjernerne smaa,
I Jorden sank den døde Mand,
Ei meer hun ham saae.

*) s. mine „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg.), Nr. 32. Her kun nogle Vers efter N. F. S. Grundtvigs „Danske Kæmpeviser til Skolebrug“. — ¹⁾ med Jordetøi.

Moderato.**Nr. 10. Kong Hendrik.**

(Braaby ved Sore.)

Solo.

1. See, hvor de To kan dand - se, hvor dand - ser de To, Den Un - ger-svend og saa den

mf

Tutti.

skjøn - ne - ste Jom - fru. Den Sor - rig den gan - ges mig let ud - af.

Den Sor - rig den gan - ges mig let ud - af.

2. „Og hør du mig, skjøn Jomfru, trolov dig med mig,
Det røde Guld, jeg haver, det vil jeg give dig.“*)
Den Sorrig den ganges mig let udaf.	10. Den Jomfru hun sig tilbage nu saae:
„Christ give jeg stod hjemmeudi min Faders Gaard!“
Den Sorrig den ganges mig let udaf.	18. „Saa lev du med hende i Fred da saa gjerne,
Og lad mig saa være Eders Tjeneste-Terne.“
Den Sorrig den ganges mig let udaf.
3. „Og hvor kan jeg trolove mig med dig?
Der er saa mange Øine, som vogter paa mig.	11. Skjøn Ridder klapped hende ved røden Rosenkind:
„Du give dig tilfreds, Allerkjæresten min.	19. Han kasted en Guld kjæde om Jomfruens Hals:
„Og den skal du bære, for du er mig ei fals.
4. Paa mig vogter Fader, paa mig vogter Mo'er,
Paa mig vogter Søster, paa mig vogter Bro'er.	12. For jeg mig haver en Ganger for Sand,
Han bærer os saa vel over klareste Vand.“	20. Saa giver jeg dig dertil Pigerne tolv,
Og de skal gjøre, hvad du befaler dem.
5. Paa mig vogter og min Fæstemand,
Det meste jeg frygter, det er dog ham.“	13. Den Tid han kom med hende til Land,
Da satte han hende ned paa hviden Sand.	21. De to skal brede dit Skarlagens Skind,
De to skal følge dig baade ud og ind.
6. „Og jeg er tilfreds, at dig vogter al din Slægt;
Det Ord, du mig har givet, det skal du ei forgjæt'.	14. Den Ridder han visked sin Ganger saa graa;
Skjøn Jomfru hun vred sine Linklæder smaa.	22. De to skal dig rede, de to skal flette dig,
Og selv vil jeg Guld kronen sætte paa dig.
7. Og hør du mig, skjøn Jomfru, pak røde Guld i Skrin,
Imens jeg sadler op Graagangeren min.“	15. „Og nu vil jeg Eder det sige for Sand,
Jeg er ikke andet end en fredløs Mand.“	23. De to skal dig følge i Høisalen ind,
Hvor vi skal drikke Mjød og den klareste Viin.
8. Han løfted skjøn Jomfru paa Gangeren den graa,
Og saa red de ud, og Ingen dem saae.	16. „Du give dig tilfreds, Allerkjæresten min,
Tag du det røde Guld, der ligger i mit Skrin.“	24. De to skal dig rede din Silkeseng,
Og selv vil jeg sove hos dig i den.“
9. Men da de nu kommer nede ved Strand,
De seer den store Færge, den laa saa langt fra Land.	17. „Men nu har jeg faaet noget Andet i min Hu,
Thi jeg haver fæstet en anden Jomfru.“	25. Nu haver den skjøn Jomfru forvundet al sin Harm,
Nu sover hun hver Nat i Kong Hendriks Arm.

*) slg. 2det-8de Vers med m. „Danske Folke-S.“ og Mel. (3die Udg.) Nr. 30 a-c.

Andantino.

Nr. 11. Herr Truelses Døttre.*)

(Skjelskjør.

Solo. 1. Herr Truel - ses Døt - tre de va - re tre, — Mens Ur - ter - ne groe — De dei - lig - st

Tutti. — Mens Ur - ter - ne groe —

Solo.

Tutti. Skjøn - ne, man for Øi - ne mon see. De leg - te med æ - de - lig El - skov.

De leg - te med æ - de - lig El - skov.

2. Saa gik de dennem til Senge,
— Mens Urterne groe —
Der sov de altfor længe.
De legte med ædelig Elskov.

3. Den yngste Datter hun vaagnede op:
„Nu haver vi sovet vor Ottesang bort.“

4. De lytted efter den lille Lærke,
Saa klædte de dem udi Silkesærke.

5. Saa tog de paa dem det røde Guld,
Og satte dermed deres Fingre fuld.

6. Saa gik de dennem i Høieloft,
En Silkekaabe de paa dem drog.

7. Saa tog de deres Handsker paa,
— Mens Urterne groe —
Saa vilde de dennem til Kirken gaae.
De legte med ædelig Elskov.

8. Og der de kom til Borgeled,
Der stod tre Røvere at hvile derved.

9. „Velkommen, velkommen, skjøn Jomfruer, hid!
Nu haver vi staaet her længe og biet.

10. Enten vil I være tre Røveres Viv,
Eller og I vil lade Jert unge Liv?“

11. „Ikke vil vi være tre Røveres Viv,
Langt heller vi miste vort unge Liv.“

12. Saa tog de tre Røvere det røde Guld paa,
— Mens Urterne groe —
Saa spurgte de Vei til Herr Truelses Gaard.
De legte med ædelig Elskov.

13. Og der de kom til Herr Truelses Gaard,
Der stod hans Frue, var svøbt udi Maard.

14. „Og vil hun laane os Huus i Nat,
Saa skal hun faae røden Guld at see.“

15. Stolt Mettelil i deres Sække saae,
Der saae hun de Døttres røde Guld laa.

16. „Staaer op, Herr Truels, og klæder Jer i,
De Røvere myrded vore Døttre tre.“

17. Herr Truels raaber over al sin Gaard:
„Staaer op, mine Hofmænd, binder Harnisk paa“

18. De To maatte klæde Steile og Hjul,
Den Tredie han fik Skoven til Skjul.

*) Variant af Nr. 42 og 43 i 1ste Bind (3die Udg.). De sidste 3 Vers efter Nr. 43.

Andantino.

Nr. 12. Herr Ribold.*)

(Nord-Sjælland.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Herr Ri - bold han tjen - te ud - i Kon - gens Gaard, — Saa høit op un - der Sko - ven — Han tjen - te Dan -

mf — Saa høit op un - der Sko - ven —

Tutti.

kon - gen alt ud - i ot - te Aar. For de Dan - ske de ri - der gjen - nem Sjæl - land.

mf *f* For de Dan - ske de ri - der gjen - nem Sjæl - land.

2.
Han tjente Dannerkongen i otte Aar i Løn
— Saa høit op under Skoven —
Alt for Guldborg, for hun var saa skjøn.
For de Danske de rider gjennem Sjælland.

3.
Om Aftenen saa sildig, da Duggen den faldt paa,
Herr Ribold han gik sig for Guldborg at staae.

4.
„Og hør du, Guldborg, Allerkjæresten min!
Og vil du nu drage udaf Landet med mig?“

5.
„Og hvor skal jeg komme udaf Landet med dig?
— Saa høit op under Skoven —
Min Faders store Hunde de kjender jo mig.“
For de Danske de rider gjennem Sjælland.

6.
„Din Faders store Hunde dem vil vi give Brød,
De smaa dem la'er vi løbe løse og gjøe.“

7.
Herr Ribold breder ud sin Kappe saa blaa,
Saa satte han Guldborg paa Gang'ren sin den graa.

8.
Der de var kommet lidet fra de By,
— Saa høit op under Skoven —
Da mødte dem en gammel Mand i samme Stund.
For de Danske de rider gjennem Sjælland.

9.
„Og hør du, Herr Ribold, kjær Stalbroder min!
Og hvor har du fanget denne Jomfru saa fin?“

10.
„Det er jo slet ikke nogen Jomfru fin,
Det er min syge Søster, jeg af Klosteret tog hjem.““

*) slg. Nr. 30 a-c i 1ste Bind (3die Udg).

11. „Du tørst ikke ved at lyve for mig,
— Saa høit op under Skoven —
Jeg kjendte Guldborg, længe førend jeg saae dig.“
For de Danske de rider gennem Sjælland.
12. Herr Ribold trækker ud sit Sværd, det var af Guld,
Saa hug han den gamle Mand i Stykkerne saa smaa.
13. De vidste ikke andet, end de var ene to,
Da stod der et Par Degne og lytted paa deres Ord.
14. De Degne de svøbte deres Hoveder i Skind,
Saa gik de i Heieloft for Dannerkongen ind.
15. „Hersidder du, Dannerkonge, og drikker Mjød og Viin,
Nu rider Herr Ribold med kjære Datter din.“
16. Dannerkongen lader raabe over al sin Gaard:
„Op, I mine Hovmænd, klæder Eder udi Staal!
17. Op, I mine Hovmænd, klæder Eder uden Fals!
Herr Ribold han er jo saa haard en Hals.“
18. Og Bukkeskinds Støvler dem snored de om Been,
Forgyldene Sporer dem spændte de omkring.
19. Guldborg hun sig over Axelen saae:
„Der seer jeg min Fader baade gammel og graa.
20. Ja, Brynjen blaa den haver han vel paa,
Nu er det tredive Aar siden at den Solen saae.“
21. O hør du, Guldborg, Allerkjæresten min!
[Ihvad du end seer, du nævn ikke mig!]
22. Omendskjønt du skulde see mig at bløde,
— Saa høit op under Skoven —
Nævn ikke mit Navn til de Døde!
For de Danske de rider gennem Sjælland.
23. Og omendskjønt du skulde see mig falde,
Nævn ikke mit Navn for dem alle!“
24. Herr Ribold han hugger i den første Skare,
Ja, tredive Riddere og hendes gamle Fader.
25. Herr Ribold han hugger i den anden med Hævn,
Ja, hendes Fæstemand med forgyldne Hjælm.
26. Herr Ribold han hugger i den tredie Flok,
Ja, hendes syv Brødre med forgyldene Lok.
27. „Og hør du, Herr Ribold, Allerkjæresten min!
Lad yngste Broder min bringe Tidende hjem!“
28. „„Din Moder hun faaer nok Tidende hjem,
Naar Hestene kommer med Sadelen tom.““
29. Herr Ribold binder op sit blodige Sværd:
„Saa haard en Død den var du vel værd.
30. Hvad enten vil du nu med dine syv Brødre døe,
Eller følge en fredløs Mand under Ø?“
31. „„Nei ikke vil jeg med mine syv Brødre døe,
Langt heller følger jeg en fredløs Mand under Ø.““
32. Og de red om udi Dagene to,
Der kom ei et Ord af Herr Ribolds Mund.
33. „O hør du, Herr Ribold, Allerkjæresten min!
— Saa høit op under Skoven —
Hvor er den store Kjærlighed, du havde før til mig?“
For de Danske de rider gennem Sjælland.
34. „„Gud naade dig, Guldborg, saa lidet du kan!
Du følger saa fuldt som med en halvdød Mand.““
35. Guldborg breder ud hans fagre gule Haar,
Da talte hun en tred'Ve dødelige Saar.
36. Der de kom hjem til Herr Ribolds Gaard,
Da stod hans gamle Moder, var svøbt udi Maar.
37. „Velkommen du Herr Ribold, kjær Sønnen min!
Og hvor har du fanget den Jomfru saa fin?“
38. „„Den Jomfru har jeg fanget med megen stor Harm:
Har hugget mig den til alt med min høire Arm.
39. Og du min kjære Broder, du hente mig en Præst!
Og I min gamle Fader, I tjener hannem næst!
40. Og I min kjære Moder, I rede mig en Seng!
Og du min kjære Fæstemø, du følge mig til den!
41. Min Moder jeg giver baade Borge og Fæst',
Thi hun haver lidet for mig allerværst.
42. Min Søster jeg giver det hvide Hermelin,
Og dertil det lille guldbeslagne Skrin.
43. Min Broder jeg giver Den, jeg haver saa kjær,
Jeg kunde hende selv vel saa nødig undvært.““
44. Om Morgenens saa tidlig som Solen opstod,
Saa var der tre Lig i Herr Ribolds Gaard.
45. Det ene var Herr Ribold, det andet var hans Mo,
Det tredie var hans gamle Mo'r, af Sorrig hun var død.

Andantino.

Nr. 13. Herr Adelbrand og Lenelille.*)

(Mel. fra Vordingborg-Egnen.)

1. Herr A - del-brand han red sig til Le-ne-lil - les Gaard, Der stod Le - ne - lil - le var svøbt ud - i
 2. „Og her nu Le - ne - lil - le saa fa - ger og fiin, Og vil I nu væ - re Al-ler - kjæ - re - sten

1. Maar. Der stod Le - ne - lil - le var svøbt ud - i Maar.
 2. min? Og vil I nu væ-re Al - ler - kjæ - re - sten min?

3. Jeg giver Eder det Guld saa rød, (bis)
Om I nu vil være min Fæstemø.“ (bis)	9. „Nu kan jeg see paa den lille hvid Hund, (bis)
Herr Adelbrand hviler udi Rosenslund.“ (bis)	15. „Og her nu, Herr Adelbrand, kjær Sønnen min, (bis)
Hvor har du dog handlet med unge Bruden din!“ (bis)
4. „Jeg skjøtter ei meer om det Guld saa rød,
End de smaa Hunde om deres Brød.“	10. „Og her I, Lenelille, I vende Eder om,
Det blive vil for Eder saa besken en Blom’.“	16. „Og her nu, kjær Moder, du varme Viin,
For nu er Lenelille Allerkjæresten min.“
5. Herr Adelbrand svor ved sit unge Liv,
Hun skulde være hans om fem Aar eller syv....	11. „Den Blomme blive besk og ikke sød,
Idag vil jeg til Kirken enten levend' eller død.“	17. „Og ikke saa skal I varme Viin,
Eiheller vil jeg være Allerkjæresten din.“
6. Der kom da Bud til Lenelils Gaard:
Herr Adelbrand ligger nu Lig paa Baar.	12. Herr Adelbrand han løste op hendes gule Lok,
Og bandt hende ved sin Sadelknap.	18. Og første Dags Morgen, da Solen opstod rød,
Da laa Lenelille i Sengen og var død.
7. Og Lenelil taler til Kjoresvend sin:
„Du spænde graa Ganger for Karmen min!“	13. Og der var jo aldrig saa liden en Steen,
At den jo tog Stykker af Lenelils Been.	19. Om anden Dags Morgen, da Solen opstod hvid,
Da var der i Herr Adelbrands Gaard tre Lig.
8. Der de nu kom udi Rosenslund,
Der mødte dem Herr Adelbrands lille hvide Hund.	14. Herr Adelbrand red hjem alt til sin Faders Gaard;
Der stod hans kjære Moder, var svøbt udi Maar.	20. Det ene Herr Adelbrand, det andet hans Mø,
Det tredie hans kjær Moder, af Sorgen hun var død.

*) slg. 1ste Bind (3die Udg.) Nr. 44.

Con moto.**Nr. 14. Den gjenfundne Søster.***(Mel. fra Vordingborg - Egnen.)*

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Jeg stod mig ved en Bæk at toe, — Un - der Lin - den alt - som — Der kom - me ri - den - de de
2. Den E - ne red sin Vei for - bi, — Un - der Lin - den alt - som — Den An - den stod og

mf

Tutti.

1. Rid - de - re fro. Hvor et Land ly - ster E - der, Rid - der Haa - gens Søn, der kan I ri - de.
2. snak - ked med mig. Hvor et Land ly - ster E - der, Rid - der Haa - gens Søn, der kan I ri - de.

Hvor et Land ly - ster E - der, Rid - der Haa - gens Søn, der kan I ri - de.

3. „Skjøn Jomfru, skjøn Jomfru, trolov dig med mig:
Saa godt et Guldbaand det giver jeg dig.“	9. Du sætte dig ned paa bredden Steen,
Du regne mig op al Herkomst din.“	15. Min Fostermoder gav mig at die,
Og Jomfruer lærte mig at sye.
4. „Hvad skulde jeg min Fostermoder svare,
Naar hun saae mig det Guldbaand at have?“	10. „En Aftenstund saa var jeg fød,
Før Hanen goel min Moder var død.	16. De Jomfruer lærte mig at sye,
Jeg lærte mig selv til Ære og Dyd.“
5. „Du siig, du gik ude ved Strande,
Du fandst det Guldbaand paa Sande.“	11. Den Tid de lagde min Moder i Grav,
Da ringede det for min Fader i Stad.	17. „Det hør jeg nu paa Talen din,
At du est kjære Søster min.
6. „Hvad skuld' jeg svare Fostermoder min,
Naar hun saae mig med blegen Kind?“	12. Og der de lagde min Fader i Grav,
Da ringede det for min Søster i Stad.	18. Vel an, min Søster, tro du mig,
Saa høvisk en Ridder giver jeg dig.
7. „Seer hun dig blege Kinder at bære,
Da siig, jeg vil dig hædre og ære.	13. Nu ere de Alle døde,
Som mig skulde klæde og føde.	19. Min Søster, min Søster, børst dit Haar,
Saa rig en Ridder skal du faae.
8. Men vil du ikke dig trolove med mig,
Da sætte du dig ned og snak med mig.	14. Saa nær som Herr Svend, min yngste Bro'er,
Han satte mig til min Fostermoder.	20. Thi glæd dig, et Bryllup skal dig gøres,
Og det skal over Danmark spores.“

Andantino.

Nr. 15. Moderen under Mulde.*)

(Fra Vordingborg-Egnen.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Herr Pe - der han red sig op un - der Ø, — Jeg suk - ker og sør - ger — Der fæ - sted han sig saa
2. Og de va - re sam - men i ot - te Aar; — Jeg suk - ker og sør - ger — Fem Børn de til -

p — Jeg suk - ker og sør - ger — *p*

Tutti.

1. yn - dig en Mø. Ej - a, hvor jeg er langt fra den Li - den.
2. sam - men faaer. Ej - a, hvor jeg er langt fra den Li - den.

Ej - a, hvor jeg er langt fra den Li - den.

3. Og der kom Døden over alt det Land,
Saa døde den deilige Liljevand.
4. Herr Peder han red sig op under Ø;
Der fæsted han Jomfru Kirsten.
5. Der fæsted han Jomfru Kirsten,
For hun var altid saa lystelig.
6. Og de holdt Bryllup i Dagene fem,
De smaa Børn fik ikke Mad udi dem.

7. Og de holdt Bryllup i Dagene ni;
De smaa Børn fik ikke Mad udi di.
8. Den Kvinde gaaer for vor Herre at staae:
„Og maa jeg hjem til mine smaa Børn gaee?“
9. „Aa ja saamænd det maa du saa;
Naar Hanen den galer, du for mig skal staae.“
10. Og da hun kom i Kammeret ind
Da stod de Smaa med Taarer paa Kind.

11. Saa gav hun dem baade Øl og Mad,
Dermed hun gjorde dem saa glad.
12. Det ene hun tørsted, det andet hun flætted,
Det tredje hun løfted, det fjerde hun letted.
13. Det femte hun satte op paa sit Skjød
Og gav det af sin Die sød....
14. Nu Hanen han gol, afsted nu hun foer;
Ei mere hun vendte tilbage paa Jord.

*) s. Nr. 31 a) og b) i 1ste Bind (3die Udg.); slg. m. „Svenske Folke-S. og Mel.“ Nr. 62, og „Slaviske“, 4de Afdeling, Nr. 20.

Andantino.

Nr. 16. Hertug Frydenborg og Frøken Adelig.*)

(Fra Kjøge-Egnen.)

Solo.

1. Her - tug Fry - den - borg han ta - ger sin Hat ud - i Haand, Her - tug Fry - den - borg han ta - ger sin Hat ud - i

mf

Tutti.

Haand, Saa gan - ger han sig for Frø - ken A - de - lig at staae. Mig sy - nes det er tungt her at le - ve.

p

Mig sy - nes det er tungt her at le - ve.

2. „Og hør du, Frøken Adelig, hvad jeg vil sige dig; (bis) Og vil du være Allerkjæresten min?“	8. Frøken Adelig hun ganger i Rosengaard, (bis) Hun plukkede Blomster baade hvide og blaae.	14. „Herre Jesu! Herre Jesu! hvad er det for en Ret? (bis) Jeg synes mit Hjerte det bliver saa klemmt.“
3. „Ti stille, ti stille, med saadan en Snak, Min Tjener han hører, hvad du haver sagt.“	9. Der bandt hun en Krands til Hertug Frydenborg udaf, Og Kongen stod i Vinduet og saae derpaa.	15. Frøken Adelig hun taler til Tjener sin: „Du skjenke mig to fulde Glas udaf Vin.“
4. „Lad høre, lad høre, hvem det nu høre vil, Vi tale kun om, hvad Kjærlighed hør til.“	10. „Og har du ikke glemt Hertug Frydenborg endnu; Saa lukker jeg hannem af Fangetaarnet ud.“	16. Den første Drik hun udaf Vinen drak, Hendes Øine de bristed, hendes Hjerte det sprak.
5. Hendes Tjener han ganger for Kongen ind; „Hertug Frydenborg han sover hos Datter din.“	11. Saa bandt de Hertug Frydenborg til en Eg, Og slagtede hannem som et Stykke Kvæg.	17. Hendes Tjener han ganger for Kongen ind: „Frøken Adelig hun ligger paa Gulvet og er død.“
6. „Og sover Hertug Frydenborg hos Datter min, Saa vil jeg ham lukke i Fangetaarnet ind.“	11. Saa tog de hans Hjerte ud af hans Liv, Og laved en Ret til Frøken Adelig.	18. „Og ligger Frøken Adelig paa Gulvet og er død,“ Ret aldrig tilfulde forvinder jeg den Nød.
7. Der sad Hertug Frydenborg i femten lange Aar, Han længtes ikke mindre idag end igaar.	13. Da Retten var færdig at bæres paa Bord, Da kom den ind for Frøken Adelig at staae.	19. Og havde jeg kjendt deres Kjærlighed saa stor, Jeg vilde dem ei adskilt her paa denne Jord.“

*) slg. m. „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg.), Nr. 70, og „Svenske“ Nr. 21.

Andante.**Nr. 17. Jomfruen i Rosenslund.*)***(Braaby ved Soro.)*

Solo. *Tutti.*

1. Den Jom - fru hun gik ud - i Ro - sens - lund, Hun pluk - ked de Ro - ser i sam - me Stund. Mig

p Mig

kje - des ved at le - ve, saa læn - ges nu mig.

kje - des ved at le - ve, saa læn - ges nu mig.

2.
Vor Herre han sidder i Himmerig,
Han taler til Englen saa trøstelig.
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

5.
Den Fugl han sang saa snildelig:
„Imorgen skal du komme til Himmerig.“
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

8.
„Min kjære Moder, I rede min Seng;
Min kjære Søster, I følge mig til den.“
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

3.
„Og du skal drage til Jorderig
At hente den Jomfru op til mig.“

6.
„Og skal jeg imorgen til Himmerig komme,
Saa faaer jeg at skue min Frelser den fromme.“

9.
Imellem at Klokken var otte og ni,
Da døde den Jomfru saa sagtelig.

4.
Den Fugl han satte sig paa Lindekvist,
Han synger saa yndigt om Jesus Christ.
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

7.
Den Jomfru gik ud saa karsk og saa sund,
Men ind kom den Jomfru med Helsot i Mund.
Mig kjedes ved at leve, saa længes nu mig.

10.
Marie stod og klædte det Løg,
Men Englen førte Sjælen til Himmerig.
I Himmerig er en stor Glæde.

*) Da Texten findes under Nr. 38 i mine „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg.), optages her kun nogle Vers.

Andante.**Nr. 18. Synderinden.*)***(Fra Herning-Egnen.)*

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Ma - ri - a sad ved Brønd at toe, — Je - sus, o Her - re min! — En gam - mel Mand for hen - de stod.
 2. „Og hør, Ma - ri - a fav'r og fiin! — Je - sus, o Her - re min! — Hvor har du gjort af Bør - ne-ne din'?

p — Je - sus, o Her - re min! —

Tutti.

1. Mar - ri Mag - da - le - ne hun bad til Vor Her - re.
 2. Mar - ri Mag - da - le - ne hun bad til Vor Her - re.

Mar - ri Mag - da - le - ne hun bad til Vor Her - re.

3. „Ingen Mand saa har jeg havt,
 — Jesus, o Herre min! —
 Og ingen Børn saa har jeg faaet.“
 Marri Magdalene hun bad til Vor Herre.

4. „Tre smaa Børn har du faaet,
 Og Livet har du af dem ta'et.

5. Det første ved din Fader,
 Det andet ved din Broder.

6. Det tredje ved din Sognepræst;
 Den Synd skal staae dig allernæst.“¹⁾

7. „Og mens du veed min Synd saa stor,
 Da straf mig, mens jeg er paa Jord!

8. Saa haard en Straf saa vil jeg lide,
 — Jesus, o Herre min! —
 Men frels min Sjæl fra Jammers Kvide!“
 Marri Magdalene hun bad til Vor Herre.

9. „Ei anden Straf du lide skal,
 I Uger sex du faste skal.

10. Ei anden Æde skal du faae,
 End som det Græs du sidder paa.

11. Ei anden Drikke skal du faae
 End som den Dug, der falder paa.“

12. Sex Uger de var rundne hen,
 Den gamle Mand han kom igjen.

13. „Og hør, Maria fav'r og fiin!
 — Jesus, o Herre min! —
 Hvor har du lidt i Fasten din?“
 Marri Magdalene hun bad til Vor Herre.

14. „Jeg har lidt i Fasten min,
 Som jeg had' ædt Brød og drukket Viin.“

15. „Og har du lidt i Fasten din,
 Som du had' ædt Brød og drukket Viin;

16. Kom saa, Maria, følg med mig!
 Din Lod skal vær' i Himmerig.“

17. Alt paa det Sted, hvor Maria sad,
 Der voxte Liljer, hvide og blaae.

*) slg. mine „Svenske Folke-S. og Mel.“ Nr. 40. — ¹⁾ [allerværst?]

Andantino.

Nr. 19.*)

(Viborg.)

Jeg stod paa grøn - ne Bjer - ge, Saae ned i dy - ben Dal, { Den al - ler - yng - ste
Da saa jeg et Skib kom sei - len - des, Hvor - i tre Gre - ver sad. } Han vil - de mig tro -

Gre - - ve, Som ud - i Ski - bet sad, I. II.
lo - - ve, Saa ung som han end var. }

Andantino.

Nr. 20.

(Udesundby ved Frederikssund.)

Hen-des Øi - ne de skin - ned som Øi - ne paa Du - er, [Hen-des Læ - ber var rø - de Som Kir - se - bær sø - de.]

*) slg. m. „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg.) Nr. 98 a-d, „Tydske“ Nr. 14 a-d, „Nederlandske“ Nr. 12, „Finske“ Nr. 10 a-b.

Andantino.

Nr. 21.

1. Den jeg op - rig - tig el - sker, Han sted - se i mit Hjer - te boer; Hver Mor - gen, naar jeg vaag - ner, Han
 2. Jeg hav - de havt i Sin - de, At jeg dig vil - de skri - ve til, Men nu har jeg be - tænkt mig, Det

1. for mit Øi - e staaer. Hvor jeg i Ver - den fa - rer hen, Saa tæn - ker jeg paa dig, min Ven! Gjør
 2. ei sig skik - ke kan. Thi da du ik - ke læ - se kan, Det skul - de gaae paa an - den Hand; See,

1. li - ge - saa op - rig - te - lig, Saa sam - les vi i - gjen.
 2. saa har jeg be - sin - det mig, At det ei kan gaae an.

Andantino.

Nr. 22.

(Fra Lustrup ved Ribe.)

p
Jeg nø - des nu at rei - se bort, Min Skjæb - ne by - der saa; Min Tid den er her

Fine.

me - get kort, Jeg skal fra E - der gaae. Min

Andantino.

Nr. 23. Jydsk Vise.

p
Her, min lil - le Pi - ge kjær, Hvad jeg nu af dig be - gjær, Før - end bort jeg fra dig rei - ser:

At du væ - re vil min Ven Næst vor Gud i Him - me - len, Og væ - re mig tro til jeg kom - mer hjem i - gjen.

Moderato.

Nr. 24. „O Rendsborg, o Rendsborg.“*)

1. O Rends - borg, o Rends - borg, du kjen - ne, go - de Stad, Hvi vil - de du be - drø - ve saa

man - gen brav Sol - da - - - - t, Som Fa - der, Mo - der og sit Hjem for din Skyld har for -

ladt? Som Fa - der, Mo - der og sit Hjem for din Skyld har for - ladet? —

2. Den Pige gik til Obersten, hun knælede og bad,
Hun sagde: „Min kjære Herr Oberst saa fin,
: De give mig den Jæger, som er Kjæresten min!“ :
3. „Den Jæger faaer du ikke for Sølv og røden Guld,
For han skal jo tjene sin Konge tro og huld,
: Og fægte for hans Throne og for sit Fædreland.“ :
4. Den Pige sprang i Favnen paa Obersten igjen,
Hun sagde: „Giv mig dog min egen, gode Ven,
: Den, jeg af Hjertet elsker, og som jeg har saa kjær.“ :

5. Den Oberst svared Pigen alt med saa snilde Ord:
„Og siden du har knælet for mig paa denne Jord,
: Saa skal du faae den Jæger, som i dit Hjerte boer.“ :
6. Nu har jeg faa't mit Ønske for dig, min søde Ven;
Kom, lader os nu gange til Brudeskamlen hen,
: At jeg kan blive bunden til dig, min søde Ven! — :
7. Der er slet ingen Ting, i Verden gaaer saa nær,
Som to forelskte Hjerter, der har hinanden kjær,
: Naar de engang skal skilles ad i denne Verden her.:

*) slg. Nr. 83 i mine „Tydske Folke-S. og Mel.“

Nr. 25.*)

(Veile - Egnen.)

Andantino.

I - fjur smor a men Rok mæ Tjæ - re, For - di a had - de et - te Fjet; Hva Dæv - len

ska en Fat - tig gjø - re? Men Naa - et æ dou bæj'r om Et'. Ky - ri' e - lei - son!

Hold han sin Mund, Gre - go - ri - us, A son - gen haar i fem - ti Oer, A hved nok hva Tem - plen kan

taa - le. Ky - ri' e - lei - son!

*) En gammel Kone sidder og nynner i Kirken „Ifjur“ o. s. v.; saa kommer Degnen og vil forklare hende, at Kirkeus Hellighed ikke taaler saadan Sang, hvorpaa Konen svarer ham: „Hold han sin Mund“ o. s. v.

Allegretto.**Nr. 26.**

(Vise-Mel. fra Borum ved Aarhus.)

p e legato *pf* *p*

Moderato.**Nr. 27.**

(Jægerspris.)

I. *II.* *3*

{ Las - se - lil - le han dra - ger til Bar - sel - gil - de hen - Før det da - ges end - nu - } Du lø - ber stærkt, sa' - e
 { Saa saa han en Hjort, der lø - ben - des kom - Før det da - ges end - - nu. }

Lars. Før det da - ges saa sil - de gennem den Lund. *)

3

*) Saa silde gennem Lunden, før det endnu dages.

Andantino.

Nr. 28. Det ubeleilige Besøg.*)

(Konen synger:)

Gak fra Vin-du-et, min Ven! Gak fra Vin-du-et, min Ven! Kuld og Frost ha-ver dre-vet min

(Manden spørger:
„Hvad er det du synger,
lille Kone?“)

(Konen vedbliver:)

Mand hjem i-gjen. Vys-se-lul-le, Barn-lil, Vys-se-lul-le, Barn-lil! Har jeg

ik-ke Lov at syn-ge for mit Barn, hvad jeg vil?

*) slg. mine „Norske Folke-S. og Mel.“ Nr. 29 a-c.

Moderato.**Nr. 29. Spindevise.***(Fra Slagelse-Egnen.)*

{ Skal jeg nu al-le-ti-der Ho-se-ko-ne væ-re, Skal jeg nu al-le-ti-der spin-de paa min
Skal jeg nu al-tid mit Sog-ne-brød for-tæ-re, Skal jeg i Ar-mod hen-sli-de min

Rok? } Saa giv mig til min Rok og min Teen, Saa skal I see, hvor jeg skal bru-ge mi-ne Been.
Tid? }

Allegretto.**Nr. 30. Skjemtevisen.**

Og al den Kjær-lig-hed, jeg har til dig, Den hæn-ger i vor Skor-steen; Og naar vor Mo'er luk-ker

Spjel-det op, Saa fal-der den ned i A-sken.

Nr. 31. Totuur.

(Nr. 31—33. Gamle Dandse.)

Two systems of musical notation for Nr. 31. Totuur. The first system consists of two staves: the top staff is in treble clef with a 2/4 time signature, and the bottom staff is in bass clef. Both staves contain a melody with eighth and sixteenth notes, ending with a repeat sign. The second system also consists of two staves: the top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. The top staff continues the melody, and the bottom staff provides a bass line with eighth and sixteenth notes, also ending with a repeat sign.

Nr. 32. Reel.

Two systems of musical notation for Nr. 32. Reel. The first system consists of two staves: the top staff is in treble clef with a common time (C) signature, and the bottom staff is in bass clef. Both staves contain a melody with eighth and sixteenth notes, ending with a repeat sign. The second system also consists of two staves: the top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. The top staff continues the melody, and the bottom staff provides a bass line with eighth and sixteenth notes, also ending with a repeat sign.

Nr. 33. Reel.

Andante.

Gammel islandsk Vise.

1. Mær, nem þú mí - nar vi - sur, Munn - fögr, ef þú villt kun - na, Þær mu - nu þær at
 En ef i - trust verðr ú - ti Ey - garðr li - - tinn fre - yja Þá mun - tu mín, en
 1. Mund - fa - gre Mø, du læ - re Mi - ne San - ge, thi stun - dom Dog maa - skee de
 Men naar ud dit Æ - e O - ver Hav - fla - den sku - er, Da vil du mig, du

gan - mi, Þorn - grund, ver - ða stun - dum;
 mjó - fa, Mín - nast hver - ju sin - ni.
 mæg - te Mild - ne selv din Kum - mer;
 Mil - de, Mín - des al - le - sin - de.

2.

Stóðum við tvö í túni,
 Tók hlín um mik sínum
 Höndum, hýrlegt kvendi,
 Hárfögr ok grét sáran;
 Tíð flugu tár af tróðu,
 Tilsegir hugrinn vilja,
 Strauk drifhvítum dúki
 Drós um hvarminn ljósa.

2.

Ene stod vi ude,
 Den elskelige Kvinde
 Holdt mig huldt omslynget,
 Den Haarfagre græd saa saare;
 Tæt faldt hendes Taarer,
 Tolked hvad Læben dulgte,
 Taus den Lyse tørred
 Taaren lind fra Kinden.

G. Brønckjølfsen.

Norske Folke-Sange og Melodier.

171

Andante.

Nr. 1. Draumkvæi.¹⁾

(Thelemarken.)

Solo.

Tutti.

Con piu moto.

2.
Olav han var i Voxtro ven'e,
Han var som ein Siljutein'e,³⁾
Fair aa Moir ant 'om⁴⁾ vel,
Fraa de han kom i Heimi⁵⁾.
Aa de var o. s. v.

4.
Han la' seg ne um Joleftan,
Aa sterkan Svevnen⁷⁾ fekk,
Vakna 'ki før um Trettandagin,
Daa Folki at Kyrkja gekk.
Aa de var o. s. v.

6.
Han vakna 'ki før um Trettandagin,
Daa Soli rann i Lie;
Daa salar han ut fjotan⁹⁾ Folen
Aa legg'e paa gylte¹⁰⁾ Mile.
Aa de var o. s. v.

8.
„Aa som eg kom at Kyrkjele'i¹²⁾,
Eg stutte meg in at Stette,¹³⁾
Saa mange, som paa mit Belti saag,
Dei lyfte paa Hatt aa Hette.
Aa de var o. s. v.

3.
Olav han var i Voxtro ven'e,
Han var som ein Siljurunn'e⁶⁾,
Fair aa Moir ant 'om vel
Fraa de han tala kunne.

5.
Han la' seg ne um Joleftan,
No hev en sovi saa lengi,
Vakna 'ki før um Trettandagin,
Daa Fuglanne skoku Vengjo.⁸⁾

7.
Saa sala han ut fjote Folen
Aa vilde til Kyrkja rie,
Saa sprette han paa seg Belti sit,
De glima i Veri saa vie.¹¹⁾

9.
Som eg meg i Kyrkja kom,
Alt Folki paa Kne ville falle,
Saa mange, som paa mit Belti saag,
Dei gløymde paa Gud at kalle.

10. Presten,

¹⁾ Drømmekvadet. ²⁾ Om en vis mandig Svend. ³⁾ Oluf var i sin Opvæxt, Han var som en Pilevaand. ⁴⁾ ant 'om o: undte ham. ⁵⁾ Heimi o: Verden.
⁶⁾ Siljurunne o: ungt Pilesrud. ⁷⁾ Svevn o: Søvn. ⁸⁾ Da Fuglene rystede Vingerne. ⁹⁾ fjotan o: raske. ¹⁰⁾ gylte o: forgylde. ¹¹⁾ Det glimrede i Luften saa vide.
¹²⁾ Kyrkjele'i o: Kirkeled. ¹³⁾ Jeg støttede mig til Trappen.

10.
Presten, som fram for Altari sto
Alt me si lærde Tunge,
Aa rett som han mit Belti saag,
Han gløymde baad' lesa aa syngie.

11.
Nu stende du fer Altari
Aa les up Lestinne¹⁾ dine,
Saa set eg meg i Kyrkjedynni²⁾
Aa teler³⁾ Draumane mine.⁴⁾

18.
Men da skolv alle Syndesaalinne
Som Ospelauv for Vinde¹²⁾
Aa hvor den — hvor den Saal der var
Den gret for Syndinne sine.
Aa de var Olav Aastason,
Som hevi sovi so lengi.

12.
Gamle Mennar aa unge
Dei gjeve Attegaume⁴⁾,
Me'⁵⁾ han Olav Aastason
Teler sine Draume!

13.
„Eg la' meg ne um Joleftan,
Aa sterkan Svevnen fekk,
Vakna 'ki før um Trettandagin,
Folki at Kyrkja gekk.

19.
De var sankte saale Mikkjel
Han vog i Skaalevig, t,
Saa vog han alle Syndesaalinne
Hen til Jesum Christ.⁶⁾
Aa de var Olav Aastason,
Som hevi sovi so lengi.

14.
Aa eg hev vori up me Sky
Aa ne att paa Havsens Bunni,
Den, som vil mine Fotspor fygie⁶⁾,
Han lær 'ki af blie munni.⁷⁾

15.
Ti'i hev fari fort fer meg,
Eg heve vari saa vie,
Eg heve set at heite Helviti
Aa ein Deil af Himmeriki.

16.
Der er heit i Helviti,
Heitar hell noken hygg'e⁸⁾,
Der hengde 'pivi ein Tjörü-Ketil,
Aa brytja n'i ein Styggins rygg'e.⁹⁾

17.
De var sankte saale¹⁰⁾ Mikkjel,
Han bles i Luren den lange:
Aa no skal alle Syndesaalinne¹¹⁾
Fram for Domen stande.

20.
Gamle Mennar aa unge
Dei gjeve Attegaume.
De var han Olav Aastason,
No hev en fortalt sine Draume.
Statt up, Olav Aastason!
Du som hev sovi saa lengi.

¹⁾ Lestinne : Lexierne. ²⁾ Kyrkjedynni : Kirkedøren. ³⁾ teler : fortæller. ⁴⁾ Viste Opmærksomhed. ⁵⁾ Me' : mens. ⁶⁾ fygie : følge. ⁷⁾ [Han maa tage Tiden iagt.] ⁸⁾ hyggje : tænker. ⁹⁾ Deroppe hængte en Tjære-Kjedel, og deri kogte de en Ugudeligs Ryg, som de brød i Stykker. ¹⁰⁾ saale : salig. ¹¹⁾ Syndesaalinne : de syndige Sjæle. ¹²⁾ Som Espeløv for Vinden.

Moderato.**Nr. 2. Sigur Svein.**

1. — Ded var Kon-gins Smaa - dren-gir, Dei san-kast saa vi - e um-kring, Gen-ge dei seg ut paa

Lei - kar - vol - lo¹⁾, Aa lei - kar der i ein Ring.

¹⁾ Leikarvollo : Legepladsen.

2.
Sigur slog me Leikesoppen¹⁾,
Han var af Vextro store,
Saara vart Kongins Smaadrengrir,
Aa Bloi dreiv ut paa Jori.

3.
Um²⁾ saa tala dei Smaadrengrinn,
Saa vreie som dei vore:
De er likar du spyr etter Fair din,
Hell du gere kon Sorg i Saaro.³⁾

4.
Sigur kastar Leikesoppen,
Honom lyster 'ki lenger leike,
Saa geng'e han til si sæle⁴⁾ Moir,
Hans Kinn dei vore bleike.

5.
„Høyre du, sæle Moir mi,
Du løyse meg af den Vande⁵⁾,
Du seie meg af Fairsnamne,
De vont er i Blygslo⁶⁾ gange.“

6.
„Høyre du, min sæle Son'e,
Eg vil deg inki eggje,
Men gakk til Greip'e, Morbror din,
Han kan deg Raai leggje.“

7.
„Du veit no, sæle Moir mi,
At Lejinn'⁷⁾ dei er lange;
Hokke⁸⁾ skal eg af dinom Gare
Anten rie hell gange?“

8.
„Folen stende paa Stallhusi,
Smaadrengrinn kallar 'n Grane,
Men eg fæler⁹⁾, min sæle Son'e,
At han ber dig til Bane.“

9.
Hjerdis geng at Stallhusi
Aa løyser Grane af Baando,
Sigur stend i Stallhusdynni
Aa tek imot me Haando.

10.
Sigur let Begsli af Gulli gera
Aa vipla um Granes Haus:¹⁰⁾
„I Dag skal 'ki Smaadrengrinn læ¹¹⁾ at meg,
Fe Grane skal laupe laus.“¹²⁾

11.
Sigur ut af Garen rei
Med Skjold aa Brynje bjarte¹³⁾,
Hans Moir fygir sin Son aa Lei,
Saa mildt er de Moirs Hjarte.

12.
Hjerdis gav honom Nevahogg¹⁴⁾
Den Ti, han steig til Hest:
„De gev'e du att' dine Jamlikar¹⁵⁾,
Aa lat inki Hugin breste!“¹⁶⁾

13.
De var no han Sigur Svein,
Han rei seg fram under Lie,
Saa kom der ein Rysill af Rusto¹⁷⁾
Ba han vilde halde aa bie.

14.
Aa der kom ein Rysill af Rusto,
Han var 'ki af dei blie,
Nasann ha 'en som Nautefjosi¹⁸⁾
Aa Augo som Tjenn¹⁹⁾ i Lie.

15.
Rysillen kom af Rusto ne,
Var klædd i Serkin sie²⁰⁾,
Han ropa saa hart paa 'en Sigur Svein
Aa vilde me honom rie.

16.
Rysillen han rei saa lengi,
At Sigur tok til undrast;
Saa riste Grane honom Rysillen af.
Aa Ryggin var flogin sund'e.

17.
Sigur rei seg allom Dagin,
Aa ingin Mann han saag,
Før han kom til Tenteborgi²¹⁾,
Der Greipegaren laag.

18.
Mælte de Greiper Kongin,
Han sat midt i Maale sine:²²⁾
„No høyrer eg inna Borgi,
Hokken utantil Borgi rie.“

19.
De tappar Mjø i Sylvarskaalir,
Aa lat 'ki tome stande;
„De er Sigur, min Systerson'e,
Som vitjar²³⁾ her til Lande.

20.
De leidde Grane paa Stallhusi,
Smaadrengrinn kallar 'en Sveggi²⁴⁾,
Han tuktar alle Kongins hestar
Alle at einom veggi.²⁵⁾

21.
„Høyre du Greip, min Mo'rbroir,
Hot eg vil spyrja deg:
Veit du nokko um Fair min,
Du dyl de inki fe meg.“

22.
„Eg veit inki um Fair din,
Eg bur saa langt af Leie²⁶⁾,
Men de hev eg fe lengstom spurt,
Han ligg under Marmorsteine.

23.
Aa høyre du Sigur, min Systerson,
Eg skal seia deg anna:
Du ri me Guro Rysserova!²⁷⁾
Dei sei' de skal vera Gaman.“

24.
Aa de va no han Sigur Svein,
Han drog sit Sverd or Slire:²⁸⁾
„Um du inki seie meg Fairsnamne,
Saa skal de koste deg Livi.“

25.
„Aa tig no kvar du Sigur Svein,
Du stinge dit Sverd i Skeie;
Eg skal geve deg Sylv aa Gull,
Saa myki du sjav vil eige.

26.
Eg skal geve deg Gullkista,
Er virka i Bjarmeland;
Reis saa heimatt til Moir di
Aa tega deg som ein Mann.“

27.
„Skal eg heran af Gare reise
Me Blygsle aa me Skamm,
Aldri ser eg atte Moir mi
Aa aldri mit Fødeland.“

¹⁾ Leikesoppen 3: Legebolten. ²⁾ um 3: derom. ³⁾ [End at du gjør Nogen Sorg ved at saare dem.] ⁴⁾ sæle 3: kjære. ⁵⁾ Vande 3: Vaande. ⁶⁾ Blygslo 3: Undseelse. ⁷⁾ Lejinne 3: Veiene. ⁸⁾ hokke 3: hvorledes. ⁹⁾ fæler 3: frygter. ¹⁰⁾ Og vikled om Granes Hoved. ¹¹⁾ læ 3: lee. ¹²⁾ laus 3: løs. ¹³⁾ bjart 3: blank. ¹⁴⁾ Hjerdis gav ham „sidste Slag“. ¹⁵⁾ Jamlikar 3: Ligemænd, Jævnlige. ¹⁶⁾ Og lad ikke Modet falde. ¹⁷⁾ [Saa kom der en Kæmpe (Trolde) fra Bjerget frem.] ¹⁸⁾ Nautafjos 3: Kostald. ¹⁹⁾ Tjenn 3: Kjer, liden Indse. ²⁰⁾ Serkin sie 3: en nedhængende Særk (Kappe). ²¹⁾ Tenteborgi = Brattingsborg. ²²⁾ Han sad midt i sit Maaltid. ²³⁾ vitjar 3: besøger, gjæster. ²⁴⁾ Sveggi, et Navn for Hesten. ²⁵⁾ veggi 3: Væg. ²⁶⁾ af Leie 3: afveien. ²⁷⁾ Guro Hestehale (et Spottenavn). ²⁸⁾ Slire 3: Skede.

Andantino.

Nr. 3. Gudmund aa Signelita.

(Hjartdal i Thelemarken.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Herr Gud-mund han ta - la til li - ten Smaa-svein — Fa - der, ut - i Lin - den¹) li - ver al - le — „Du

— Fa - der, ut - i Lin - den li - ver al - le —

sa - lar min Gan - ger, aa ver in - ki sein! [Ut - i Ro - ni ly - stig mon vin - ne.]

[Ut - i Ro - ni ly - stig mon vin - ne.]

2. Aa stolte Herr Gudmund tok gyllene Skrin,
Aa deruti la' han mangt raubloma Lin.	10. „Stolt Gudmund til Festarmann du aldri kan faa,
Før skal paa Havsens Botten rotne dit Haar.“	18. Eg skal byggje deg ei Bru saa høgt imot Sky,
Brui af Staal aa Stolpann af Bly.“
3. Aa stolte Herr Gudmund kom riand i Gaar,
Ute sto Gullsme'en, slog ut sit Haar.	11. Stolt Gudmund han veier ⁶⁾ bad' Rev aa Maar,
Signelita hun fæller saa mang ei Taar.	19. „Du maa byggje den Bru saa høgt imot Sky,
Saa kan vel ingen fraa Ulykka fly.“
4. Herr Gudmund han tala til Gullsme'en saa:
„Eg vönst ²⁾ Signelita, di Dotter, at faa!“	12. Aa Gudmund han kom seg der riand i Gaar,
Seer han Signelita paa Høganloft at staa.	20. Aa Gudmund han rei ivi ⁷⁾ sterke Staalbru,
Daa snaava ⁸⁾ hans Gangar i raue Gullsko.
5. „Mi Dotter, stolt Gudmund, du aldri kan faa,
Før skal paa Havsens Botten rotne ³⁾ hennars Haar.	13. „Græter du Sadel, hell' græter du Hest,
Hell' græter du for du hev Ungersvein fest?“	21. Aa Gudmund han stirer att paa sin Bak,
Burte var Signelita i Sadlen sat.
6. Signelita hev eg lova til ein Ridder saa bold,
Aa han skal bæra baade Harnisk aa Skjold.“	14. „Inki græter eg Sadel, hell' græter eg Hest,
Inki græter eg for eg hev Ungersvein fest.	22. Stolt Gudmund han talar til liten Smaasvein:
„Du henter meg Gullhaarpa, vær inki sein.“
7. Stolt Gudmund han satte sin Traavar ⁴⁾ i Gaang,
Saa satte han afsta me si Haarp' i Haand.	15. Eg græt allermest for mit lange gule Haar,
At dæ skal 'ki faa rotne i Kyrkjegaar.	23. „Aa Gullhaarpa ligger i Skrin',
Aa den er sveipt i dæ raubloma Lin'.“
8. Signelita ha paa seg den Silkestakken ⁵⁾ rau,
Aa Gull laag der etter hvor einaste Saum.	16. Eg græt allermest for min kvite Kropp,
At den skal rotne paa Havsens bott.“	24. Aa Gudmund han spela saa alle Strengir brast,
Saa havde ⁹⁾ han Signelita upp i Armen sin saa fast.
9. Signelita hon gjekk for sin Fader at staa:
„Aa maa eg 'ki stolt Gudmund til Festarmann faa?“	17. „Saa lengi eg mi Gullhaarpe heve i Hand,
Saa skal inki Nykkin deg taka i Fang.	25. Signelita ho helt i sin Festarmanns Hand:
„Sæl er den Ungersvein, som spela meg af Vann!“

¹) Linden ɔ: Kilden. Alle Signelitas Søstre vare i Kildenympens Vold. ²) vönst (vonast) ɔ: haaber. ³) rotne ɔ: løse sig, raadne. ⁴) Traavar ɔ: Traver, Ganger.
⁵) Silkestakken ɔ: Silkeskjørtet. ⁶) veier ɔ: slaaer, fælder. ⁷) ivi ɔ: over. ⁸) snaava ɔ: snublede. ⁹) havde ɔ: hævde, løftede.

Andante.**Nr. 4. Solfager aa Ormekongjin.**

Solo. 1. Dei støyp - te Gull - kros - sen¹⁾ i Sol - fa - gers Hand — Me de Vi - vi var saa ungt — At

Tutti. — Me de Vi - vi var saa ungt —

Solo.

Tutti. ho skull væ - ra kjend paa fre - man - de land. Meg ly - ster i Lun - den ut - ri - e.

Meg ly - ster i Lun - den ut - ri - e.

2. Ormekongjin kom seg riande i Gaar,
Solfager sto ute aa sola sit Haar.	8. Saa stal han burt de ædele Lik,
Saa vart ho teki burt me Svik.	14. „De eg seie ein Pelegrim vera,
De mone eg fe deg ljuge.
3. „Høyre du, Solfager, hot eg seie deg,
Du sviker Kong David aa trulovar meg!“	9. Kong David læt'e Klæir seg skera,
Han seie, han ein Pelegrim vil vera.	15. Men eg er din kære Festarman,
De kan du full paa meg skue.
4. „Aldrig skal de ske, alt meg eg liver,
At eg mi Tru til tvo Brøar geve.“	10. Saa tok han Pelegrimsstav i Hand,
Saa geng'e han seg paa Ormekongjins Land.	16. Aa høyre du, Solfager, hot eg seie deg,
Lyster du heimatte fygje me meg?“
5. Saa gav han hennar dei Dvaladrykkinn tri.
Solfager ho daane, da ho fekk di.	11. Kong David han kom der gangand i Gaar,
Solfager sto ute aa slog ut sit Haar....	17. „Saa gjønne som eg de gjore,
Berre eg fe Ormekongjin tore.“
6. Aa der kom Bo for Kong David inn:
„Solfager er dau, Allerkærasten din.“	12. Saa tok ho af hans Pelegrims-Hatt,
Aa tok upaa hans gule Lokk.	18. Kong David han saag uti si Bok,
Ormekongjin er vikin saa langt af Krok.
7. Saa grov dei ne den ædele Plome ²⁾ ,
Men Ormekongjin let seg 'ki forsorne.	13. „Du seie meg ein Pelegrim vera,
De mone du fe meg ljuge.“	19. Kong David han tok ut Ormekongjins Hest,
Saa rei han heim me den, han ha' fest.
20. Ormekongjin kom af Ormegaaren heim;
Aa burte var Solfager, den vene Møy.	21. Ormekongjin vart saa splitrande vrei,
At han flaug sunde ³⁾ i Flintestein.	

¹⁾ Gullkrossen ☉: Guldkorset. ²⁾ Plome ☉: Blomme. ³⁾ sunde ☉: sønder.

Allegretto.**Nr. 5. Gangerpilten.*)**

(Sætersdalen i Christiania Stift.)

Solo.

1. „Og hør, du go - den Un - ger-svend! Leg Ta - vel - bord med mig!“ „Jeg ha - ver in - tet rø - de Guld At

Tutti.

sæt - te op mod dig.“ Vi le - ged og vi spil - led Guld - tær - ning.

mf Vi le - ged og vi spil - led Guld - tær - ning.

2.
„Saa sæt du op din gode Hat,
Og fast om den er graa;
Jeg sætter op min Perlesnor,
Tag den, om du kan faae.“
Vi leged og vi spilled Guldtærning.	4.
„Sæt du op dine Hoser,
Saa dertil dine Sko;
Jeg sætter mod min Ære,
Og saa dertil min Tro.“
Vi leged og vi spilled Guldtærning.	6.
„Og hør, du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Mit Slot og mine Fæste
Dem vil jeg give dig.“
Vi leged og vi spilled Guldtærning.	8.
Og jeg er ingen Gangerpilt,
Endskjendt det synes saa,
Jeg er den bedste Kongesøn,
I Verden leve maa.“
Vi leged og vi spilled Guldtærning.
3.
Den første Gang Guldtærning
Paa Tavelbordet randt,
Den Ungersvend han tabte,
Og Jomfruen hun vandt....	5.
Den tredie Gang Guldtærning
Paa Tavelbordet randt,
Den Jomfru hun slet tabte,
Den Ungersvend han vandt....	7.
„Dit Slot og dine Fæste
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtærning vandt....	9.
„Er du den bedste Kongesøn,
I Verden leve maa,
Da skal du ha'e min Ære
Og saa dertil min Tro.“

*) s. mine „Danske Folke-S. og Mel.“, Nr. 69 a-d. Her kun nogle Vers optagne.

Nr. 6. Aagots Fjeldsang.*)

Andantino.

1. So - len gaaer bag Aa - sen ned, Skyg-gen lang sig dra - ger; Nat - ten med sin stil - le Fred

dolce

Snart i Favn mig ta - ger; Kvæ - get i sin Hegn¹⁾ nustaaer, Jeg til Sæ - ter-hu-set gaaer, Jeg til Sæ - ter-hu-set gaaer.

p

2.

Hist i Dalen mørkt det er,
Dagens Lys der svinder;
Solen endnu dvæler her
Mellem Klippetinder;
Naar jeg hviler, ned den gaaer,
Snart den atter klart opstaaer.

3.

Snart mit Dagværk fuldbragt er,
Rolig da jeg hviler,
Til paa Fjeldets Tinder her
Morgenrøden smiler.
Drømmen mig skal vise fro
Billed af min Ven saa tro.

H. A. Bjerregaard.

*) slg. m. „Norske Folke-S. og Mel.“ Nr. 73. Da Sangen der er aftrykt i det norske Maal, underlægger jeg ovenstaaende Melodie den af Digteren selv forfattede danske Oversættelse. — ¹⁾ Hegn o: Indhegning.

Nr. 7. Sætervise.

Moderato.

p

Kjen - ner du Sven-nor paa Hau - ge? Har du set Gjei - ter - ne mi - ne? Ring, rang ring, rang, Klok-kar-ne slaa....

Nr. 8.

Andantino.

Aa up - paa de Ber - ge der stod naa ei Fu-ru, Du skuld' al - der ha set saa dei - lig ei Fu-ru; Stor Fu-ru,

pf *f*

Allegretto.

(tales:)

lang Fu - ru, diger Furu. Fu - ru - a up-paa Ber-ge, Ber-ge up-paa Jo - ra, Jo - ra un-de So - la, So - la langt bort i Sko-gen.

pf

Nr. 9. „Tatervise.“**Andantino.**

(Sætersdalen.)

Er du end blank som Guld, Og jeg saa sort som Muld, En Fri - hed vil jeg ei - e, At

p *mf*

van - dre mi - ne Vei - e, At gaae til hvem, jeg vil; Det selv mig hø - rer til.

p

Nr. 10. Vals.

(Fra Omegnen af Arendal.)

Og du og jeg, og du og jeg, Vi vet, at Val - sen gaar grej; Og du og jeg, og du og jeg, Vi vet, at Val - sen gaar grej!

Suk - ker til Sen-ding¹⁾ Og Sil - ke til Klæn-ning, Det skal Jen - ter-ne ha', For-di di val - ser saa bra!

¹⁾ Sending o: Foræring.

Svenske Folke-Sange og Melodier.

Nr. 1. Konungabarnen.*)

Andante.

1. Det vo - ro två äd - la Ko - nun - ga - barn, De lof - va hvar - an - nan sin tro: De

*) s m. „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg.) Nr 75.

lof - va hvar - an - nan på slot - tet, Ja, up - på hö - gan - lofts bro.

2. „Och huru skall jag komma
I afton i buren till dig?
Det falla så strida strömmar
Allt mellan dig och mig?“	9. Och in kom då en liten småsven,
Väl förde han sina ord:
„Jag såg ett ädelt konungabarn
Nedsjunka i böljan blå.“	16. Min broder han är så liten och ung,
Han vet af ingen skam,
Han rycker upp rosor med rötter
Och stoppar dem uti sin barm.“
3. „Och väl så kan du komma
I afton i buren till mig;
Jag tändar upp ljus i lyktan
Och hänger i liljegren.““	10. Der suto då de sköna jungfrur
Allt under skarlaken fin,
Förutan det ädla konungabarn,
Hon fällde tårar på kind.	17. Det var det ädla kungabarn
Hon går sig till sjöstrand;
Der såg hon sin faders fiskare,
Som fiskade invid land.
4. Der stod en falsker menniska
Och lydde på deras råd:
„Det kärleksband skall jag åtskilja,
Den stund jag lefva må!“	11. „Och allrakäraste moder!
Hör hvad jag bedja må:
Får jag lof gå att spatsera
Uti vår örtagård?“	18. „Och hören ni, min faders fiskare!
Ni är så frusen och våt,
Har ni set något konungabarn
Här uti böljorna blå?“
5. Det var den ädla konungason,
Han går sig till sjöstrand;
Der såg han ljuset i lyktan
I liljegrenen brann.	12. „Väl får du gå att spatsera
Uti vår örtagård;
Men väck upp din yngsta syster,
Och bed henne med dig gå.““	19. „Och fiskat ha vi i allan natt
Vid stranden med vår båt;
Vi funno den ädla konungason
Allt uti böljorna blå.
6. Det var den falska menniska,
Hon gick till sjöstrand;
Hon släckte ut ljuset i lyktan,
I liljegrenen brann.	13. „Min syster hon är så liten och ung,
Och kan så litet förstå;
Hon rycker upp rosor med rötter;
Som ibland liljorna stå.“	20. Fastbundna voro hans strumpeband,
Fast bättre hans sölfspända skor,
Och intet vissare vi sågo,
Än liket åt oss log.““
7. Han samm så långt allt under ö,
Han samm så längen led;
Der han intet land kunde finna,
Allt uti den salta flod.	14. Det var det ädla kungabarn,
Hon gick för sin fader att stå:
„Får jag lof gå att spatsera
Uti vår örtagård?“	21. Hon tog gullkedjan utaf sin hals,
Gullringarne af sin hand,
Och gaf sin faders fiskare,
Som det liket fann.
8. Skam få du falska menniska!
Gud låte dig få laster och mehn,
Som släckte ut ljuset i lyktan,
Som hängde i liljegren!	15. „Väl får du lof att spatsera
Uti vår örtegård;
Men väck upp din yngsta broder,
Och bed honom med dig gå!““	22. „Och helsa min fader och moder,
Och bed dem ei hafva harm;
Jag sänker mig ned i hafsens grund,
Och hafver min kärasta i famn!“

Nr. 2. De sju Gullbergen.*)

(Upland.)

Andantino.

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Her - tig Hil - le-brand han ri - der på ri - ka Gref-vens gård, Ut - i lun - den — Och ri - ka Gref-vens
— Ut - i lun - den —

2.
„Och hör du, sköna Jungfru, hvad jag säger dig:
— Uti lunden —
Har du lust att följa utaf landet med mig?
Den jag hafver tingat i min ungdom.

3.
„Hur skall jag kunna följa af landet med dig?
Här äro så många som akta uppå mig.

4.
På mig aktar fader, på mig aktar mor,
På mig aktar syster, på mig aktar bror.

5.
På mig aktar och en fager ungersven;
Det mesta jag rädes, så rädes jag för den.“

6.
„Och inte rädes jag för din fader eller mor,
Och inte för din syster, och inte för din bror.

7.
Och inte rädes jag för någon ungersven,
Det minsta jag rädes, så är det för den.

8.
Och hör du, min Jungfru, hvad jag lofvar dig:
— Uti lunden —
De gullbergen sju dem vill jag gifva dig.“
Den jag hafver tingat i min ungdom.

9.
Och Hillebrand han gjorde sin gångare spak.
Så lyfter han Jungfrun på gångarens bak.

10.
Så rider han sig till sjöstrand,
Der båtar och skepp de lägga i land.

11.
Och gångaren lade sig i sundet och samm
Väl hundrade mil till närmaste land.

12.
Och gångaren samm upp allt på en klippesten,
Allt medan han hvilar sina trötta ben.

13.
Så lade han sig i sundet och samm,
Och stanna inte förr än i Hertigens land.

*) s. m. „Svenske Folke-S. og Mel.“, Nr. 7.

Tutti.

dot - ter för ho - nom u - te står. Den jag haf - ver tin - gat i min ung - dom.

Den jag haf - ver tin - gat i min ung - dom.

14.

Och gångaren stiger på stranden opp,
 — Uti lunden —
 Och skakade vattnet allt utaf sin kropp.
 Den jag hafver tingat i min ungdom.

15.

„Och gångare god, du stilla litet stå,
 Medan Jungfrun vrider vattnet ur sina kläder små.“

16.

Ungersven gjorde sin gångare spak,
 Så lyfter han Jungfrun på gångarens bak.

17.

Och när som de kommo högt upp uti skog,
 De sågo sju gullberg glimma mot sol.

18.

„Och hvad jag har lofvat, jag dig hålla må:
 Här äro de gullberg, jag lofvade i går.“

19.

Men hör du, sköna Jungfru, hvad mer jag säger dig:
 Här är en annan Jungfru, jag fäst hafver mig.“

20.

„Med henne må du lefva, med henne må du dö;
 Om jag blott får blifva din ringsta tjenstemö.““

21.

„Och kära min Jungfru, du sörj inte så,
 — Uti lunden —
 Och dig skola tjena tolf tärnor de små.
 Den jag hafver tingat i min ungdom.“

22.

Två skola duka och tjena vid ditt bord,
 Och två skola bära dig fram förgylland' stol.

23.

Två skola bädda dig upp din silkesäng,
 Och två sku' dig tjena som liten smådreng.

24.

Två skola bära dina nycklar på hand,
 Och två sku' dig följa både af och an.“

25.

Och ungersven rider hem på sin gård,
 Der lyfter han Jungfrun af gångaren grå.

26.

Så satte han henne allt uppå sitt knä,
 Gaff henne gullringar och fäste henne med.

27.

Och ungersven tog Jungfrun allt uti sin famn,
 Gaf henne gullkrona och Drottninga namn.

Andantino.

Nr. 3. Thore och hans syster.*)

(Östergothland.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. — Tho - re han tal - te till sy - ste - ren sin: Mal - fred min fru - ga! Vill du in - tet bort och

Mal - fred min fru - ga!

Tutti.

gif - ta dig än? Tho - re lil - le, Tho - re lig - ger och lu - rar.

Tho - re lil - le, Tho - re lig - ger och lu - rar.

2. „Intet vill jag bort och gifta mig än,
— Malfred min fruga! —
Min fästeman är intet vuxen än.“
Thore lille, Thore ligger och lurar.

3. Hvad är det då för en riddare fin,
Hvar afton går åt buren din?

4. „Och det är ingen riddare fin,
Det är min tärna går ut och in.“

5. Har Stolts Inga, tärnan din,
Krusadt hår skurit rundt omkring?

6. „Och intet är det krusadt, skurit rundt omkring,
Min tärna hon binder guldband i ring.“

7. Hvad är det då för en ungersvens skor,
Hvar morgon inför din säng stå?

8. „Och intet är det någon ungersvens skor,
— Malfred min fruga! —
Det är min tärnas toflar små.“
Thore lille, Thore ligger och lurar.

9. Och är det din tärnas toflor små
Med bredan häl och runda för tå.

10. Hvad är det då för fålar grå,
Hvar morgon ut för din port monne stå?

11. „Och det är ingen fålar grå,
Det är min faders fålar små.“

12. Hvad är det då för blanke spjut,
Hvar morgon skina i fönstret ut?

13. „Och det är inga blanka spjut,
Det är solen, som leker in och ut.“

14. Hvad är det då för en liten kind,
— Malfred min fruga! —
Hvar morgon gråter i buren din?
Thore lille, Thore ligger och lurar.

15. „Och det är ingen liten kind,
Hvar morgon jag spelar på gullharpan min.“

16. Hvad är då, som är svept omkring,
Med röd guldmantel och liste omkring?

17. „Och det är intet, som är svept omkring,
Min hund han lägger svansen i ring.“

18. Det tryter ej syster falska fund,
Förr tryter det vatten i Vestresund.

19. Det tryter ej syster falska råd,
Förr tryter det vatten i Vestreå.

*) s. Sidestykker i m. „Norske Folke-S. og Mel.“ Nr. 17 a-c.

Andante.

Nr. 4. „Jag föddes hit till världen.“

(Mora Sogn i Dalarne.)

1. „Jag föd - des hit till verl - den Långt bort i mör - kan skog. Jag fin - ner in - gen

tro - gen vän Alt - sen' jag mi - ste mor. Det var den bä - sta vän, som verl - den gaf mig.

The musical score is written for voice and piano. The voice part is on a single staff with a treble clef and a common time signature (C). The piano accompaniment consists of two staves, treble and bass, with a common time signature (C). The key signature has one sharp (F#). The tempo is marked 'Andante.' The score is divided into two systems. The first system contains the first line of the song, and the second system contains the second line. The lyrics are written below the voice staff.

2.
Och kunde jag mig fara
Alt öfver hafvet blå,
Föll skull' jag finna vännen min,
Om han än lefva må.
Det var den bästa vän, som världen gaf mig.“

3.
Det var den ädla jungfrun,
Hon klagede sin nöd;
Det var en unger herreman,
Han gifver henne brev.
Det var den bästa vän, som världen gaf mig.

XI.

4.
Och jungfruen hon läser,
Hon läser hur det står:
„Sju sår har ungersvennen fått
Uti sit bröst i år.“
Det var den bästa vän, som världen gaf mig.

5.
Och jungfruen hon läser,
Hon läser hur det står:
„Det växer fagra rosor
På ungersvennens mull.“
Det var den bästa vän, som världen gaf mig.

6.
Och jungfruen hon läser,
Hon kan ej läsa mer;
Det var den herremannen,
Han får det brevet brådt.
Det var den bästa vän, som världen gaf mig.

7.
Föll kan den herren läsa;
Han läser brevet ut:
„Det står en jungfru och gråter
På ungersvennens graf.“
Det var den bästa vän, som världen gaf mig.

Andante.

Nr. 5. „Nu är jag som ett vilse får.“

(Öster-Nerike.)

1. Nu är jag som ett vil - se får, Som stän - digt en - sam går; Nu har jag hvar - ken

far el - ler mor, Som trö - star mig på den - na jord, Som sä - ger mig ett ord.

The musical score is written for voice and piano. It consists of two systems. The first system contains the first two lines of the song, and the second system contains the next two lines. The music is in G major (one sharp) and 6/8 time. The tempo is marked 'Andante'. The piano part is marked with a 'p' (piano) dynamic. The lyrics are in Swedish and are printed below the vocal line.

2.

Visst vet jag att jag felat har;
Men hvem är utan fel.
Ty alla menskors falska tal
De räcka till en och hvar;
Nog har jag fått min del.

3.

Tror du att jag skall krusa dig,
Fast du än riker är;
Ty rikedom försvinna skall;
Men kärleken den blir aldrig kall,
Om han uppriktig är.

4.

Nu har jag sjungit visan till slut:
Nu har jag sjungit ut.
Farväl och adjö min lilla vän!
Vi träffas väl i himmelen,
En gång då jag blir död.

Andante.

Nr. 6. „Allt ifrån barndomsdagar.“

(Knista Sogn i Nerike.)

1. Allt i - från barn-doms - da - gar Var du min hjer - tans kär, Och när som barn vi lek - te Med krans och gyll - ne

kro - na Och klädd i fest - lig skrud, Var du min lil - la brud. Jag kän - de mig så ly - cke - lig I

tan - ken att få e - ga dig En gång på den - na jord.

2.

Men årena de gånga,
Och sorgen faller tung;
Vi måste skiljas åt.
Men när som jag blir döder,
Så gå till grafven än
Och tänk uppå din vän,
Som drömmer der så lyckelig,
Att doch till slut få ega dig
Hos Gud i himmelen.

Andante.**Nr. 7. „Flickan hon gick sig ut en aftonstund.“***(Hardemo i Nerike.)*

1. Fli - ckan hon gick sig ut en af - ton-stund — Hen-nes tå - rar fal - la stri - da — Hon gån - gar sig en - sam

bort till ro - sen-lund — Hen-nes kla-gan hö-res så vi - da: — „Död är min fa-der, dö-der är min mor, In - te har jag sy-ster,

in - te har jag bror. Sor - gen dock, tror jag, bu - re jag nog Med en fäst-man vid min si - da.

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of music. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (grand staff with treble and bass clefs). The key signature is one flat (B-flat), and the time signature is 3/4. The tempo is marked 'Andante'. The lyrics are in Swedish and are written below the vocal line. The first system ends with a double bar line. The second system ends with a double bar line. The third system ends with a double bar line.

2.

Gossen han stod och lyddes deruppå:
 — Hennes tårar falla strida —
 „Hör du, flicka skön, hvad jag dig säga må,
 — Hennes klagan höres så vida —
 Kärleken vänder aldrig igen;
 Om du vill bli min utvalda vän,
 Lofvar jag nu och lofvar jag sen
 Att i döden trogen blifva.“

3.

Flickan hon räckte gossen sin hand,
 — Hennes tårar falla strida —
 Och gossen han tager henne i sin famn,
 — Hennes glädje höres saa vida:
 „Haf tack för det du skänkte mig din tro,
 Nu så sörjer jag ei far eller mor,
 Inte jag gråter syster eller bror,
 Med en fästman vid min sida.“

Oon moto.

Nr. 8. Liten Sjöman.*)

(Nerike.)

1. Och jung-frun satt på lof - tet, Hon söm-mar guld på skinn, Så kom-mer li - ten sjö - man Der tul - tan - des in.
 2. „Och hör du li - ten sjö - man, Hvad jag nu sä - ger dig: Säg, ly - ster dig att le - ka Guld - tär - ning med mig?“

3.

„Väl lyster mig att leka
 Guldtärning med dig;
 Men jag har ikke rödan guld
 Alt våga emot dig.“

6.

Den andra guldtärningen
 På tafvelbordet rann,
 Skön jungfrun hon tappade,
 Och liten sjöman vann.

9.

Den sjöman går på golfvet,
 Han leker med sitt svärd:
 „Du får så godt ett giftermål,
 Som nånsin du är värd.

4.

„Jag mot din silsverspännen,
 Du har i dina skor,
 Nu sätter upp min ära
 Och dertill min tro.“

7.

Den tredje Guldtärningen
 På tafvelbordet rann,
 Skön jungfrun hon tappade,
 Och liten sjöman vann.

10.

Jag är väl ingen sjöman,
 Fast eder synes så;
 Jag är den besta kungason
 Från Engeland det grå.“

5.

Den första guldtärningen
 På tafvelbordet rann,
 Skön jungfrun hon tappade,
 Och liten sjöman vann.

8.

Och jungfrun hon kammar
 Och hon krusar sitt hår:
 „Gud nåd' mig arma flicka
 För giftermål, jag får.“

11.

„Och är du en kungason
 Från Engeland grå,
 Så skall du ha min ära
 Och dertill med min tro.“

*) slg. mine „Danske Folke-S. og Mel.“ Nr. 69 a-d, og Visen her foran S. 176.

Nr. 9. Hambo-Polska.

(Fra Kumla i Nerike.)

Handwritten musical score for Nr. 9. Hambo-Polska. (Fra Kumla i Nerike.). The score is written for piano (p) and features a 3/4 time signature. It consists of three systems of staves. The first system begins with a piano (p) dynamic marking. The second system includes a forte (f) dynamic marking. The third system concludes the piece. The notation includes various musical symbols such as treble and bass clefs, key signatures (one sharp), time signatures, and dynamic markings.

Nr. 10. Hambo-Polska.

Handwritten musical score for Nr. 10. Hambo-Polska. The score is written for piano (p) and features a 3/4 time signature. It consists of a single system of staves. The notation includes various musical symbols such as treble and bass clefs, key signatures (one sharp), time signatures, and dynamic markings.

Two systems of piano accompaniment. The first system consists of a treble and bass staff. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a common time signature. It contains several measures with triplets and a repeat sign. Above the treble staff, the text "8va al fine." is written. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and contains several measures with chords and a repeat sign. The second system also consists of a treble and bass staff. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and contains several measures with triplets and a repeat sign. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and contains several measures with chords and a repeat sign.

Nr. 11. Vimmerby-Pålskan.

(Småland.)

Two systems of piano accompaniment for the piece "Nr. 11. Vimmerby-Pålskan." The first system consists of a treble and bass staff. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. It contains several measures with a repeat sign and a "Fine." marking. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. It contains several measures with a repeat sign. The second system also consists of a treble and bass staff. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. It contains several measures with a repeat sign and a "Dal segno al Fine." marking. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. It contains several measures with a repeat sign.

Nr. 12.

(Södermanland.)

Handwritten musical score for Nr. 12, (Södermanland.). The score is written for piano in 3/4 time, featuring a treble and bass staff. The key signature is one flat (B-flat). The first system consists of five measures, with a trill (tr) marked above the final measure in the treble staff. The second system consists of six measures, with repeat signs at the beginning and end. The third system consists of three measures, with repeat signs at the beginning and end. The notation includes various rhythmic values, including eighth and sixteenth notes, and rests.

Nr. 13.

(Meget udbredt.)

Handwritten musical score for Nr. 13, (Meget udbredt.). The score is written for piano in 3/4 time, featuring a treble and bass staff. The key signature is one sharp (F-sharp). The first system consists of six measures, with repeat signs at the beginning and end. The notation includes various rhythmic values, including eighth and sixteenth notes, and rests.

Allegro.**Nr. 14.***(Vermeland.)*
Allegretto.**Nr. 15.***(Blekinge.)*

Allegretto.**Nr. 16.***(Södermanland.)*

Allegro.**Nr. 17.***(Vestergothland.)***Allegro.****Nr. 18.***(Norrland.)*

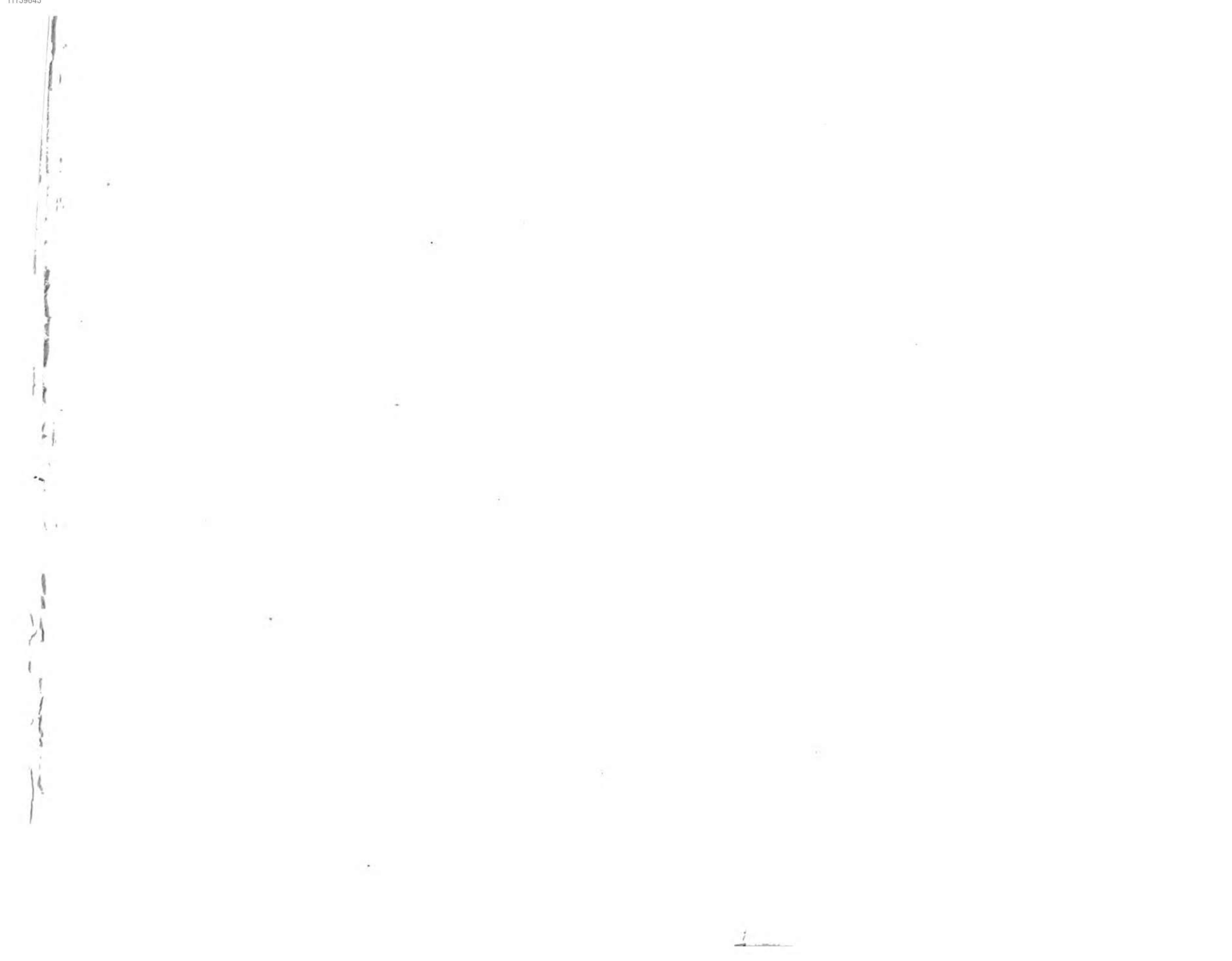
Allegretto.**Nr. 19.***(Särna i Dalarne.)***Nr. 20.****Allegretto.***(Vestergothland.)*

Allegro.**Nr. 21.***(Vestmanland.)***Allegretto.****Nr. 22.***(Norrland.)*

Allegretto.**Nr. 23.***(Upland.)*

The musical score is written for piano in 3/4 time, featuring a treble and bass staff joined by a brace. The key signature has one flat (B-flat). The piece consists of three systems of music. The first system contains six measures. The second system contains six measures, with a repeat sign at the beginning of the fourth measure. The third system contains four measures, also with a repeat sign at the beginning of the second measure. The melody in the treble staff is characterized by eighth and sixteenth notes, often with grace notes. The bass staff provides a harmonic accompaniment with chords and single notes. The piece concludes with a final double bar line in the fourth measure of the third system.

ANMÆRKNINGER.

I.

DANSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1-5, 9, 10, 12, 16, 17 — mundtlig ved Frøken Augusta Fenger, 1870-71. **Texten** til Nr. 9 efter N. F. S. Grundtvigs „Danske Kæmpeviser til Skole-Brug“, Kjøbh. 1847; til Nr. 10 efter de forskjellige Optegnelser i Svend Grundtvigs „Danmarks gamle Folkeviser“, IV, under Nr. 249; til Nr. 12 meddeelt af Sv. Grundtvig.

Nr. 6-8, 18 — fra Evald Tang Kristensens „Jydske Folke-minder“, under Nr. 43, 7, 52 b og 72.

Nr. 11, 13-15 — meddelte af Sv. Grundtvig; Nr. 11 tilsendt ham 1847 af Proprietair H. V. Fiedler, for hvem den var sunget af gamle „Myse-Ellen“, som er nævnet i dette Værks 1ste Bind (3die Udg.), S. 363; Nr. 13-15 sendte 1844 fra Pastorinde P. Petersen. **Texten** til Nr. 11 efter Fiedlers Meddelelse og de i 1ste Bind anførte Kilder; til Nr. 13 efter Nyerups „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“ og en Optegnelse af Frøken Augusta Fenger; til Nr. 14 efter Syvs „Danske

Viser“, 4de Part, Nr. 70, med Bibeholdelse af det med Melodien fulgte Omkvæd; til Nr. 15 efter Sv. Grundtvigs „Danmarks gamle Folkeviser“, Nr. 89, fornemmelig Opskriften S. 486.

Nr. 19-21, 25, 27, 28 — skriftlig meddelte af Syngelærer, Cantor Chr. Crone, de første 5 modtagne 1855, den sidste 1860.

Nr. 22 — mundtlig ved Bonden Chr. Hansen fra Lustrup ved Ribe.

Nr. 23 — ved Student Chr. Bull, 1850.

Nr. 24, 26 — mundtlig 1840 og 1850.

Nr. 29, 30 — fra Sv. Grundtvig; den første tilsendt af Frøken Elisa Galskjøt 1844, den anden af Frøken Louise Recke 1856.

Nr. 31-33 — ud af en skreven, vistnok hundrede Aar gammel Nodebog.

— Islandsk Sang, meddeelt af Cand. phil. G. Brynjúlfsson 1870.

S. 139. Slg. Nr. 7 i „Levninger af Middelalderens Digtekunst“, 2det Hefte, ved R. Nyerup, Kjøbh. 1784.

S. 140. Slg. Syv, IV, Nr. 16; Nyerup IV, Nr. 176; Bugges „Gamle norske Folkeviser“, Christiania 1858, Nr. 19; Sv. Grundtvigs og Jón Sigurdssons „Islensk fornkvæði“, 3die Hefte, Kjøbh. 1859, Nr. 35.

S. 155. Syv bemærker, at den i 11te og 12te Vers omtalte Ringen kaldtes „Sjæleringen“, som endnu i Slutningen af det 17de Aarh. blev brugt her paa Landet, „da, saa tidlig Aanden udgik af Mennesket, løbe de strax til Klokken, og ringte nogen Tid hen, imedens, efter deres Mening, at Sjælen foer til Himmels.“

S. 158. Slg. mine „Norske Folke-S. og Mel., Nr. 10 og Sv. Grundtvigs „Danmarks gamle Folkeviser“, II. Nr. 104.

S. 165. (Nr. 26). Jeg stod udenfor Stalddøren og hørte Malkepigen synge Melodien for en anden Pige, som hun skulde lære den.

S. 166. Slg. mine „Tydske Folke-S. og Mel.“, Nr. 73.

S. 170. De her optagne Stropher høre til „Thorgrims og Viglunds Saga“. Den første er Viglunds Farvel til hans Elskede, Ketelrid; den anden skal Viglund have sunget, idet han efter Afskeden saae tilbage, hvor Ketelrid endnu stod. Versemaalet er det gamle „Dróttkvæðalag“ (Drot- eller Hird-Kvadenes Metrum), der findes anvendt i næsten alle større Drapaer og Skjaldekvad. Melodien er optegnet efter Foredrag af Meddelerens Moder, saaledes som hun i sin Barndom, for en 60 Aar tilbage, havde lært den, og som den endnu synges paa Island. Der er Grund til at antage, at den stammer fra Oldtiden. „Dróttkvæðalag“ bestaaer af

Stropher paa 8 Verslinier, regelmæssigt paa 6 Stavelser hver, af hvilke 2 og 2 Linier ved noiagtigt stillede Riimbogstaver — to i første og eet i Begyndelsen af anden Verslinie — sammenknyttes til et Par, der desuden, naar det skal være fuldkomment, indeholde Linieriim, to Halvriim (ufuldkomne Riim) inde i hver første og to Heelriim i hver anden Verslinie. Dog er det ikke til det saaledes i sin høieste Udvikling aldeles regelbundne Metrum, i hvilket aldrig maa forekomme nogen Optakt, at nærværende Melodie fornemmelig slutter sig. Men der findes aabenbart en ældre Afart af „Dróttkvæðalag“, der paa en Maade kan siges at danne Overgangen fra det endnu ældre „Fornyrðalag“ (Oldkvadenes Metrum), der findes anvendt i de fleste Eddadigte. Det Særegne for denne Overgangs-Art af Dróttkvæðalag er, at i denne Optakter ikke blot tillades, men endog anvendes hyppigt, medens der tildeels aldeles ikke lægges

Vægt paa Linierimene, eller kun Halvriim anvendes, og Heelriim kun i 4de og 8de Verslinie. Dette Versemaal, der bedre egner sig til at udtrykke en blot lyrisk Stemning end det fuldkomne „Dróttkvæðalag“ i al sin classiske Regelbundenhed, findes anvendt i Regnar Lodbrogs Døds-sang*), saavel som i de Vers i Sagaerne om Regnar Lodbrog, der enten tillægges hans Hustru Aslaug eller deres Sønner. Det er ved Benyttelse til Versene i „Thorgrims og Viglunds Saga“, at nærværende Melodie især er bevaret. Dette Metrum findes kun undtagelsesviis benyttet af de senere Skjalde, f. Ex. een Gang af Egil Skallagrímsson, og synges ogsaa med nærværende Melodie. (Efter G. Brynjúlfssons Meddelelser.)

*) Den frie danske Oversættelse i mine „Danske Folke-S. og Mel.“ S. 94 er meget moderniseret (s. den tilh. Anmærk. S. 371).

II.

NORSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1-4 — fra M. B. Landstads „Norske Folkeviser“, Christiania 1853. **Texterne** redigerede af Professor C. R. Unger.

Nr. 5, 9 — fra „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 2den Række, V. Christiania 1850.

Nr. 6 — Mel. skriftlig ved Student Chr. Bull.

Nr. 7 — skriftlig meddeelt ved Fru Elisabeth Bruun 1869.

Nr. 8 — skriftlig ved Fru Emma Dahl 1846.

Nr. 10 — skriftlig ved Candidat Hartvig Lassen 1868.

S. 171. „Dette Kvæde, hvis Alder upaatvivlelig naaer op til Christendommens første Aarhundreder i Norden, er ei alene i og for sig mærkeligt som et — ihvorvel dunkelt og forvirret — Vidnesbyrd om den Maade, hvorpaa Christendommen blev opfattet af vore Forfædre i de Tider, da dens Lys endnu brødes med Hedenskabet og blot som en Morgenrøde skjød sin klare Brøm op over vore Fjelde, men ogsaa fordi det tydelig viser sig at være en senere mere tidsmæssig Form for eller Bearbejdelse af det blandt Eddakvadene optagne vakre oldnordiske Digt Sólarljóð (Solsangen). I begge beskrives der et Slags Henrykkelse, et Drømmesyn,

forbundet med Smerte og Rædsel, de Brødefuldes Straffe i den anden Verden og de Godes lykkelige Tilstand, hvilket sidste dog i vort Kvæde, saaledes som det nu haves, kun kortelig berøres.“*) Thi af nærværende Sang, der oprindelig skal have bestaaet af flere Hundrede Vers, har Landstad blot kunnet opspore Brudstykker, som han har ordnet med megen Flid, og faaet en Sang deraf paa 60 Vers; af hvilke her dog kun

*) Landstads „Norske Folkeviser“, S. 65-67, 90 og flg.; — cfr. Jørgen Moe i „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 2den Række, V. S. 278 og flg.

ere optagne en Trediedeel. I Olav Aastason, som „teler sine Draume“, seer Landstad Nordens Apostel Ansgarius, om hvis Drømmesyn man kan læse i Rimberts „Ansgars Levnetsbeskrivelse“.*)

S. 172. „Sigurd Svein er ingen anden end den navnkundige Sigurd Fafnersbane, om hvem det i Eddakvadene hedder, at hans Navn skal leve saalænge Verden staaer. Det lader til, at denne Spaadom vil gaae i Opfyldelse.“**) Vi kjende denne Helt fra Visen om Sivard Snarensvend***) og fra den færøiske Vise om Brynhild og Sigurd.†)

S. 174. Om Harpens Magt over Nøkken see ogsaa m. „Svenske Folke-S. og Mel.“ Nr. 5, og Nyerups „Viser fra Middelalderen“, I. S. 326.

S. 175. 1ste Vers: „Støypete“ betyder baade støbte og støtte; men man veed ikke, hvad man skal forestille sig. Støbte de et Guldkors i Solfagers Haand, synes det at være en temmelig haard Medfart; at støde et Guldkors saa haardt i hendes Haand, at det efterlod et blivende

*) — oversat af P. A. Fenger, Kjøbh. 1863.

**) Landstad, S. 111.

***) s. m. „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg.) Nr. 3.

†) smst. S. 352.

Mærke, synes allerede haardt nok; saaledes som der staaer i den tilsvarende svenske Vise*): „Han støter guldkors på Solfagers hand.“ I ethvert Tilfælde bliver det vel efter Visens øvrige Indhold sikkert at antage Ormekongen for en i Troldomskunst forfaren Person, ligesom hans Broder Kong David, der kunde læse sig til i sin Bog, hvor Ormekongen opholdt sig (Vers 18); og tager man sin Tilflugt til Troldom, saa kan jo Alt forklares.

S. 179. Taterne i Norge kaldes ogsaa „Fanter“, et Landstrygerfolk, der svarer til Jyllands „Natmændsfolk“ eller „Kjæltringer“, hvilken Benævnelse Nogle have villet sætte i Forbindelse med „Kelterne“, Danmarks Urbeboere før de tydske Folkeslags Indvandring.**)

S. 180 (Konungabarnen). En i Sverrig og Danmark meget sunget Vise, der ved sit Indhold minder om det græske Oldtidssagn om Hero og Leander.

*) Arwidssons „Svenska Fornsånger“, I. S. 177.

**) s. Eilert Sundts „Beretning om Fante- eller Landstrygerfolket i Norge“, Christiania 1852, Kap. 1.

III.

SVENSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1, 2 — af Geijers og Afzelius' „Svenska Folkvisor från Forntiden“, 3 Dele, Stockholm 1814-16.

Nr. 3 — af Arwidssons „Svenska Fornsånger“, 3 Dele, Stockh. 1834-42.

Nr. 4 — af R. Dybecks „Runa“, II. Stockh. 1842.

Nr. 5-7, 9, 10 — af Herm. Hofbergs „Nerikes gamla Minnen“, Örebro 1868.

Nr. 8 — af G. Djurklous „Ur Nerikes folkspråk och folklif“, Örebro 1860.

Nr. 11-13 — af O. Åhlströms „Traditioner af Svenska Folk-Dansar“, 4 Hefter, Stockh. 1814-15.

Nr. 14-23 — af J. N. Åhlströms „220 Svenska Folkdansar“, Stockh. (s. a.)

S. 190. Meddeleren (Hofberg) beklager, at de gamle, saa karakteristiske Folkedandse for største Delen ere blevne fortrængte af Byernes Salon-Dandse, som dog kun i den bedrøveligste Karikatur gaae igjen paa

Landet. En Bemærkning, som vist maa gjøres paa mange Steder. Imidlertid have disse moderne Dandse ikke kunnet fortrænge Nerikernes gamle Nationaldands „Hambopolskan“, som endnu dandses med meget Liv.

INDHOLD

af

Tillæget til de første tre Bind.

I.

	Pag.		Pag.		Pag.
Herr Carl han ganger for sin Moder.....	139.	Herr Adelbrand han red sig til Lenelilles		Hør, min lille Pige kjær.....	162.
Det var Kongens Datter af Norrig.....	140.	Gaard.....	154.	O Rendsborg, o Rendsborg, du kjønne, gode Stad	163.
Liden Kirsten hun gik sig i Steenstuen ind..	142.	Jeg stod mig ved en Bæk at toe.....	155.	Ifjur smor a men Rok mæ Tjære (Jydsk)...	164.
Det var to ædele Kongebørn.....	143.	Herr Peder han red sig op under Ø.....	156.	Melodie fra Aarhus-Egnen.....	165.
Herr Hjelmmer han tjener i Kongens Gaard...	144.	Hertug Frydenborg han tager sin Hat udi		Lasselille han drager til Barselgilde.....	165.
Aarle om en Morgenstund.....	145.	Haand.....	157.	Gak fra Vinduet, min Ven.....	166.
Graavægge hun vakt' hendes Døttre med Pris	146.	Den Jomfru hun gik udi Rosenslund.....	158.	Skal jeg nu alletider Hosekone være.....	167.
Herr Lovmand han red sig op under Ø.....	148.	Maria sad ved den Brønd at toe.....	159.	Og al den Kjærlighed, jeg har til dig.....	167.
Tre Møer sad i Bure.....	149.	Jeg stod paa grønne Bjerge.....	160.	Totuur.....	168.
See, hvor de kan dandse, hvor dandser de To	150.	Hendes Øine de skinned som Øine paa Duer.	160.	Reeler.....	168-69.
Herr Truelses Døttre de vare tre.....	151.	Den jeg oprigtig elsker.....	161.	Mær, nem þú mínar vísur } (Islandsk).....	170.
Herr Ribold han tjente udi Kongens Gaard..	152.	Jeg nødes nu at reise bort.....	162.	Mundfagre Mø, du lære }	

II.

	Pag.		Pag.		Pag.
Vil du meg lya, eg kvea full kan.....	171.	Og hør, du goden Ungersvend.....	176.	Aa uppaa de Berge der stod naa ei Furu...	178.
Ded var Kongins Smaadrengir.....	172.	Solen gaaer bag Aasen ned.....	177.	Er du end blank som Guld.....	179.
Herr Gudmund han tala til liten Smaasvein..	174.	Kjenner du Svennor paa Hauge.....	178.	Vals.....	180.
Dei støypte Gullkrossen i Solfagers Hand....	175.				

III.

	Pag.		Pag.		Pag.
Det voro två ädla Konungabarn.....	180.	Jag föddes hit till verlden.....	185.	Och jungfrun satt på loftet.....	189.
Hertig Hillebrand han rider på rika Grefvens		Nu är jag som ett vilse får.....	186.	Hambo-Polskar.....	190.
gård.....	182.	Allt ifrån barndomsdagar.....	187.	Vimmerby-Pålskan.....	191.
Thore han talte till systaren sin.....	184.	Flickan hon gick sig ut en aftonstund.....	188.	Pålskar.....	192-98.

RETTELSER OG TILLÆG.

Til 1ste Bind. (3die Udg.)

Nr. 146. Mel. efter en gammel Optegnelse. Texten findes i O. D. Lützens »Huus- og Skole-Sangbog« S. 119, og P. H. Haste angives der som Forfatteren.

1.
Jeg elsked' en Pige, den Pige var skøn,
Hun lod hun mig ei kunde lide;
Jeg trængte paa hende med Kjærligheds Bøn:
„Lad os gifte os vi To!
Jeg skal være saa fro!“
Men det Pigebarn lo.

2.
Da græd jeg for Pigen, da græd jeg i Smug
Og sørged' af inderste Hjerte;
Hun seer paa min Graad med ubøielig Hu,
Og jo fleer og jo fleer
Hun af Taarerne seer,
Kun desmere hun leer.

3.
Da blev jeg lidt ærgerlig over den Mø
Og tænkte: saa væk med de Griller!
Gid Pokker for saadan en Pige maa døe!
Der er fleer end som een,
Der er deilig og reen,
Og som ei er af Steen.

4.
Det mærkede Pigen, sin Synd hun fortrød;
Bag Busken jeg hende belured':
Der klynked hun med en Stemme saa sød:
„Ak, det var dog en Skam,
Saa jeg plagede ham,
Det taalmodige Lam.“

5.
Nu sprang jeg fra Busken og favned' min Tøs
Og kyssede hende paa Munden;
Og tænk ei, at hun vilde slide sig løs.
Men var jeg ikke snild?
Før var Glutten saa vild,
Og nu blev hun saa mild!

Nr. 162. Det Optog, hvormed denne Vise ledsagedes, kunde man endnu see i min Ungdom her i Kjøbenhavn. Tre Dreng, saa kongeligt klædte som muligt, i hvide Skjorter, med røde Baand om Livet, og med Huer af Guldpaapiir, traadte ind, lykønskende Famillien. Den Ene bar en Stang, hvorpaa var fæstet en forgyldt Stjerne med paaklistrede Billeder, der forestillede Marie med Barnet og Kongernes Tilbedelse. Under Sangen og Dandsen eller de Bevægelser, de foretog sig, dreiedes Stjernen rundt. De tre Konger bare Navnene Melchior, Balthasar og Kasper (el. Jesper). En af dem havde sværtet Ansigt og Hænder for at kunne være »en Konge af Morians Land«. Hensigten med det hele Optog var naturligvis at indsamle Gaver.

Denne Skik har været brugt i hele Norden, Tydskland og Holland; s. Arwidssons »Svenska Fornsånger«, III. Pag. 513-24; Erks »Deutsche Liederhort«, Pag. 171-77; Ditsfurths »Fränkische Volkslieder«, Pag. 8-11; Willems' »Oude vlaemsche Liedern«, Pag. 435-37; o. m. a. St.

Pag. 368, 2den Spalte, Anm. til Nr. 11: henligger l. henlægger.

Nr. 227. Mel. staaer i »Tredive Viser og Sange af I. Pleyel« med danske Texter af K. L. Rahbek. Den er imidlertid bleven forandret — men ikke for- dærvet — i Folkemunde. Texten findes allerede trykt 1786 i Kunzens »Viser og lyriske Sange«, ligeledes med danske Texter af Rahbek, men forskjellig fra den til Pleyels Melodie.

Til 3die Bind.

S. 117. Gulland rettes til Gottland. I Indholdslisten ved samme Vise rettes Gullandsk til Gottlandsk.

Til 6te Bind.

Pag. 107, Nr. 10 findes ogsaa i M. Mersennes »Harmonicorum instrumentorum libri IV«, Paris 1636, S. 139, og i Athan. Kirchers »Musurgia univer-

salis«, Rom 1650, Tom. I, S. 690.

Pag. 110, 8de System, 2den Takt: foran h sættes $\frac{b}{\flat}$.

Til 7de Bind.

Pag. 72, 5te Syst., sidste Node: $\bar{a}$ rettes til $\bar{h}$.

Pag. 105, 1ste Syst., 4de Takt. I min Kilde er vel den 1ste Node $\bar{g}$, men skal vist være $\bar{f}$.

Til 8de Bind.

I, Pag. 36, 1ste Syst., 1ste Takt: den sidste Node $\bar{a}$ rettes til $\bar{h}$.

Til 9de Bind.

- III, Nr. 50. Texten af den ungarske Digter Gál (s. Gregus' «Ungarische Volkslieder», Leipz. 1846, S. 84).
IV, Nr. 12. s. Bartholdys «Reise in Griechenland», S. 376, hvor Anledningen til denne Sang fortælles noget anderledes.

I Guys' «Literarische Reise nach Griechenland», I, Leipz. 1772, findes S. 50 og flg. en lang Beskrivelse over Grækernes Dandse, og i II, S. 194 og flg. omhandles Grækernes og Tyrkernes Musik; men Melodier ere ikke meddelte.

Til 10de Bind.

Nr. 70. Endelig har jeg, ved Hr. Consul F. Wolffs Hjælp, fra Manilla faaet en spansk Oversættelse af denne tagaliske Sang, hvorefter han har meddeelt mig den efterfølgende ordrette danske Oversættelse:

1. O tilbedte Pige! hvorfor skjænker du en Anden den Kjærlighed, der var lovet mig? og hvorfor glemte du det trofaste Hjerte, for hvilket du udgjød dine Taarer? Har du ikke taget Himlen til Vidne paa, at du ikke vilde svigte mig? Og jeg hengav min Sjæl, langt fra at ane, hvad der vilde skee.

2. Dig kan jeg ikke fornægte, dit Navn i min Klage, og spørger du mig om min Smerte, da vil jeg sige dig, at mit eget Jeg har vendt sig imod mig. I Sandhed, jeg kan takke den Kulde, hvormed du piner mig, for denne min Tilstand. Hvo vilde ikke klage sin Smerte, der, som jeg, nedbøies af din Ligegyldighed?

3. Hvem Anden end jeg har vendt sig mod sig selv (er kommen til at hade sig selv)? Jeg, overvældet af Sorger! Og hvorfor vender du dig ikke tilbage for at høre min Klage? den, du har foraarsaget. Vil da min Smerte ikke ophøre, førend den tilintetgjør min Tilværelse! O Pige, jeg vil visselig døe, hvis du ikke vil trøste mig!

I den tagaliske Text gjøres følgende Rettelser: Vers 1, Linie 1: Ay ne meng l. Ay ne-neng; V. 2, L. 1: tañaguin l. tauaguin; L. 3: duasacoy l. dusacoy.

Nr. 1 af «Nationalsangene» er forfattet 1782, og findes allerede i en gammel Visebog fra 1783.

Nationalsangene, Pag. 82, Anm. til Nr. 7: Fredmans Epistlar Nr. 57 l. Nr. 51. Desuden eftersee man Atterbom om Bellman i «Svenska Siare och Skalder», VI. Upsala 1852, og Fortalen til Nord. Bruns «Mindre Digte», Kjøbh. 1791.

Nationalsangene, Nr. 28: Alexis Lvoff døde i Reval d. 28de April 1870.

Til 11te Bind.

Pag. 7, 6te System, 2den Takt: d læs f.

- 8, 5te — , 6te - : a læs f.

- 12. Den sidste Accord i 10de Takt og den første i 11te Takt rettes saaledes:

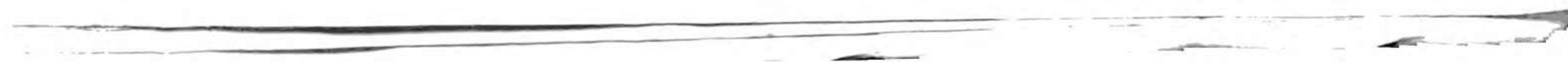

- 13, 2det System: i 2den Takt mangler g under b'et, og i 4de Takt rettes c til d.
- 22, 8de — , 5te Takt: det første d rettes til e.
- 25, 5te — , 7de - : d læs e.
- 26, 5te — , 6te - : foran det sidste a sættes ♯.

Pag. 28, 8de System, 2den Takt, læs:

- 32. Den tyske Original er af Joh. Martin Miller (f. 1750, d. 1814), og findes tilligemed sin Mel. først trykt i Joh. H. Vosz's Musenalmanach f. 1777.
- 32, 1ste System, 3die Takt: 3die Accord ligesom 1ste.
- 37, 5te — , sidste - : gis l. a.
- 47. Efter Componistens Navn sættes: (1803).
- 47, 2det Syst., 3die T.: foran det 1ste a sættes ♯.
- 53. Efter Componistens Navn sættes: 1804.
- 57, 3die Syst., 3die Takt: det sidste g rettes til e.
- 72, 5te — , 3die - : det første gis rettes til a.
- 84, 2den Textlinie: falmende l. falméde.
- 91, 1ste Syst., 2den Takt: foran c sættes ♯.
- 120, 3die — , 4de - : H rettes til A.
- 133, 2den Spalte, 6te Lin.: Derom l. Derefter
- 166, Anmærk.: Nr. 29 l. Nr. 27.

Subscriptions-Indbydelse
paa
sidste Afdeling
af
FOLKE-SANGE OG MELODIER,

samlede og udsatte for Pianoforte

af

A. P. Berggreen.

De udkomne Afdelinger af dette Værk indeholde:

Folke-Sange og Melodier, danske.		
—	—	norske.
—	—	svenske.
—	—	engelske, skotske og irske.
—	—	tydske.
—	—	nederlandske og franske.
—	—	italienske, spanske og portugisiske.
—	—	slaviske.
—	—	litauiske, finske, ungarske og nygræske.
{	—	fra Lande udenfor Europa.
	Folkenes Nationalsange.	

Værket afsluttes nu med 11te Bind, der skal indeholde:

Sange fra det danske Huus- og Selskabsliv i en tidligere Tid,
og et Tillæg til flere af de foregaaende Bind.

De ville udkomme med omtrent 14 Dages Mellemrum i Hefter paa 2 Ark (16 Sider), — eller efter længere Mellemrum i forholdsviis større Hefter — til en Priis af 24 Sk. for hvert Hefte. Omfanget vil omtrent blive 20 Ark. Hver Afdeling kan særlig erholdes. Paa 6 Expl gives det 7de frit. Man tegner sig i alle Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, ligesom i Kjøbenhavn hos Forlæggeren.

C. A. Reitzel.